Nr. 8 - mai 2008 - Pret 7 lei

Sci-Fi magazin

NUMĂRÂND ZILELE

Allen Steele

Finalista Hugo și NEBULA 2003

MONȘTRI PENTRU SOFTWARE

Vernor Vinge

PREMIILE NEBULA și LOCUS 2004

Mark A. Rayner

Tom Gerencer

Orson Scott Card

Ken MacLeod

William Meikle

www.sci-fi.ro

COLECȚIA POVESTIRILOR ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE

SCI-FI Magazin

Editor:
Mediapress ® Botoşani

Director:
George Lazăr

Redactor şef:
Cătălin Moraru

Traducători:
Emanuel Huţanu
Adriana Moşoiu
Cristina Olariu
Oana Cercel
Gabi Ioniţă

Tehnoredactare:
Corneliu Rusu

Ilustraţia copertei:
© Janos Miklos
Agency: iStockphoto.com

Paradoxul SF-ului

de Nicolae C. Ariton

Nicolae C. Ariton este profesor de franceză la Tulcea şi fost redactor al Jurnalului SF.

Dacă o iei la pas prin lumea întreagă, ca fan SF, vei descoperi că peste tot se scrie literatură SF sau, mă rog, aproape peste tot. Fanii din întreaga lume, dacă discuţi cu ei, recunosc că cel mai bun SF se scrie în ţările vorbitoare de engleză. Unii dintre ei, mai cârcotaşi, afirmă cu nu neapărat „cel mai bun”, ci, mai bine spus, „cel mai mult”, cu mii de titluri publicate de fiecare an, şi, de obicei, unde este „mult”, se găseşte şi „bun”. Toţi scriitorii de SF, însă, fără nicio excepţie, visează că într-o zi vor câştiga unul din marile premii: Nebula sau Hugo, fie că locuieşte în Ţara de Foc, fie la Tulcea. În mod logic, acest lucru înseamnă recunoaşterea valorii în fandomul internaţional, deschiderea uşilor editurilor de peste tot, celebritate, bani şi, aproape în majoritatea cazurilor, renunţarea la o slujbă plictisitoare pentru a se dedica în totalitate scrisului.

Cum ar trebui, însă, să scrie un scriitor de SF, neanglofon şi neanglofil, pentru a avea şanse de a câştiga unul din marile premii ale genului, sau, coborând puţin ştacheta, să publice în marile reviste şi edituri de peste ocean, care domină autoritar genul. Răspunsul ar fi: „cu talent”. Hai să luăm, însă, un caz concret şi să presupunem că textul este scris de un SF-ist din Babadag, arătând cam aşa:

„Personajul principal este Ahmed Ivanov, copil din flori al unei lipovence din Sulina şi al unui căpitan de vas iranian. Fost poliţist de frontieră în zonă, a fost dat afară din

slujbă deoarece devenise un fel de pastor pentru o comunitate de credincioşi ortodocşi de rit vechi, pe care biserica ortodoxă de stat, obligatorie în România, nu-i recunoştea ca religie, persecutându-i şi vânându-i cu sălbăticie. Ocupaţia lui este cea de pirat de Dunăre, atacând din când în când şlepuri încărcate cu stuf modificat genetic, care treceau pe marele fluviu, pentru a ajunge la Porto Franco din Sulina, unde o uzină subacvatică separă anumite secvenţe ADN din care se obţine o super proteină de care depind alimentar şi energetic coloniile umane de pe Lună şi Marte. De pe astroportul din Sulina, nave spaţiale pleacă spre miile de colonii, construite pe cei doi aştri.

Întreaga Deltă a fost reterraformată în câmpuri nesfârşite de stuf transgenetic, stăpânite de două super-concerne: Agricola Bacău şi Crevedia. Un grup de mafioţi ucraineni, foşti constructori la canalul Bâstroe, închis şi colmatat de cele două concerne, îi oferă lui Ahmed o sumă frumoasă, plătită în ruble de aur, pentru a-l aduce în Sulina pe Oedip Mihăilescu, un cercetător evadat din Institutul de Cercetări Genetice din Tiraspol şi care trăia ascuns undeva în orăşelul ucrainean Ismail. Acesta reuşise să decodifice secvenţa ADN a super-proteinei şi să o producă artificial, ceea ce ar fi fost un dezastru pentru cele două concerne agricole, eliberarea coloniilor spaţiale, bogăţie şi putere pentru cine punea mâna pe formulă. KGB-ul, CIA-ul şi temutul SRI se sfâşie între ele pentru a-l descoperi pe misteriosul inventator.

În final, Ahmed Ivanov îl descoperă pe Oedip Mihăilescu, care, pentru a nu fi demascat, îşi făcuse operaţie de sex, acum numindu-se Ofelia Mihăilescu şi se ascundea pe un submarin atomic sovietic, dezafectat, ancorat în portul din Ismail. Trăia fabricând viruşi umani, boli exotice, scriindu-le codul genetic pe computer şi imprimându-l apoi pe hârtie biologică. Amatorii cumpărau peticul de hârtie care era suficient să fie apoi dizolvat într-un pahar cu băutură (mai puţin vodca), iar cel care consuma se căptuşea cu boala respectivă.

Cei doi se cunosc, se îndrăgostesc şi îşi unesc forţele pentru fabricarea faimoasei super-proteine în laboratoarele din Chişinău, banii câştigaţi urmând a fi folosiţi pentru plata datoriilor externe ale Republicii Moldova şi pentru independenţa acestei ţări faţă de Rusia şi România.”

Îmi place chiar să cred că rezumatul de mai sus este un posibil exemplu de text SF românesc, scris într-o manieră clasică, făcând parte uşor din subgenul distopic.

Motivele pentru care nu ar avea un succes fulminant printre fanii SF anglomani sunt mai multe:

– în primul rând, intriga ideologică cu ortodocşi de rituri diferite şi independenţa Moldovei nu prea ar înţelege-o, fiind cam departe de problemele americane;

– locaţia din Delta Dunării, Sulina, Ismail şi Chişinău ar fi destul de interesantă ca exotism, dar destul de confuză din punct de vedere geografic pentru americanul cu o cultură medie.

Un editor american disperat sau binevoitor ar putea accepta textul dacă autorul ar fi de acord cu câteva modificări, făcându-l în final să arate cam aşa:

„Personajul principal este John Steel. Acţiunea se petrece de-a lungul fluviului Mississippi, într-un viitor distopic al Americii, care, după uraganul Katrina şi încălzirea globală, nu şi-a mai revenit economic niciodată. John a fost şi el poliţist, dar apartenenţa sa la Klux-Klux-Klan, susţinând cu aroganţă că este cel mai adevărat american din zonă, l-a făcut să-şi piardă slujba pe motive de intoleranţă etnică.

Într-o atmosferă de marasm economic, principala ocupaţie a lui John Steel este pirateria pe Mississippi, vânând, cu un sistem de plase, mini submarine chinezeşti, care fac trafic cu baterii voltaice, special construite pe baza unui extras din orez şi care pot oferi spre consum între 1 megawatt şi 10 megawaţi americanilor săraci, deconectaţi de la un sistem naţional electric, din cauza preţului prohibitiv. În plasele vajnicului pirat de Mississippi, eşuează un batiscaf, la bordul căruia se afla o tânără chinezoaică,

care reuşise să substituie dintr-un laborator de cercetări dintr-un orăşel din statul Louisiana, formula de obţinere a unui precipitat sintetic, care ar fi înlocuit cu succes extrasul de orez, bateriile voltaice obţinute fiind de o mie de ori mai puternice şi mai ieftine decât cele chinezeşti.

Începe un adevărat război între serviciile de spionaj chineze şi piraţii lui John Steel, în încercarea de recuperare a agentei chineze şi a nepreţuitei formule. Lupte high-tech pe vapoare şi submarine de-a lungul fluviului lui Mark Twain, amor total între frumoasa chinezoaică şi vajnicul pirat de apă dulce, prima începând să aibă o reţinere privind reîntoarcerea la Beijing, un oraş cyberpunk sau rămânerea lângă un bărbat viteaz, într-un mediu aproape curat biologic, împreună cu care să lupte pentru reechilibrarea balanţei energetice a USA.”

De aici apare, însă, paradoxul SF-ului: Acest ultim text, cu personaje, probleme şi mentalităţi americane, mai poate fi considerat un produs al genului science fiction autohton? Sau este o realizare tipic americană?

Cele două recenzii ale unor povestiri SF sunt pur imaginare, avându-şi rădăcinile în sutele de lecturi de gen. Scopul acestui articol a fost acela de a sublinia ideea că autorul de SF neangloman se află în faţa unei mari dileme atunci când se apucă de scris. Dilemă care se transformă într-un adevărat paradox: să scrie un SF cu identitate autohtonă, care are şanse minime de a se impune internaţional, sau un SF cu identitate anglofilă, care este, în final, un fel de clonă a SF-ului american, fără identitate, un produs al globalizării.

Cuprins

Dincolo de linia orizontului

Mark A. Rayner

Scriitor canadian din London, Ontario, spune că de copil a vrut să devină pirat, apoi o mulţime de alte lucruri până s-a oprit la povestitor. Povestirile sale au fost publicate în numeroase reviste şi în mediul online. Primul său roman, „Amadeus Net”, a fost publicat în 2005. A fost de trei ori nominalizat pentru premiul Aurora, care se acordă anual scriitorilor de F&SF canadieni.

Într-o lume unde toţi sunt supercablaţi şi superconectaţi între ei, mai apar oameni care vor să trăiască normal şi sunt văzuţi de ceilalţi ca fiind demni de milă. Dar celor demni de milă, le este milă la rândul lor de oamenii cu existenţe false, care au uitat să trăiască.

————————————

Când Elisa se aşeză pentru prânz, Henry Overduin nu bănuia cât de mult avea ea să-i schimbe viaţa.

Ea şi colegii ei de la Departamentul pentru Supravegherea Corporaţiilor se aşezară în sectorul lui Henry, dar el ar fi observat-o oricum. Era ceva diferit şi magnetic la Elisa Taper. Restul mesenilor de la *Le Fou en Mer* erau cyborgi declaraţi. Majoritatea îşi purtau implanturile craniene într-un stil ţipător, care era la modă printre bogaţi; Henry găsea moda de prost gust. Dar şuvoiul de păr negru al Elisei era tăiat într-o tunsoare rotundă care îi acoperea implantul. Era elegant. Ochii ei erau de un verde smarald surprinzător şi ceva din inteligenţa reflectată în ei captă atenţia lui Henry.

Părea complet naturală – exact ca Henry.

Desigur, el nu avea niciun fel de implanturi. Chiar şi din salariul său de ospătar şi-ar fi putut permite unul, dar nu avea niciun rost, pentru că Henry era neconectat. Nu putuse să acceseze datasfera toată viaţa lui. Când era tânăr, lumea începuse să se integreze în ea, şi acum lumea *era* datasfera. Ultima generaţie de implanturi le permitea oamenilor să acceseze atât experienţe senzoriale, cât şi informaţii. Aparent, era mai *reală* decât realitatea, aşa cum îi spuseseră clienţii săi obişnuiţi.

Henry nu a vrut niciodată să fie ospătar – el vroia să spună poveşti. Dar nu avea ascultători. Fără datasferă, nu avea nici măcar un agent. Nu existau cărţi, reviste sau ziare. Nu mai exista nicio industrie cinematografică în adevăratul sens al cuvântului – fusese înghiţită de o supermedia atotcuprinzătoare. Chiar şi conversaţia a fost inclusă în ea. În mod ironic exista o nevoie disperată de originalitatea lui Henry, în ceea ce germanii numeau *weltgeschichte* – lumea poveştilor. Dar poveştile lui Henry nu făceau parte din ea, pentru că nu putea fi auzit.

Cel puţin, nu dincolo de rutina de a prelua comenzi şi de a pregăti băuturi. Henry încerca să nu-şi urască slujba. Într-un fel era norocos că măcar putea să lucreze. *Le Fou en Mer* nu era la fel de scump ca un restaurant cu bucătărie condusă de un om, dar era destul de la modă, pentru că clientela era servită de oameni şi nu de roboţi. În afară de Henry, restul personalului din acea zi includea doi studenţi de la academia principală din oraş. Pentru ei slujba era ceva de care îşi vor aminti cu drag, după ce vor reuşi să lucreze de departe sau în mod dinamic în datasferă, în funcţie de abilităţile lor.

Dar pentru Henry asta era una dintre puţinele slujbe pe care le putea păstra, din cauza minţii sale defecte, neconectate la reţea.

Încercă să nu se gândească la asta în timp ce se deplasa spre masa unde stăteau Elisa şi colegii ei. Anunţă specialităţile bucătarului din acea zi, încercând să fie plăcut şi întrebă de comenzile pentru băuturi; poate era evident că o găsea pe Elisa atractivă, dar încercă să nu se observe

asta. Degeaba, pentru că Elisa văzu. Îl întrebă cum îl cheamă şi fu cumva tulburată, când el ignoră complet întrebarea ei politicoasă, dar neauzită.

Colegii ei nu primiră nici ei răspuns la întrebările despre specialităţi şi unul dintre ei spuse:

— Hei, prietene. E cam nepoliticos să nu fii cuplat când preiei comenzile.

— Îmi cer scuze, domnule, spuse Henry. Nu sunt conectat la reţea, aşa că nu pot să vă aud întrebările decât dacă le exprimaţi fizic.

Trecu un moment de linişte cu adevărat înfiorătoare, când mesenii realizară că Henry nu are niciun implant cerebral şi că era pe deplin şi complet deconectat.

Elisa zâmbi cu căldură.

— Este în regulă. Care este numele tău?

— Henry.

— Bine, Henry. Eu sunt Elisa şi aş vrea un şpriţ.

Ceilalţi meseni murmurară comenzile lor de băuturi, evitând privirea lui Henry, dar lui nu-i păsa. Avea ochi doar pentru Elisa.

* * *

Când deveniră iubiţi, Elisa ştia deja că lui Henry îi plăcea să spună poveşti. Mai ştia de asemenea că era minunat la asta. Credea că lipsa abilităţii lui de a fi conectat la reţea era compensată de o imaginaţie incredibilă. Putea să-i spună lucruri pe care niciodată nu le experimentase în datasferă – şi puteai experimenta atât de multe acolo. Îi plăcea senzaţia stranie de a asculta cu ochii închişi vocea lui baritonală, fină, iar el era încântat să găsească, în sfârşit, un auditoriu, chiar dacă era format dintr-o persoană.

Într-o noapte, Elisa îi spuse:

— Dragule, te-ai gândit vreodată să foloseşti pe altcineva drept cale de transmitere pentru poveştile tale?

— Altcineva?

— Eu. Mă refeream la mine. De ce nu îmi spui mie poveştile şi eu voi găsi o modalitate să le fac cunoscute.

— Ştii măcar cum să faci asta?

— Să produc divertisment? Bineînţeles că nu, dar voi găsi oameni care ştiu şi voi vedea dacă ei vor să mă ajute.

— Când?

— Ce zici de chiar acum? Ce ar fi să văd dacă cineva ar fi interesat de povestea pe care mi-ai spus-o aseară – despre lumea în care nimeni nu auzea?

— Ei bine… ok.

Ochii ei verzi, frumoşi, căpătară acea privire îndepărtată care arăta că se scufundase în datasferă, pentru a căuta oamenii potriviţi.

Privind-o, Henry se simţi ca o formă de viaţă inferioară – erau atât de multe lucruri pe care nu le putea şti despre societate. Era un peşte, blestemat să îşi dea vag seama că exista o atmosferă plină cu creaturi interesante şi poveşti acolo, dincolo de linia orizontului lumii sale, dar pe care nu le va putea trăi niciodată. Limitarea sa nu era raţiunea, ci cunoaşterea.

Dintr-odată Elisa deschise ochii şi spuse:

— Am găsit pe cineva să producă povestea. Le place foarte mult!

Era atât de emoţionată şi Henry atât de fericit încât făcură dragoste chiar acolo, în scaunul ei de cuplare cu spătar rabatabil. În afară de faptul că în sfârşit şi-a făcut auzită una din poveşti, au apărut şi banii. Deşi Elisa a fost creditată pentru poveste şi scriere, ea transferă toate câştigurile obţinute din vânzare în contul lui Henry.

Elisa era scrupuloasă în a trimite toate profiturile înspre Henry, chiar dacă trebuise să facă unele adaptări la poveşti pentru a fi „potrivite”. Dar era complet loială viziunii lui şi de aceea producătorilor le plăcea atât de mult să lucreze cu ea/el.

Henry era emoţionat să aibă în sfârşit un auditoriu mai larg, deşi el nu putea şti cu adevărat ce credeau ei despre poveştile lui, în afară de fragmentele ocazionale de conversaţie pe care le auzi la *Le fou en Mer*.

— Ai experimentat ultima Viziune a Elisei? spuse un client într-o zi.

— A fost divin. Are cea mai creativă minte şi ai văzut – comentariul se întrerupse când interlocutorul trecu pe nonverbal.

Dar Henry era fericit, chiar dacă nu auzi lauda.

Pentru prima dată în viaţă, Henry se simţi ca şi cum ar aparţine de ceva mai mare. Avea iubirea Elisei. Petreceau fiecare noapte adânciţi în conversaţie şi Henry îi spunea poveşti Elisei, în timp ce ea asculta fascinată. Henry nu ştia că Elisa înregistra aceste conversaţii, pentru a putea retrimite poveştile producătorilor ei. Erau lacomi după materiale noi şi Elisa îşi dezvolta deja un adevărat fan club.

Şi pe măsură ce iubirea lui Henry pentru ea creştea, Elisa începu să tânjească după aceşti fani.

Afacerea lor înflori şi păru natural să se mute împreună. Casa lui Henry era micuţă – cu toate indemnizaţiile de autor ce curgeau din poveşti – aşa că îşi mută lucrurile în casa Elisei. În curând avu destui bani să-şi părăsească slujba de la *Le Fou en Mer*, deşi era, în mod straniu, trist în ziua în care o făcu. Elisa continuă să lucreze la Departamentul pentru Supravegherea Corporaţiilor, dar căzură de acord ca ea să ocupe o poziţie cu jumătate de normă, astfel încât să aibă mai mult timp disponibil pentru a-şi face contacte importante în industria de divertisment. Henry consimţi din toată inima ca şi ea să primească o parte din indemnizaţiile de autor.

Dimineţile se trezeau şi Henry o conducea pe Elisa la sediul biroului ei din centru; majoritatea corporaţiilor mari încă preferau să-şi ţină angajaţii la un loc. După aceea, se plimba de-a lungul râului un timp şi se oprea la o cafenea mică pentru a mâzgăli în jurnalul său – o activitate care întotdeauna atrăgea priviri curioase.

La câteva luni după ce se mutaseră împreună, în una din plimbările lui, Henry întâlni un vagabond care se spăla în râu. Henry ştia că omul era fie un dependent de informaţii, incapabil să se decupleze de la programele de divertisment gratuite destul de mult timp pentru a avea o slujbă, fie era neconectat. Era un bărbat mai tânăr, evident bolnav şi având nevoie de ajutor. Henry nu văzu niciun

implant, aşa că se apropie cu atenţie. Majoritatea celor neconectaţi, spre deosebire de Henry, sufereau de o varietate de probleme psihologice.

— Bună, spuse Henry când se apropie, în ceea ce credea el că este o manieră prietenoasă, numele meu este Henry.

— Pot să te aud! ţipă tânărul. Pot…

Strigătele sale fură întrerupte de un spasm de tuse.

Ce tuberculoză puternică, gândi Henry. Pentru un scurt moment ruşinos, Henry se gândi să-l părăsească acolo, dar tuşea nu încetă şi era evident că omul suferea cu adevărat. Nu era nimeni altcineva în preajmă, aşa că îşi folosi datapad-ul pentru a chema o ambulanţă şi apoi se apropie pentru a-l ajuta.

O picătură de sânge se prelinse pe bărbia bărbatului când se prăbuşi la pământ, aproape alunecând în râu. Henry trase vagabondul departe de apă şi îl cără până la o bancă apropiată de unde se vedeau râul şi vechile clădiri ale parlamentului de dincolo. Bărbatul era uşor, probabil nu mai mult de 50 de kilograme, şi Henry se ruşină din nou pentru teama de mai devreme. Tânărul se uită în ochii lui Henry cu un amestec de ezitare şi uşurare. Pentru un moment Henry simţi o legătură cu el care, însă, fu întreruptă de sosirea ambulanţei; medicii-roboţi luară vagabondul din braţele lui Henry. Călători în spatele ambulanţei cu bărbatul, care era deja inconştient. Henry asculta sunetul maşinilor şi respiraţia grea de sub masca de oxigen. În drum spre spitalul public, tânărul îşi recăpătă cunoştinţa. Îşi dădu masca jos de pe gură.

— Ştii că ei nu ne pot auzi, nu?

— Poftim?

— Ceilalţi. Cei conectaţi. Nu ne pot auzi gândurile. O, încearcă să ne citească gândurile, dar nu pot. Nu aşa ca tine. Tu ai un spirit minunat, Henry. Minunate poveşti, dar se irosesc pe…

Medicul-robot îi puse din nou masca şi vagabondul o dădu iar la o parte.

— Se irosesc pe cei conectaţi. Pentru ei nu e decât praf pentru minte. Umple golul pe care l-au creat. E… medicul-robot îi puse din nou masca, de data asta cu o enervare dură, gândi Henry, sau doar se comporta cât mai asemănător cu un om?

Tânărul închise ochii, iar respiraţia i se încetini şi, într-un final, se opri cu o inspiraţie huruită oribilă, ce se termină cu un suspin lung. Roboţii încercară să-l resusciteze, dar Henry văzu din datele de pe monitoare că nu mai era nimic de făcut.

O lacrimă alunecă pe obrazul lui şi se întrebă ce însemna asta. Şi chiar în acel moment, auzi o voce în minte, spunând:

— Ei nu ne pot auzi, Henry. Asta înseamnă.

Semnele vitale se transformară în linii. Henry ieşi din ambulanţă, în timp ce roboţii pregăteau corpul tânărului. Se simţea sleit. Era îngrozit, nu de moartea omului, ci din cauza acelei voci din capul său. Atât de mulţi neconectaţi îşi pierduseră sănătatea mintală, iar Henry nu vroia să fie unul dintre ei. Existau o întreagă ramură de cercetare psihologică, care studia sindromul şi o comunitate terapeutică mică dedicată ajutorării celor incapabili să înoate în marea de informaţii a lumii.

Oare dacă a auzit o voce în capul său era semn că îşi pierdea sănătatea mintală? Decise să nu meargă la doctor. Dacă ei ar şti, i-ar prescrie un tratament. Cine ştie ce efect ar avea acest lucru asupra abilităţii sale de a spune poveşti? Cine ştie cum ar reacţiona Elisa? În acea noapte, îi spuse o poveste despre un om condamnat să-şi piardă identitatea într-o lume plină de oameni care deja şi-o pierduseră pe a lor. În loc să devină înverşunat sau furios, omul decise să trăiască fiecare moment la maxim, să savureze tot ceea ce viaţa i-a oferit, atât cât mai putea. Şi, când în sfârşit sosi acea zi fatidică, când nu-şi mai aminti cine era, momentul trecu paşnic, pentru că el era fericit.

Elisa gândi că era minunată şi vru să o vândă imediat.

— Mâine, spuse Henry. Poate aştepta până mâine.

— Nu! spuse Elisa. E prea bună. Va influenţa oamenii. Jay o va adora.

Jay era principalul producător al Elisei. Folosea şi alţii, dar el părea să fie cel mai des menţionat.

— Nu, spuse Henry. Asta a fost doar pentru noi doi. Şi, în plus, speram să putem ieşi afară pe verandă şi să privim stelele.

— Dar nu le poţi vedea decât pe cele mai strălucitoare, iubitule. E prea multă lumină. Ar fi mai bine să le priveşti în…, spuse, şi se opri.

Câteodată uita. Henry părea atât de normal.

Henry ştia ce vroise să spună şi o iertă imediat.

— E în ordine. Ştiu. Câteodată uiţi.

Se îmbrăţişară, apoi Elisa se retrase.

— Ok, mergi să priveşti stelele pentru un timp, iar eu voi vorbi cu Jay.

Apoi Elisa părăsi camera, chiar dacă încă stătea acolo.

* * *

Povestea a fost un triumf. A fost cel mai emoţionant lucru pe care cineva îl experimentase vreodată, deşi nimeni nu putea să spună de ce. Faima şi bogăţia Elisei crescură până în punctul în care era caraghios să mai muncească în departament, aşa că renunţă. Cumpărară o casă frumoasă aproape de râu. Henry spera să petreacă mai mult timp împreună, dar Elisa petrecea din ce în ce mai mult timp în datasferă; plimbările de dimineaţă ale lui Henry erau din ce în ce mai lungi.

În aceste plimbări, auzea ocazional voci în capul său şi, în următoarele câteva luni, Henry începu să se îngrijoreze că sănătatea sa mintală se deteriora mai repede. Când auzea vocile, vorbeau despre cum cei conectaţi la reţea erau morţi pentru lume. Ei nu puteau auzi, spuneau vocile. Henry îşi spuse că resentimentele sale vechi împotriva celor conectaţi îşi puseseră amprenta asupra sa.

Şi, într-o plimbare de dimineaţă, exact la un an de când o întâlnise pe Elisa, o voce liniştită de femeie îi spuse:

— Ştii că are o aventură – mai multe aventuri – nu?

Vocea era atât de clară, atât de lipsită de psihoză, încât Henry se opri din mers. O bătrânică micuţă stătea pe bancă, acolo unde Henry îl aşezase pe muribund cu câteva luni în urmă. Era acelaşi loc şi îşi aminti de moartea tânărului. Parcă trecuse o eternitate.

Femeia avea pe puţin 100 de ani, dar ochii ei strălucitori şi vii îl priviră cu tristeţe.

— Era nepotul meu, ştii. A fost foarte drăguţ ceea ce ai făcut pentru el la sfârşit.

Henry era sigur că acelea erau cuvintele ei, dar ea nu vorbise.

— Stai jos, spuse vocea din mintea sa, aşa că se aşeză.

Femeia avea ochi albaştri. Nişte ovale de un albastru deschis cu pete de albastru închis în ele care străluceau ca safirele. Faţa îi era blândă şi, deşi hainele ei erau jerpelite, mirosea minunat, ca pâinea proaspăt coaptă.

— Mulţumesc, spuse vocea în mintea sa. Nici tu nu arăţi rău.

— Cum... Henry era un pic speriat de sunetul vocii sale, cum te pot auzi?

— În acelaşi fel în care îi auzi şi pe ceilalţi în minte, cred.

— Deci nu înnebunesc?

— Ei, nu sunt în măsură să judec acest lucru. Dar aş spune că nu. Doar dacă vorbeşti cu un psiholog care nu crede în telepatie.

— Dar dacă într-adevăr există telepatie, de ce oamenii de ştiinţă nu au explicat-o?!

— Cine spune că nu au făcut-o? sună vocea bătrânei. Poate că nu au anunţat pe toată lumea.

— De ce eşti aici?

— Ai făcut un lucru drăguţ pentru nepotul meu. El nu a putut accepta niciodată cum stau lucrurile şi era nefericit – mulţi dintre noi suntem. Dar cel puţin a avut o altă minte cu el atunci când a murit. I-ai arătat atâta omenie şi atât de mult din ea s-a pierdut. Nu vroiam să crezi că eşti pe cale să înnebuneşti – oricât de drăguţă şi romantică este filosofia ta *trăieşte fiecare zi ca şi cum ar fi ultima*.

Atunci ea se ridică şi Henry gândi:

— Aşteaptă!

Ea se întoarse şi-i zâmbi.

— Trebuie să ştiu cum să controlez asta, gândi Henry spre ea. Trebuie să ştiu ce să fac în continuare.

Ea îi făcu cu ochiul apoi plecă, şi Henry sări de pe bancă şi ţipă cu voce tare:

— Cel puţin spune-mi, cum de ştii că Elisa are aventuri!

Bătrâna se întoarse din nou şi spuse cu voce tare:

— Pentru că tu crezi asta, de aceea!

Henry o privi cum se depărtează şi se întrebă dacă tocmai îi oferise o speranţă că era sănătos la minte sau l-a convins că se îndrepta spre nebunie.

* * *

În săptămâna care a urmat, Henry era sigur că Elisa nu avea o aventură – cel puţin, nu una care se petrecea în lumea fizică. Nu avea de unde să ştie dacă îi era necredincioasă în lumea virtuală şi încercă să nu se gândească la asta. Chiar şi când erau împreună, Henry simţea din ce în ce mai des că ea era în altă parte. Răspundea la conversaţie, dar nu părea cu adevărat angajată decât atunci când asculta o poveste.

Aşa că îi spuse mai multe poveşti. Ieşeau din el frenetic, aproape la foc automat, atât de mult vroia s-o aibă cu el. Dar trebuia să se oprească din vorbit la un moment dat şi, când se oprea, ea era deja plecată.

O parte din mintea lui Henry îi spunea că o pierde, că acest comportament obsesiv, această nevoie de compania Elisei era un semn sigur. Alte părţi – sau erau voci – îi spuneau că se datorează faptului că încă o iubea şi ea începea să nu-l mai iubească. Vocile îi spuseră lui Henry că nu era vina ei, de fapt. Ea era moartă într-un fel, pentru că nu a trăit cu adevărat în aceeaşi lume cu el.

Henry se gândi să se sinucidă, dar vocile îi spuseră să n-o facă. Se gândi că ar putea s-o facă oricum, dar vocile păreau întotdeauna mai raţionale decât el în acele momente întunecate. Într-un final, inevitabilul se întâmplă.

— Am decis să te părăsesc, Henry, spuse Elisa într-o noapte, după povestea sa de seară.

Lovitura era dureroasă, chiar dacă se aştepta la ea. Henry simţi cum umerii i se înmoaie, simţi o implozie în piept şi lacrimi fierbinţi, înţepătoare se formară în colţurile ochilor săi. Buzele îi tremurau incontrolabil, dar nu plânse. Aşteptă.

— Îţi voi lăsa ţie casa, explică ea. Şi, desigur, toate drepturile de autor pentru povestirile care se află în producţie îţi vor reveni tot ţie, minus procentul meu. Ştiu că nu asta e ceea ce vrei, Henry, dar nu pot sta cu conştiinţa curată. Sunt îndrăgostită de altcineva.

Fu un moment de linişte şi Elisa adăugă:

— Încă vreau să fim prieteni. Şi sper din tot sufletul că acest lucru nu va afecta relaţia noastră de afaceri.

Acest lucru aproape îl doborî, dar suportă bine. Inima îi era ca un şerveţel, dar suportă şi asta.

— Vom vedea, a fost tot ce a putut să spună.

Vroia să-i spună că poveştile nu mai erau pentru nevoia lui de a spune poveşti, ci erau pentru iubirea lui pentru ea. Despre cum avea el nevoie de *ea*. Dar ştia că nu are niciun rost. Pierduse în favoarea datasferei sau a unei ficţiuni moarte din interiorul ei.

* * *

În mod straniu, casa păru mai puţin goală după ce Elisa plecă. La început acest lucru îl întristă şi mai mult pe Henry, dar reuşi să-şi revină. Înainte de a o întâlni pe Elisa, Henry fusese blocat într-o slujbă fără viitor, pe care o suporta cu greu. Niciodată nu fusese mai izolat. *Acum* era singur, dar nu era izolat. Când Elisa plecă, pierdu legătura cu ea, dar nu şi sentimentul că făcea parte din ceva mai mare.

Era un mister. Ceva pe care trebuia să-l desluşească, înainte de a-şi continua viaţa.

Continuă plimbările şi în ciuda faptului că o pierduse pe Elisa, pierduse dragostea şi auditoriul, începu să se simtă mai bine cu fiecare zi ce trecea. Existau nişte împunsături de regret. În mod sigur ar fi putut face ceva pentru a o

determina să rămână. Dar, de obicei, o voce – câteodată a lui, câteodată a altcuiva – îl reasigura că plecarea ei era inevitabilă. Când era vocea altcuiva, de obicei îi reamintea că cei conectaţi erau morţi pentru lumea reală.

Timpul trecu şi popularitatea povestirilor pe care Elisa le vânduse continuă să genereze venit. Casa a fost achitată şi Henry ştiu că nu mai trebuia să muncească din nou, decât dacă dorea acest lucru.

La un an după despărţirea lor, Elisa veni să vorbească cu Henry.

— Speram că vei vrea să-mi spui o poveste, spuse ea.

— Sigur, spuse Henry.

El îi spuse despre plimbarea lui din acea dimineaţă. Cât de idilic era să fii afară într-o zi însorită de toamnă. Plăcerea de a privi căzând în râu frunzele de arţar roşu aprins şi aurii. Nu era genul de poveste pe care ea putea să o vândă în *weltgeschichte*. Subtilităţile sale nu aveau înţeles pentru ea.

Henry încercă să o atragă în conversaţie – s-o întrebe despre ce se întâmpla în datasferă, dar răspunsurile ei păreau de neînţeles. Oamenii au început să poarte alte corpuri, care semănau cu extratereştrii sau cu creaturile mitologice, şi ultimul răcnet era un joc numit *phantromorph* – scopul era de a vedea cine se schimba mai repede din condiţia prezentă de existenţă în una determinată de o inteligenţă programabilă de date. Ea încercă să i-l descrie, dar era ca şi cum ar fi vorbit prin apă; totul era deformat, în surdină şi fals.

— Cum merg producţiile tale? o întrebă Henry.

— Bine. Încă mai produc cu Jay, spuse ea.

Dar reieşi că Elisa pierduse mult din popularitate de când se epuizaseră povestirile lui Henry. Propriile ei povestiri erau banale şi previzibile. Ea încercă să găsească vocea care făcea povestirile lui Henry atât de pline de viaţă, dar încercările fuseseră în van.

— Nu am alte poveşti pentru tine chiar acum, spuse Henry.

Şi era adevărat. Nu mai avea alte poveşti pentru ea.

Dar el mai avea poveşti de spus. Trebuia doar să găsească pe cineva căruia să i le spună.

— Ei bine, dacă mai ai, sunt sigură că vor fi bine primite şi vei câştiga mulţi bani. Dă-mi de ştire, spuse Elisa înainte de a pleca.

* * *

Bătrâna era la râu în ziua următoare, pe aceeaşi bancă unde Henry încercase să-i salveze nepotul.

— Aşadar ai decis că nu mai ai nevoie de ea? îl întrebă.

— Dumneata nu stai la palavre niciodată? spuse Henry.

— Ah, sunt prea bătrână pentru conversaţie politicoasă. Deci, ce ai de gând să faci?

— Nu ştiu, spuse Henry. Să găsesc alţi ascultători, cred. Vrei să auzi o poveste?

— Da, te rog! spuse vocea ei în mintea lui. Dar spune-o cu voce tare, e mai bine aşa.

— Atunci şi dumneata va trebui să-ţi foloseşti vocea, spuse Henry.

— Ştiu, consimţi ea. Altfel vor începe să bănuiască.

— Ce să bănuiască?

— Că noi evoluăm, răsună vocea ei în mintea lui şi dintr-odată realiză că aceste voci mentale – telepatia – erau periculoase, nu pentru că ar putea fi consideraţi nebuni, ci pentru că, în cele din urmă, lumea conectată se va simţi ameninţată.

— Ei, când începi povestea? întrebă ea cu voce tare.

* * *

În ziua următoare, bătrâna era acolo, împreună cu alţi câţiva oameni, toţi neconectaţi, toţi telepaţi. Îndemânarea lui Henry în folosirea noului său talent era în creştere şi el află tot despre ei într-un moment de înţelegere. De comun acord, ei salutară cu voce tare, apoi Henry le spuse o poveste.

Ei nu încercară să privească în mintea lui pentru a vedea ce se va întâmpla. O parte din plăcerea din poveştile

lui Henry era surpriza de a afla ce se întâmplă în continuare.

După alte câteva zile, auditoriul era prea mare pentru ca Henry să mai stea cu spatele la râu, aşa că se urcă pe un terasament deasupra unui grătar de lemn şi spuse povestea aşa. Îşi îmbunătăţi tehnica de orator, învăţând cum să-şi dozeze vocea, chiar şi când bătea vântul.

Majoritatea auditoriului său era format din neconectaţi şi asta părea normal. Cei conectaţi aveau sfera lor de date. Şi puteau să şi-o păstreze, din punctul de vedere al lui Henry. Abilităţile sale mentale crescură până în punctul în care putu să vadă în minţile oamenilor când navigau în lumea virtuală şi i se păru năucitor, inutil. Stearpă ca un orizont gol.

Gândul de a o părăsi pe Elisa captivă acolo îl bântuia. Aşa că o invită să asculte una din poveştile lui. Auditoriul crescu până în punctul în care Henry îşi spunea acum poveştile într-un amfiteatru de lângă râu. Înainte de *weltgeschichte* oamenii jucaseră acolo Shakespeare pe timpul verii. Desigur, era demult plin de bălării, dar la o săptămână după ce Henry îl transformase în loc de întâlnire, câţiva dintre ascultătorii săi îl curăţară şi i-au redat vechea strălucire bucolică.

— Uau, spuse Elisa, priveşte ce de oameni! Nu am văzut niciodată atât de mulţi la un loc… Vreau să spun, în carne şi oase.

— Majoritatea sunt neconectaţi sau prea săraci să aibă implanturi, explică Henry.

— Te superi dacă eu, uh, înregistrez povestea ta? Bineînţeles, dacă o vând producătorului meu, voi împărţi câştigul cu tine, spuse Elisa.

— Jay?

— Jay? întrebă Elisa. Oh, nu, nu mai lucrez cu el. S-a retras. De fapt, acum îşi petrece tot timpul în datasferă.

— Ce vrei să spui?

— Oh, există câţiva oameni care o fac. Sunt extrem de bogaţi, desigur, pentru că au nevoie de personal medical

angajat care să aibă grijă de corpul lor în timp ce minţile lor sunt libere.

— Libere? se cutremură Henry.

— Da. El nu va trebui să mai mănânce sau să doarmă sau să meargă vreodată.

Henry nu avu ce să răspundă la asta, dar auzi vocea bătrânei:

— Da, şi mie mi se pare ca un infern.

— Ei bine, sper că-ţi va plăcea povestea.

Henry urcă pe scenă şi spuse o poveste veche, despre o prinţesă care fusese vrăjită de un vrăjitor rău. Prinţesa fu obligată să doarmă atât de adânc încât visele deveniră realitatea ei, şi era captivă. Dar nu exista niciun prinţ care pur şi simplu să vină s-o sărute şi astfel s-o elibereze din închisoarea ei virtuală. Tot ce putea el face era să-i şoptească la ureche în timp ce ea dormea, sperând că ea îl va auzi. Trebuia să se salveze singură.

Pe măsură ce Elisa asculta povestea lui Henry Overduin, îşi dădu seama că ascultă un mare artist. Îi ţinea pe toţi în suspans doar cu vocea sa. Ştia că asculta ceva adânc şi tulburător, dar nu bănuia cât de mult avea această poveste să-i schimbe lumea.

————————————

Traducere: Cristina Olariu
„Under the Blue Curve” by Mark A. Rayner

Numărând zilele

Allen Steele

Este un autor american născut în 1958, care a publicat prima sa povestire în 1988. Înainte de a deveni scriitor full-time a lucrat mai mulţi ani ca jurnalist. În 1996 a primit un Hugo pentru nuvela „The Death of Captain Future”. A câştigat premiul din nou în 1998 pentru povestirea „… Where Angels Fear to Tread”. Romanul său, „Orbital Decay”, a primit în 1990 premiul Locus pentru cel mai bun roman de debut. A mai fost nominalizat de câteva ori atât la Hugo, cât şi la Nebula. Ultimele sale două romane sunt „Oceanspace” (2000) şi „Chronospace” (2001), în ultima perioadă, însă, dedicându-se exclusiv povestirilor.

Multe din povestirile sale se referă la explorarea spaţiului. Şi această povestire – finalistă pentru Hugo în 2002 şi nominalizată pentru Nebula în 2003 – se ocupă tot de aşa ceva. Numai că mijloacele de a călători în spaţiu sunt limitate, oamenii sunt în hibernare de-a lungul călătoriei. Asta până se trezesc şi mai au de aşteptat câteva sute de ani până la destinaţie.

————————————

La trei luni după ce părăsise Pământul, *USS Alabama* tocmai atinsese viteza de croazieră, când avu loc accidentul: Leslie Gillis se trezi.

Îşi recapătă cunoştinţa încet, de parcă s-ar fi trezit dintr-un somn lung şi fără vise. Corpul său, gol şi fără păr, plutea prin gelul albastru-verzui care umplea interiorul celulei sale biostatice; o mască de oxigen îi acoperea partea de jos a feţei, în timp ce în braţe avea înfipte nişte tuburi subţiri din plastic. Pe măsură ce îi revenea vederea, Gillis observă că

celula fusese coborâtă pe orizontală, iar capacul din fibră de sticlă fusese deschis. Deşi lumina de pe puntea de hibernare era slabă, trebui să deschidă şi să închidă ochii de câteva ori, înainte de a se obişnui.

Primul gând care-i trecu prin cap când, în sfârşit, reuşi să gândească limpede fu: *Slavă Domnului, am reuşit.*

Îşi simţi corpul slăbit, iar mâinile şi picioarele amorţite. Aşa cum fusese instruit în timpul antrenamentelor de zbor, încercă să se mişte cât mai încet, cu pauze. În timp ce-şi flexa grijuliu braţele şi picioarele, Gillis se întrebă mirat cum de nu venise nimeni să-l ajute. Probabil că doctoriţa Okada era foarte ocupată cu ceilalţi pacienţi care se trezeau din biostază. Totuşi nu auzi nimic în afara unui bâzâit electric subliminal; nicio voce, nicio mişcare.

Următorul lui gând fu: *Ceva nu e în regulă.*

Îl durea spatele şi i se părea că braţele aveau să-i iasă din umeri în orice clipă; cu toate astea, se prinse cu mâinile de marginea celulei şi încercă să se ridice în şezut. Timp de un minut şi ceva se luptă cu lichidul care parcă îl trăgea înapoi; când în sfârşit reuşi să se ridice puţin, se auzi un plescăit sec apoi tuburile din braţe îl traseră înapoi; uitase că trebuie să le scoată. Strângând din dinţi, Gillis îşi scoase tuburile *dintre* degetul mare şi arătător şi apoi, unul câte unul, pe cele din braţe. În cele din urmă reuşi să-şi scoată şi masca de oxigen; aerul era rece şi îi înţepa gâtul şi plămânii; începu să tuşească spasmodic şi cu ultimele puteri se căţără afară din container. Dar picioarele îi erau prea slăbite, aşa că se prăbuşi pe podeaua rece a punţii.

Nu-şi putu da seama cât timp zăcuse în poziţia fetusului, cu mâinile împreunate în poală. Nu-şi pierduse cunoştinţa propriu-zis, dar, pentru multă vreme, mintea lui rătăcise undeva *între* starea de veghe şi cea de somn, ochii săi privind, fără să vadă, plăcile de metal care alcătuiau podeaua. După un timp, frigul îi trezi simţurile adormite; gelul rămas pe piele începu să îngheţe şi îşi dădea seama vag, că, dacă avea să mai zacă acolo, curând, urma să intre în hipotermie.

Gillis se lăsă pe spate şi încercă să se ridice în şezut. Fluidul acvamarin i se prelingea pe corp, formând o băltoacă în jurul coapselor; îşi prinse umerii, frecându-şi pielea îngheţată. Se întrebă din nou cum de nimeni nu-i dădea nicio atenţie. Ce-i drept, nu era decât un simplu ofiţer de comunicaţii, dar ar fi trebuit ca măcar o parte din ofiţerii superiori să fi fost deja treziţi. Kuniko Okada fusese ultima persoană pe care o văzuse înainte ca medicamentele somatice să-i fie administrate; ca Medic-Şef, trebuia să fie ultima care intra în hibernare şi prima care se trezea. Apoi trebuia să o trezească – Gillis încercă să-şi amintească precis – pe Dana Monroe, Inginerul-Şef, care trebuia să se asigure că sistemele majore ale navei erau funcţionale. Dacă nava era în stare bună, următorul pe listă era Căpitanul Lee, urmat la scurt timp de Primul Ofiţer, Shapiro, de Ofiţerul Executiv Tinsley, de Navigatorul Principal, Ullman, şi, în sfârşit, de el însuşi, Gillis. Da, asta era procedura corectă.

Atunci unde era toată lumea?

Trebuia să ia lucrurile în ordine. Era ud şi dezbrăcat şi temperatura internă a navei fusese coborâtă până la 10 grade Celsius. Trebuia să găsească nişte haine. Dinţii îi clănţăneau de frig. Se ridică cu greu în picioare şi o porni pe punte, până la cel mai apropiat dulap. Îl deschise şi găsi un teanc de prosoape şi de halate împăturite. În timp ce ştergea gelul de pe el, îşi aminti cât de jenat fusese când îi venise rândul ca doctoriţa Kuniko să-l pregătească pentru hibernare. Fusese destul de rău că trebuise să se lase ras pe tot corpul, dar, când aparatul ei de ras electric coborâse către zona pubiană, se simţise excitat de atingerea ei uşoară. Amuzată de reacţia lui, ea îi zâmbise şi spusese, cu voce maternă: *Relaxează-te, gândeşte-te la altceva…*

Se întoarse şi observă că restul celulelor erau în continuare ridicate în nişele lor. Treisprezece sicrie albe din fibră de sticlă, aflate la patruzeci şi cinci de grade înclinare faţă de pereţii Punţii C2A. Ecranele electroforetice de pe capace emiteau o strălucire caldă, indicând statusul membrilor echipajului aflaţi în ele. Acolo erau toate cadrele

de comandă de pe *Alabama*, exact aşa cum le văzuse ultima oară: Lee, Saphiro, Tinsley, Okada, Monroe, Ullman…

Dormeau cu toţii, în afară de el.

Apucă grăbit un halat şi străbătu cu paşi mari puntea, până la cea mai apropiată fereastră. Oblonul era coborât, dar după ce apăsă butonul, se ridică şi tot ce putu vedea fu spaţiul întunecat, luminat slab de stelele din depărtare. Desigur, s-ar fi putut să nu poată vedea Ursae Majoris 47 din această poziţie. Trebuia să meargă la centrul de comandă şi să verifice instrumentele de navigaţie.

Când se întoarse de la fereastră, privirea îi fu atrasă de ceva: era monitorul de la cea mai apropiată celulă biostatică. Tremurând atât de emoţie, cât şi de frig, Gillis se apropie să-l privească mai atent. Pe ecran era afişată identitatea celui care hiberna înăuntru: *Cortez, Raymond B.* – Ray Cortez, cel care răspundea de alimentarea cu oxigen a navei – şi toate semnele sale vitale păreau normale, cel puţin atât cât îşi putea da seama. Dar nu asta îi atrăsese atenţia. În partea de sus, stânga, era un cod temporal:

E/:7.8.70/22:10:01 GMT

8 iulie, 2070. Aceea era data la care toată lumea intrase în hibernare, la *trei zile* după ce *Alabama* decolase, neprogramat, de la Highgate. Însă, în partea din dreapta sus era un alt cod temporal:

P/:10.3.70/00:21:23 GMT

3 octombrie, 2070. Adică azi.

Alabama zbura de numai trei luni. Doar trei luni dintr-o călătorie de-a lungul a 46 de ani lumină, care, la 20% din viteza luminii, ar fi trebuit să dureze mai mult de 230 de ani.

Câteva minute bune, Gillis rămase holbându-se la monitor, nevoind să creadă ceea ce vedea cu proprii ochi. Apoi se întoarse şi traversă compartimentul spre trapă. Cu picioarele goale lipăind pe podea, urcă scara spre următoarea punte a modulului de hibernare.

Aici dădu peste încă paisprezece celule biostatice, toate aşezate corect în nişele lor. Niciuna din ele nu era deschisă.

Încercând să nu intre în panică, Gillis coborî scara spre Puntea C2C. Găsi alte paisprezece celule închise.

Fără prea multe speranţe, Gillis cercetă rapid Puntea C2D, apoi urcă iar pe scară şi intră într-un tunel scurt care ducea spre cel de-al doilea modul de hibernare al navei. Când ajunse la Puntea C1D, verificase deja fiecare dintre celulele biostatice aparţinând celor o sută trei pasageri care se mai aflau pe navă şi niciuna dintre acestea nu era deschisă.

Se trânti pe o bancă şi o vreme nu făcu nimic altceva decât să tremure de frică.

Era singur.

În sfârşit, hotărî că e timpul să-şi vină în fire. Era clar, ceva mersese prost. Computerele care controlau sistemele biostatice făcuseră o eroare gravă şi îl treziseră prematur. Ok, în cazul ăsta, tot ce avea de făcut era să se introducă înapoi în starea de hibernare.

Halatul pe care îl purta nu era foarte călduros, aşa că îşi croi drum prin holurile circulare care făceau legătura între cele şapte module în formă de inel ale navei până ajunse la C4, unul din cele două module care urmau să fie sediul echipajului odată ce *Alabama* avea să ajungă la Ursae Majoris 47. Încercă să nu dea atenţie paturilor goale în timp ce căuta dulapul în care îşi pusese lucrurile personale. Costumul său spaţial albastru era acolo unde îl lăsase cu trei luni în urmă, atârnând lângă echipamentul izolator pe care îl purta când părăsise Centrul Spaţial Gingrich pentru a se îmbarca la bordul navetei pentru Highgate; pe sertarul de sus, lângă adidaşii lui cu toc înalt, se afla mica lui cutie cu câteva amintiri preţioase pe care primise permisiune de a le lua cu el. În mod deliberat o ignoră, în timp ce-şi punea costumul; avea să se uite în ea când va ajunge la destinaţia finală şi asta nu avea să se întâmple mai devreme de două sute treizeci de ani… de fapt, două sute douăzeci şi şase de ani, dacă lua în considerare şi factorul de dilatare al timpului.

Centrul de comandă, aflat pe Puntea H4, în centrul cilindric al navei, era întunecat şi rece. Luminile fuseseră

stinse, iar ferestrele pătrate din jurul încăperii rotunde fuseseră acoperite; singura lumină de acolo era dată de strălucirea slabă a câtorva panouri de control. Gillis aprinse luminile din tavan, descoperind staţia de control a mediului din navă. Se gândi, pentru o clipă, să ajusteze termostatul pentru a face puţină căldură, apoi se decise că e mai bine să nu umble acolo. Era specializat în comunicaţii; cunoştinţele sale despre celelalte sisteme principale de pe *Alabama* erau destul de subţiri şi nu prea îi venea să facă schimbări care ar putea influenţa condiţiile de funcţionare ale navei. În plus, nu avea să rămână acolo prea multă vreme; odată ce se va întoarce în celula sa biostatică, frigul nu avea să-l mai deranjeze.

În orice caz, era de datoria lui să verifice statusul navei, aşa că se îndreptă spre panoul de navigaţie, trase învelitoarea de plastic care îi proteja tastatura şi ceru poziţia actuală a navei. O rază de lumină apăru deasupra panoului, iar apoi se zări holograma cu modelul în miniatură al navei. Plutea la marginea unei curbe lungi care ieşea în afara centrului unui halou tridimensional ce reprezenta orbitele planetelor sistemului solar. Mişcându-se cu o acceleraţie constantă de 1 g, *Alabama* trecuse deja de orbita lui Neptun; zbura acum prin orbita înclinată a lui Pluto şi, peste numai câteva săptămâni, avea să traverseze heliopauza, scăpând astfel de ultimele faze ale atracţiei gravitaţionale a soarelui, intrând în spaţiul interstelar.

În acel moment, *Alabama* ajunsese mai departe decât orice navă construită vreodată de oameni; doar câteva sonde spaţiale se aventuraseră atât de departe. Gillis zâmbi la acest gând. Era singura persoană în viaţă – mă rog, singura persoană în viaţă şi conştientă – care călătorise atât de departe de Pământ. Se simţi destul de mândru, deşi, dacă se gândea mai bine, ar fi preferat să fie la fel de inconştient ca restul echipajului.

Se duse în sala motoarelor, trase la o parte învelitoarea de pe consolă şi ceru o schemă a motorului principal. Cele trei rezerve de deuteriu/heliu, care fuseseră încărcate în rezervorul sferic principal al navei, fuseseră consumate

aproape în întregime în timpul ascensiunii de nouăzeci de zile, dar acum că nava ajunsese la viteza de croazieră, câmpul magnetic proiectat de capcana de hidrogen Bussard[1] atrăgea hidrogenul şi heliul ionizat interstelar pe o rază de patru mii de kilometri, în faţa navei, încărcând reactorul de fuziune aflat în spate şi menţinând astfel o viteză constantă de 0,2 c. Pulsaţiile la distanţă de microsecunde ale aceluiaşi câmp magnetic îl făceau să acţioneze în acelaşi timp ca un scut ce îndepărta praful interstelar, care la viteze foarte mari ar fi distrus în scurtă vreme învelişul *Alabamei*. Cunoştinţele lui Gillis despre sistemele de propulsie ale navei erau limitate, dar reuşi să-şi dea seama, după un scurt examen, că acestea funcţionau la nouăzeci la sută din capacitatea lor.

Auzi un tropăit discret pe podea, în spatele său.

Speriat, Gillis se întoarse şi încercă să privească în semiîntuneric. Câteva secunde nu văzu nimic, apoi o umbră mică se iţi din spatele panoului de navigaţie: era unul dintre roboţii autonomi de întreţinere – în formă de păianjen – care patrulau în mod constant prin navă, inspectând toate compartimentele şi efectuând mici reparaţii unde era cazul. Fusese, probabil, atras de prezenţa lui Gillis pe puntea de comandă; ochii holbaţi străluciră spre intrus, apoi robotul dispăru.

Cu atât mai bine, îşi spuse el. Robotul era la fel de inteligent ca un şoarece, dar raporta tot ce vedea către Inteligenţa Artificială care superviza totul pe navă. Acum că aceasta ştia că unul din pasagerii ei se trezise, era timpul ca Gillis să-şi rezolve problema.

Traversă puntea către postul lui obişnuit de la departamentul de comunicaţii. Se aşeză în scaun şi scoase învelitoarea de plastic; după câteva bătăi în tastatură, consola sa se lumină revenind la viaţă. Văzând monitoarele

[1] Fizicianul Robert Bussard a propus în anii ’60 o metodă de propulsie în spaţiu ce folosea un câmp electromagnetic enorm pentru a colecta şi comprima hidrogenul din spaţiul interstelar, viteza mare forţând masa reactivă spre un câmp magnetic comprimat treptat, până ce are loc fuziunea termonucleară, energia rezultată fiind folosită pentru înaintarea navei (n.trad.)

care îi erau atât de familiare, se simţi ceva mai în siguranţă; cel puţin aici ştia ce avea de făcut. Tastă comenzile care deschideau interfaţa către administratorul de reţea bazat pe inteligenţă artificială al navei.

Gillis, Leslie, Lt. Com. I.D. 86419-D. Parola Scotland.

Răspunsul veni imediat: *I.D. confirmat. Parola acceptată. Bună dimineaţa, domnule Gillis! Cu ce vă pot ajuta?*

De ce am fost trezit? tastă Gillis.

Urmă o scurtă pauză, apoi: *Gillis, Leslie, Lt. Com. e încă în hibernare.*

Gillis rămase cu gura căscată: Ce naiba…?

Nu, nu e adevărat. Sunt aici, la centrul de comandă. Tocmai ai confirmat lucrul acesta.

De data aceasta, răspunsul computerului veni, cu o fracţiune de secundă mai încet. *Lt. Com. Leslie Gillis e încă în hibernare. Vă rugăm să reintroduceţi ID-ul şi parola pentru reconfirmare.*

Nervos, Gillis tastă din nou: I.D. 86419-D. Parola Scotland.

Computerul îi răspunse imediat: *Identificare reconfirmată. Sunteţi Locotent Comandant Leslie Gillis.*

Deci eşti de acord că nu mai sunt în starea de hibernare.

Nu. Lt. Com. Leslie Gillis rămâne în starea de hibernare. Vă rugăm reintroduceţi ID-ul dumneavoastră şi parola pentru reconfirmare.

Gillis lovi consola furios. Închise ochii şi trase aer adânc în piept, apoi se forţă să se gândească la această situaţie cu tot calmul de care dispunea. Avea de a face cu un computer, cu o inteligenţă artificială; o fi fost el programat să răspundă la întrebări puse în engleză, dar la urma urmei era doar o maşină care funcţiona după o logică mecanică. Deşi trebuia să joace după regulile computerului, hotărî că el avea să fie cel care va impune regulile.

I.D. 86419-D. Parola Scotland.

Identificare reconfirmată. Sunteţi Lt. Com. Leslie Gillis.

Te rog, localizează-l pe Lt. Com. Leslie Gillis.

Lt. Com. Leslie Gillis se află în celula biostatică C1A-07.

Bun, aşa mai venim de acasă… dar ceva era în neregulă, în mai multe sensuri decât unul. El coborâse dintr-o celulă aflată pe Puntea A a modulului C2.

Cine este ocupantul celulei biostatice C2A-07?

Gunther, Eric, ofiţer/ASF.

Numele îi era necunoscut, dar iniţialele indicau faptul că acesta era ofiţer al Agenţiei Spaţiale Federale. Un membru al echipajului de zbor care fusese îmbarcat pe *Alabama* chiar înainte de lansare, dar foarte probabil, nu unul din conspiratorii care deturnaseră nava.

Tastă din nou: *Undeva e o greşeală. Eric Gunther nu e în celula C2A-07 şi eu nu sunt în C1A-07. Înţelegi?*

Urmă o altă pauză. Apoi pe ecran îi apăru răspunsul: *Am luat la cunoştinţă. Aşezarea celulelor biostatice a fost reverificată cu un sistem de date secundar. Corecţie: celula C1A-07 este, în prezent, ocupată de Eric Gunther.*

Gillis îşi muşcă, distrat, unghiile; după câteva minute găsi o posibilă explicaţie pentru această eroare. Căpitanul Lee şi ceilalţi conspiratori îmbarcaseră, pe ascuns, aproape cincizeci de dizidenţi intelectuali chiar înainte ca *Alabama* să părăsească Pământul; cum niciunul dintre aceştia nu fusese înregistrat pe lista cu echipajul iniţial al navei, a trebuit ca I.D. (intelectualii dizidenţi) să fie puşi în hibernare în celulele rezervate membrilor echipei de colonizare, care fuseseră lăsaţi pe Pământ. Gillis presupuse că, la un moment dat, în confuzia generală, cineva introdusese informaţii greşite în computerul care controla sistemele biostatice. De aceea, deşi el fusese iniţial programat pentru celula C1A-07, iar Ofiţerul Gunther în celula C2A-07, cineva schimbase celula lui cu cea a lui Gunther şi, de asemenea, uitase să mai anunţe şi sistemul de control biostatic al computerului central al navei. La urma urmei, nu era vorba decât de a schimba un număr cu altul…

Dar asta nu-i dădea răspunsul la întrebarea care-l măcina: de ce fusese trezit mai devreme din hibernare? Sau, mai degrabă, de ce trebuia trezit Gunther mai repede?

CLASIFICAT/TS. ASI Ordinul 7812-DA.

Ce naiba...? De ce era închis accesul de către cei de la Agenţia de Securitate Internă? Dar ştia cum să procedeze chiar şi aşa.

Număr de securitate AS-001001, Gillis, Leslie, Lt. Com., parola Scotland. Repet întrebarea: de ce l-aţi trezit pe ocupantul celulei C2A-07?

CLASIFICAT/TS: DESCHIS. Ofiţerul Gunther trebuia să confirme autorizaţia de lansare Prezidenţială printr-un canal de comunicare securizat. În caz de neconfirmare a autorizaţiei până la data de 7.5.70/00:00, Ofiţerul Gunther urma să fie trezit din hibernare la data de 10.3.70/00:00, pentru a-şi îndeplini misiunea de încetare a zborului.

Gillis privi multă vreme ecranul, înţelegând ceea ce tocmai citise, dar nevenindu-i să creadă. Asta nu putea însemna decât un singur lucru: Gunther era o cârtiţă ASF plasată la bordul *Alabamei* cu misiunea de a se asigura că nava nu avea să fie lansată fără autorizaţia Prezidenţială. Totuşi, pentru că Lee, căpitanul navei, îi ordonase lui Gillis să închidă toate canalele de comunicare *între* Controlul Misiunii şi *Alabama*, Gunther nu mai putuse realiza transmisiunea secretă spre Pământ. De aceea fusese computerul programat să-l trezească din hibernare la *nouăzeci de zile* după lansare.

Dar în acest moment, Gunther nu ar mai fi putut întoarce nava spre Pământ, oricât şi-ar fi dorit asta. *Alabama* era deja prea departe, iar viteza de deplasare prea mare. O singură persoană nu ar fi putut realiza una ca asta. Aşa că nu mai încăpea nicio urmă de îndoială ce însemna „terminarea misiunii”; Gunther trebuia să distrugă nava.

Un cetăţean atât de loial al Republicii Unite a Americii ar fi fost gata să-şi dea şi viaţa pentru ea. Gillis nu mai avea nicio îndoială că agenţia de presă oficială a Republicii anunţase deja pierderea navei *Alabama* şi că purtătorii de cuvânt ai ASF dădeau deja comunicate în care anunţau că nava suferise un accident catastrofal.

Pentru că nimeni altcineva de pe navă nu ştiuse de ordinele lui Gunther, programul ascuns al computerului

central nu fusese şters din memorie. Pe de o parte, fusese cel puţin oprit să-şi ducă la bun sfârşit misiunea sinucigaşă. Pe de altă parte, Gunther avea să rămână în hibernare pentru următorii două sute treizeci de ani în timp ce el, Gillis, era treaz-trezuţ.

Foarte bine. Tot ce avea de făcut era să se ducă şi el la culcare. După ce se va fi trezit din nou, avea să-l informeze pe Căpitanul Lee de toată situaţia şi să-l lase pe el să decidă ce trebuie făcut cu Ofiţerul Gunther.

S-a făcut o greşeală. Nu trebuia să fiu trezit acum. Trebuie să reintru în hibernare imediat.

Computerul făcu o pauză, apoi îi răspunse: *Imposibil. Nu puteţi reintra în hibernare.*

Inima lui Gillis începu să bată nebuneşte.

Repet: s-a făcut o greşeală. Persoana din celula C2A-07 nu trebuia trezită. Eu sunt ocupantul celulei C2A-07 şi trebuie să reintru în hibernare imediat.

Înţeleg situaţia dumneavoastră. Lista personalului a fost modificată şi s-a înregistrat această schimbare. Dar este imposibil să reintraţi în hibernare.

Mâinile îi tremurau pe taste: *De ce?*

Protocolul nu permite ocupantului celulei C2A-07 să reintre în hibernare. Această celulă a fost dezactivată pentru totdeauna. Reintrarea în hibernare este interzisă.

Gillis se simţi de parcă cineva i-ar fi pus pe faţă un prosop fierbinte.

Număr de securitate B-001001, Gillis, Leslie, Lt. Com. Parola Scotland. Şterge protocolul imediat!

Parola acceptată, Locotente Gillis. Protocolul nu poate fi şters fără confirmarea directă a autorizaţiei Prezidenţiale de lansare şi nu poate fi anulată de nimeni altcineva în afară de Ofiţerul Gunther.

Simţi cum îl apucă furia. Tastă din nou: *Trezeşte-l pe Ofiţerul Gunther imediat. E o urgenţă.*

Niciun membru al echipajului nu poate fi trezit din hibernare până când nava nu ajunge la destinaţie, decât în cazul unei defecţiuni majore. Toate sistemele funcţionează

corect în acest moment; nu se impune o situaţie de urgenţă.

Eric Gunther. Eric Ghunter dormea pe Puntea C1A. Chiar şi dacă ar fi putut fi trezit din hibernare şi obligat să-şi mărturisească misiunea, nu prea se mai puteau face multe acum. Norul gros de particule ionizate pe care *Alabama* îl lăsa în urmă făcea imposibilă comunicarea radio cu Pământul; orice semnal primit sau trimis de navă avea să fie bruiat de motoarele de fuziune şi *Alabama* avea să zboare cu aceeaşi viteză timp de două sute treizeci de ani.

Dacă nu reintru în hibernare, voi muri. Asta este o urgenţă. Înţelegi lucrul acesta?

Vă înţeleg situaţia, domnule Gillis. Totuşi, situaţia actuală nu impune luarea de măsuri de urgenţă. Îmi cer scuze pentru eroarea survenită.

Citind răspunsul, Gillis se trezi zâmbind. Zâmbetul se transformă în rânjet şi simţi că îi vine să chicotească. Chicotitul se transformă, la rândul lui, într-un râs isteric, căci tocmai realizase ironia situaţiei.

El, Gillis, era Ofiţerul-Şef al Comunicaţiilor de pe *Alabama*. Şi era sortit să moară tocmai pentru că nu reuşea să comunice eficient.

Inspectă fiecare cabină de pe navă, inclusiv cabina privată a Căpitanului Lee, dar alese să stea în cabina ce-i fusese repartizată; aşa i se părea corect. Resetă termostatul la 21,7 grade Celsius apoi făcu un duş fierbinte şi prelungit. După ce se îmbrăcă, se duse în cabină, se întinse pe pat şi încercă să adoarmă. Dar, de fiecare dată când închidea ochii, mintea îi era năpădită de tot felul de gânduri, aşa că sfârşi prin a se holba la tavan. Rămase aşa multă vreme, cu mâinile încrucişate pe piept, analizând situaţia în care se afla.

Nu avea să se asfixieze şi nici nu avea să moară de sete. Sistemul închis de menţinere a vieţii al navei avea să purifice dioxidul de carbon din aer şi să-l facă respirabil, iar urina sa putea fi, la fel, transformată în apă potabilă. Nici nu avea să moară îngheţat de frig în întuneric; motoarele de fuziune generau energie în exces, astfel încât avea să fie

capabil să folosească sistemul electric intern al navei, fără a se teme că va rămâne fără resurse. Nu trebuia să-şi facă griji nici în privinţa mâncării: la bord se afla suficientă mâncare pentru a hrăni un echipaj de o sută douăzeci de membri, timp de douăsprezece luni, ceea ce însemna că o singură persoană avea raţia asigurată pentru mai mult de un secol.

Cu toate acestea, şansele ca să rămână în viaţă pentru multă vreme erau mici. În celulele lor biostatice, ceilalţi membri ai echipajului aveau să fie reîntineriţi în mod constant, procesul natural de îmbătrânire fiindu-le stopat prin regenerarea homeostatică a celulelor-stem, prin terapie cu enzime teleomerasice şi prin corecţiile nanotehnice făcute asupra organelor vitale în timp ce infuzia de medicamente somatice avea să-i menţină într-o stare de comă care îi împiedica să aibă vise. După ce vor fi ajuns pe Ursae Majoris 47, aveau să se trezească din hibernare la fel de tineri şi de sănătoşi cum erau atunci când s-au îmbarcat pe navă.

Pentru el însă lucrurile aveau să fie cu totul altfel. Acum, că ieşise din hibernare, nu putea decât să îmbătrânească în mod normal. Sau, cel puţin, atât de normal cât se putea atunci când călătoreai la viteze relativiste; dacă, prin absurd, ar fi putut să se reîntoarcă pe Pământ şi s-ar fi întâlnit cu un ipotetic frate geamăn – ceea ce nu era cazul, căci, la fel ca majoritatea celor de pe navă, Gillis fusese singur la părinţi – ar fi descoperit că nu ar fi fost mai bătrân decât fratele acela cu mai mult de câteva ore. Dar această diferenţă avea să se mărească pe măsură ce *Alabama* se îndepărta tot mai mult de Pământ şi nici măcar factorul Lorentz nu putea să-l salveze pe termen lung, pentru că toată lumea de pe navă îmbătrânea la fel; singura diferenţă dintre el şi ceilalţi era că trupurile lor aveau să rămână tinere, pe când al lui urma să se degradeze, încetul cu încetul, îmbătrânind…

Nu. Gillis se forţă să-şi închidă ochii. *Nu te gândi la asta.*

Dar nu avea nicio scăpare: trăia cu sabia deasupra capului. Un om condamnat la închisoare are măcar un fel

de contact cu lumea din jur, chiar dacă acesta înseamnă doar mâna gardianului care îi întinde printre gratii tava cu mâncare. Gillis nu se putea bucura nici măcar de atât. El nu avea să mai audă niciodată o voce omenească şi nici să mai vadă pe nimeni. Avea şi el vreo câţiva oameni pe care îi iubea acasă, vreo câţiva pe care îi ura şi nenumărate cunoştinţe pe care le întâlnise în cei douăzeci şi opt de ani petrecuţi pe Pământ. Îi pierduse pe toţi, pentru totdeauna…

Se ridică brusc. Puţin prea brusc, pentru că se lovi cu capul de tavan. Înjură printre dinţi şi îşi frecă creştetul – făcuse deja un cucui – apoi sări în picioare şi îşi deschise dulapul. Cutia cu amintiri era acolo unde o lăsase ultima oară; o luă de pe raft şi dădu să o deschidă…

Se opri. Nu. Dacă o va deschide; lucrurile adunate acolo aveau să-l facă să se simtă şi mai nenorocit. Degetele îi tremurau pe capac. Nu avea nevoie de aşa ceva acum. Împinse cutia la loc pe raft şi trânti uşa dulapului. Apoi, neavând nimic altceva mai bun de făcut, hotărî să facă o plimbare.

Coridorul circular îl conduse la ieşirea spre Modulul C7, unde urcă o scară spre puntea de mese; aici găsi bănci lungi şi goale şi pereţii pictaţi în tonuri pământene. Puntea de dedesubt adăpostea sala de mese propriu-zisă: mese de crom, bucătăria cu aragazuri şi frigidere goale. Găsi filtrul de cafea, dar nu găsi în schimb nicio pungă de cafea, aşa că se aventură mai departe pe scară spre puntea-spital a navei. Compartimente albe, antiseptice, paturi acoperite cu cearşafuri plasticate; dulapuri conţinând instrumente chirurgicale înfăşurate în celofan, truse de prim ajutor şi faşe pentru bandaje şi rânduri nesfârşite de flacoane cu medicamente, toate etichetate. Avea o uşoară durere de cap aşa că, după o scurtă căutare, găsi nişte pilule de ibuprofen; luă una cu apă şi se întinse pentru câteva minute.

După o vreme durerea de cap îl lăsă, aşa că se hotărî să verifice camera de gardă, aflată la ultimul nivel. Era o încăpere cu foarte puţin mobilier, doar câteva scaune sub o pereche de ecrane amplasate pe perete şi o singură

canapea în faţa unui hublou. Una dintre mese se putea întinde; descoperi o tablă de şah, holografică; apăsă un buton şi imediat apăru un set de piese de şah. Ca adolescent, obişnuise să joace şah câteva ore pe zi, dar, cu timpul, îşi pierduse interesul. Poate că era timpul să se apuce din nou…

Se duse apoi la hublou. Ridică panoul şi privi afară în spaţiu. Deşi se pricepea prea puţin la astronomie, nu reuşi să descopere nicio constelaţie cunoscută; la distanţa la care se afla faţă de Pământ, stelele îşi schimbaseră poziţia atât de radical, încât numai subprogramele computerului central puteau să le localizeze cu acurateţe. Până şi stelele erau ciudate acum, îşi zise, şi această revelaţie îl făcu să se simtă şi mai singur, aşa că închise hubloul. Nu se mai obosi să închidă jocul de şah şi părăsi încăperea.

În timp ce străbătea coridorul circular, se întâlni cu un robot. Acesta se feri rapid din calea lui când se apropie, dar Gillis se ghemui şi începu să bată darabana în podea, încercând să-l ademenească spre el. Ochii holbaţi ai robotului sclipiră scurt în direcţia lui; o clipă păru că ezită, apoi se întoarse repede şi o porni înspre ieşire. Nu avea niciun motiv să interacţioneze cu oamenii, nici măcar cu aceia care i-ar fi dorit compania. Gillis privi cum robotul se îndepărtează urcând scara, apoi se ridică nemulţumit de pe podea şi îşi continuă plimbarea de-a lungul coridorului.

Modulele cargou, C5 şi C6, erau reci şi întunecate, o punte peste alta, ambele ocupate cu depozite şi containere. Găsi raţiile de mâncare pe Puntea C5A; deschise unul dintre congelatoarele de acolo şi începu să inspecteze conţinutul lui: pungi de plastic sigilate, cu substanţe uscate ce puteau fi identificate doar după etichetele lor criptice. Niciuna dintre ele, însă, nu arăta prea apetisant; materia vâscoasă dintr-o pungă pe care o alesese la întâmplare putea fi orice, de la carne de vită procesată până la tort de ciocolată. Cum nu-i era foame, aruncă punga la loc şi închise uşa congelatorului.

Se întoarse apoi pe coridorul circular şi se îndreptă spre trapa de acces, către centrul de comandă al navei. În timp

ce deschise trapa, avu o ezitare înainte de a se prinde de scară. Coborâse deja o dată acolo, dar fusese atât de hotărât să ajungă pe puntea de comandă că nu dăduse atenţie la hăul care se căsca sub el şi care era adânc de aproape o sută cincizeci de metri. Cât timp *Alabama* staţionase la Highgate, toată lumea considerase accesul spre puntea de comandă drept un tunel, dar ceea ce atunci fusese pe orizontală era acum pe verticală.

Privi în jos. Departe, la cinci nivele sub el, se zărea podeaua din metal dur a Punţii H5. Dacă, din întâmplare, mâinile i-ar fi alunecat de pe scară, dacă picioarele i s-ar fi dezechilibrat, ar fi căzut ca un sac de cartofi în hăul ce se căsca sub el. Trebuia să fie atent ori de câte ori avea să coboare acolo, căci un accident i-ar fi putut fi fatal…

Ideea era să nu privească în jos. De aceea, nu-şi privi decât mâinile tot timpul cât efectuă coborârea.

Gillis se gândise să se oprească pe puntea H2 şi H3, unde se aflau motoarele şi sistemele de menţinere a vieţii dar, fără să-şi dea seama cum, se trezi coborând până la ultimul nivel, pe H5.

Pe puntea AEV (pentru activităţi extravehiculare) se aflau două navete de cercetare. În dreapta şi în stânga sa se zăreau trapele care duceau către ele. Se numeau *Wallace* şi *Helms* şi erau identice. Gillis aruncă o privire prin hubloul trapei către *Helms*; naveta era aşezată pe puntea de lansare, cu aripile delta strânse sub fuselajul ei larg şi cu carlinga acoperită. Preţ de câteva secunde simţi nevoia imperioasă de a o fura şi de a zbura înapoi spre casă, deşi lucrul acesta era cu totul imposibil; navele de cercetare aveau rezerve de energie şi de oxigen suficiente doar pentru ieşirile orbitale. Nu ar fi ajuns nici măcar până pe Neptun, ca să nu mai vorbim de Pământ. Şi, în plus, habar nu avea cum să o piloteze.

Întorcându-se de la hublou, văzu o altă trapă amplasată în partea cealaltă a punţii. Nu ducea spre nicio altă navă de cercetare, ci era trapa prin care puteai intra în compartimentul de evacuare al navei.

Fără tragere de inimă, aproape împotriva propriei voinţe, Gillis se trezi mergând spre ea. Răsuci mânerul trapei apoi o deschise şi păşi înăuntru. Spaţiul în care intrase era un compartiment mic, vopsit în alb, atât de înghesuit că de-abia ar fi încăput doi oameni, îmbrăcaţi în costume spaţiale. Pe partea opusă se afla trapa de ieşire care avea un mic panou, montat deasupra ei. Panoul avea doar trei butoane – Presiune, Purifică şi Deschide – deasupra cărora se aflau trei leduri colorate în: verde, portocaliu şi roşu. Acum era aprins ledul verde arătând că trapa interioară era deschisă şi că încăperea era corect presurizată.

Mica încăpere era foarte rece. Restul navei se încălzise deja, dar aici Gillis simţea frigul arctic pătrunzându-i prin costum, până în oase. Din gură îi ieşeau aburi groşi, ce luau nişte forme ciudate, ca nişte stafii. Nu ştia cât timp stătuse acolo, dar ştia că rămăsese cu privirea aţintită asupra celor trei butoane multă vreme.

În sfârşit, realiză că îl roade stomacul de foame, aşa că ieşi de acolo. Închise cu grijă trapa şi mai stătu lângă ea cam un minut, timp în care hotărî că asta era o altă zonă a navei pe care nu avea să o viziteze foarte des.

Apoi începu să urce scara aceea nesfârşită.

Peste tot în navă, erau cronometre care afişau atât ora după meridianul Greenwich cât şi timpul relativ al navei. În a doua zi, după ieşirea din hibernare, Gillis hotărâse că era mai bine să nu ştie, aşa că găsise nişte role negre şi străbătuse întreaga navă, acoperind fiecare ceas pe care îl întâlnise.

La bordul navei nu exista zi sau noapte. Dormea când era obosit şi se trezea când avea chef. După un timp, observă că cea mai mare parte din timp şi-o petrecea zăcând în pat, nefăcând altceva decât să se holbeze la tavan, fără să se gândească la nimic. Nu era bine, aşa că-şi alcătui un program cât mai strict.

Resetă lumina internă de pe navă pentru a se aprinde şi a se stinge la un interval de douăsprezece ore, dându-şi astfel impresia de răsărit şi apus. Îşi începea dimineţile

alergând pe coridorul circular până când picioarele începeau să-l doară şi i se tăia respiraţia, după care efectua sprintul final.

Apoi făcea duş şi îşi făcea toaleta personală. Când începu să-i crească barba din nou, îşi făcu un obicei din a se bărbieri în fiecare zi şi când părul îi creştea prea mult şi-l scurta cu un foarfece chirurgical pe care-l luase de pe puntea medicală; rezultatul acestei operaţiuni estetice era destul de nefericit, dar atât timp cât părul nu-i cădea în ochi, era mulţumit. În general, însă, evita să se privească prea mult în oglindă.

După ce se îmbrăca, mergea în sala de mese, unde îşi lua micul dejun: cereale reci, suc de vegetale rehidratat, vreo câteva bucăţele de fructe şi o cană mare de cafea fierbinte. În timp ce mânca îi plăcea să stea la un hublou şi să privească în spaţiu.

Se ducea apoi în camera de gardă şi activa panourile de pe pereţi. Putea să acceseze toate datele stocate în programul-librărie al computerului central al navei, deşi puţine erau destinate relaxării. În schimb, găsi acolo cele mai variate manuale de instrucţiuni: cum să operezi sistemele majore ale navei, texte despre agricultură, astrologie, managementul terenurilor, studii academice despre coloniile istorice de pe Pământ şi aşa mai departe. Se hotărî să studieze cât de mult putea, pretinzând că era din nou student în primul an la Academia Republicii, memorând tot ce citea şi dându-şi în tăcere teste, pentru a fi sigur că reţinuse corect. Poate că toate astea nu aveau niciun rost – căci nu vedea la ce i-ar fi putut folosi să cunoască metodele de cultivare la soia – dar cel puţin reuşea să-şi ţină mintea ocupată.

Deşi aflase mult mai multe lucruri despre sistemele biostatice ale navei decât ştiuse înainte, nu descoperi nimic din ce ar fi putut să-l ajute să se reîntoarcă în starea de hibernare. În cele din urmă, se întoarse pe Puntea C2B, închise capacul la fosta lui celulă şi o împinse la loc în nişa ei. După aceea, încercă să nu se mai întoarcă acolo

vreodată: ca şi compartimentul AEV de pe Puntea H5, şi acesta era un loc care-l făcea să se simtă inconfortabil.

Când se sătura să studieze, juca şah ore întregi, împotriva computerului. Rezultatul era inevitabil acelaşi, căci computerul nu putea fi învins, dar, încetul cu încetul, învăţă măcar să-i anticipeze mişcarea următoare astfel încât partidele începură, cel puţin, să dureze ceva mai mult.

Mâncarea era fadă, formată din alimente procesate, substitute artificiale pentru carne, fructe sau legume, menite să rămână comestibile ani la rând în congelatoare, dar îşi dădu toată silinţa să-şi facă mesele cât mai tolerabile. După ce învăţă să citească etichetele, alese o varietate de diferite mâncăruri şi le duse în sala de mese. Petrecea mult timp şi făcea eforturi considerabile pentru a-şi face fiecare masă mai bună sau, cel puţin, diferită de cea dinainte; adeseori rezultatele erau dezamăgitoare, dar, din când în când, reuşea să obţină câte un fel de mâncare pe care l-ar fi putut repeta şi a doua oară – puiul prăjit cu ananas şi paste, de exemplu, nu era atât de straniu pe cât ar fi putut părea. După aceea, salva reţetele în computerul sălii de mese, pentru a le mai putea folosi.

În timp ce rătăcea pe navă în căutarea unor preocupări noi, găsi un rucsac de pânză. Aparţinea lui Jorge Montero, unul dintre ID (Intelectualii Dizidenţi) care ajutase la evadarea *Alabamei* de pe Pământ; se pare că reuşise cumva să-şi aducă cu el o mică rezervă de cărţi. Majoritatea erau manuale despre cum să supravieţuieşti în medii înconjurătoare neprietenoase, dar printre ele găsi şi câţiva clasici ai secolului douăzeci: J. Bronowski (*Ascensiunea Omului*), Kenneth Brower (*Nava spaţială şi canoea*) sau Frank Herbert (*Dune*). Gillis le duse în cabina sa şi le puse la capul patului, pentru a le citi înainte de culcare.

Din când în când se ducea pe puntea de comandă. A treia oară când ajunse acolo, panoul de navigaţie îi arătă că *Alabama* trecuse de heliopauză şi acum zbura în spaţiul interstelar, în întunericul *dintre* stele. Din cauză că dispozitivul Bussard bloca vederea, nu exista nicio fereastră

în partea din faţă a navei, dar învăţă să manevreze camerele amplasate pe rezervorul de combustibil astfel încât acestea să îi arate imagini în timp real din faţa navei. Stelele păreau să se fi adunat ciorchine în faţa lui, efectul Doppler făcându-le să formeze nişte cozi scurte, ca ale cometelor, cu nuanţe de albastru. Dar când roti camerele spre partea din spate a navei, nu văzu decât gaura neagră neregulată care se deschisese în spatele *Alabamei*; Soarele şi toate planetele sale, inclusiv Pământul, deveniseră invizibile.

Asta îl tulbură destul de mult, aşa că nu mai activă camerele decât foarte rar.

Dormea, alerga, mânca, studia, juca interminabile şi inutile partide de şah, într-un cuvânt, făcea tot posibilul să-şi umple timpul cât mai bine cu putinţă. Din când în când se surprindea vorbind de unul singur, conversând cu el însuşi; când se întâmpla aşa ceva, îşi impunea să tacă din gură. Dar, oricât de mult încerca să scape de el însuşi, nu găsea în schimb decât aceleaşi coridoare goale şi tăcute.

Atunci nu-şi dădea seama, dar începea să-şi piardă minţile.

Costumul începu să i se uzeze. Era singurul lucru pe care îl avea de purtat, în afară de halat, aşa că verifică depozitele de pe navă şi află că hainele se aflau pe Puntea C5C şi, în timp ce se apucă să le caute, dădu peste rezerva de băutură.

Pe navă nu ar fi trebuit să existe niciun fel de băuturi alcoolice, dar cineva reuşise să strecoare două cutii de whisky, două de vodcă şi o cutie de şampanie. Erau aduse, evident, pentru ca echipajul să sărbătorească sosirea în siguranţă pe Ursae Majoris 47; Gillis le găsi ascunse printre haine.

Încercă să ignore băutura cât putu de mult; nu băuse niciodată foarte mult şi nu avea de gând să înceapă acum. Dar după câteva zile, după o altă încercare nereuşită de a găti stroganoff de vită (îi ieşise un amestec, fără gust, de tăiţei şi substitut de carne de vită), se trezi îndreptându-se spre C5C şi luând de acolo o sticlă de whisky. O duse în

camera de gardă şi îşi turnă câteva degete într-un pahar, amestecând băutura cu apă de la robinet. Apoi se aşeză să joace o nouă partidă de şah. După al doilea pahar, se simţi mult mai relaxat; de fapt se simţi cel mai bine de când ieşise din hibernare; seara următoare, făcu acelaşi lucru.

Acela fu începutul vremurilor negre.

„Ora de cocktail” deveni, curând, partea cea mai importantă a zilei; după o vreme, însă, nu vedea de ce trebuia să aştepte până după cină şi bău primul pahar după-amiază, la o partidă de şah. Într-o dimineaţă, hotărî că cel mai fericit mod de a-şi începe ziua era să bea un pahar de şampanie, aşa că deschise o sticlă, agitând-o şi pocnindu-i dopul şi o ţinu tot aşa toată ziua. Descoperi, de asemenea, că sucul din concentrat de portocale merge foarte bine cu vodca, aşa că îşi adăugă şi asta pe meniul de la micul dejun şi, nu după multă vreme, începu să poarte o sticlă de vodcă cu el, oriunde s-ar fi dus. Încercă să raţionalizeze rezerva de băutură cât de mult putu, dar, de fiecare dată când termina o sticlă, se simţea deprimat, dar şi uşurat când observa că întotdeauna găsea o alta plină. La început îşi spusese că ar trebui să le lase şi celorlalţi ceva – la urma urmei băutura fusese adusă pe navă pentru o eventuală sărbătoare – dar, cu timpul, ideea aceasta i se ascunse undeva în minte, pentru ca apoi să o uite cu totul.

Se ducea beat la culcare şi adeseori adormea în camera de gardă şi se trezea cu o mahmureală îngrozitoare a doua zi. Hainele începură să-i miroasă a băutură stătută; cu timpul se plictisi să le mai spele şi pur şi simplu schimba costum după costum. Farfuriile nespălate şi oalele se adunaseră morman în chiuveta din sala de mese şi în întreaga navă puteai găsi aruncat câte un pahar gol sau pe jumătate plin. După o vreme renunţă să mai alerge, dar nu se îngrăşă foarte mult, căci îşi pierduse apetitul şi nu mai mânca aproape nimic. Şi, în fiecare zi, se enerva din cauza a câte ceva: lumina se stingea, i se părea lui, când vroia ea, compartimentele de pe navă erau fie prea reci, fie supraîncălzite şi niciodată nu reuşea să găsească un lucru atunci când avea nevoie de el.

Într-o seară, frustrat că pierduse la şah din nou, apucă un scaun şi îl izbi de ecranul de sticlă al mesei. Încă se mai uita la masa distrusă, când unul dintre roboţii de întreţinere veni să vadă ce s-a întâmplat; hotărând că şi un robot e mai bun decât nimic, Gillis se aşeză pe podea şi încercă să-l ademenească aşa cum îşi chema căţelul când era copil. Dar robotul îl ignoră complet şi asta îl făcu să-şi piardă minţile de furie. Aşa că înşfăcă o sticlă goală de şampanie şi începu să lovească în robot cu toată puterea de care mai dispunea. În mod remarcabil, sticla rămase intactă chiar şi după ce robotul se strică, prăbuşindu-se pe podeaua camerei de gardă. Şi, mai remarcabil, nu reuşi să spargă hubloul atunci când Gillis o aruncă într-acolo.

Nu-şi aminti ce se mai întâmplase după aceea; uitase tot. Se trezi întins pe podeaua compartimentului de evacuare a navei.

Sunetul strident al unei alarme ameninţa să-i spargă capul. Privi în jur, surprins să vadă locul în care se afla, apoi se ridică greoi într-un cot şi privi împrejurimile cu ochii împăienjeniţi. Era dezbrăcat; costumul era aruncat pe podea, lângă trapa internă, care era închisă. În stânga lui era o băltoacă de vomă, deşi nu-şi amintea să îi fi fost rău, la fel cum nu-şi amintea cum ajunsese acolo.

În micul compartiment clipeau nişte luminiţe. Rostogolindu-se pe o parte, privi panoul de control de deasupra trapei exterioare. Butonul portocaliu din centru era aprins, iar cel roşu clipea intermitent. Compartimentul de evacuare al navei era pregătit să se deschidă, fără a mai fi depresurizat; asta îl trezi din beţie.

Gillis nu avea nici cea mai vagă idee cum ajunsese acolo, dar era evident ce voise să facă. Se târî pe podea şi apăsă butonul verde; alarma se opri. Apoi, deschise trapa interioară şi, fără a se mai obosi să se îmbrace, ieşi împleticindu-se din compartiment. Nu reuşi să-şi ţină echilibrul şi căzu în patru labe, după care începu să vomite din nou.

Când termină, se rostogoli într-o parte şi se ghemui, începând să plângă isteric, până când adormi. Gol şi nefericit, leşină pe podeaua punţii AEV.

A doua zi, Gillis cercetă metodic întreaga navă, adunând cele câteva sticle de băutură care mai rămăseseră, după care le duse înapoi în dulapul cu haine în care le găsise. Deşi îi venea să le arunce în spaţiu, îi era frică să se reîntoarcă pe Puntea H5. În plus, nici nu mai rămăsese prea multă băutură; de-a lungul chefului său prelungit, reuşise să dea gata tot în afară de două sticle de whisky, una de vodcă şi patru sticle de şampanie.

Faţa care-l privea din oglindă era nerasă şi slăbită, cu ochii înconjuraţi de cearcăne adânci. Era prea obosit ca să se mai radă aşa că-şi tăie doar vârfurile bărbii, iar părul şi-l lăsă să cadă pe umeri. Ăsta era un look nou pentru el şi nu se putu decide dacă îi plăcea sau nu. Nu că i-ar fi păsat prea mult.

Îi trebuiră vreo două *zile* până reîncepu să mănânce şi mult mai mult de atât până reuşi să doarmă bine. De câteva ori se simţi tentat să bea ceva, dar amintirea ultimei beţii era de ajuns să-l ţină departe de băutură.

Nu se mai întoarse, însă, niciodată la vechiul său program. Îşi pierduse orice interes pentru studii, aşa că îşi petrecea timpul urmărind cele câteva filme salvate în memoria computerului central până reuşi să recite, pe dinafară, replicile tuturor personajelor. Masa de şah nu mai putu fi reparată, aşa că nu mai jucă şah niciodată. Din când în când mai alerga, dar numai atunci când se plictisea îngrozitor şi nici atunci nu foarte mult.

Petrecea ore întregi, întins pe pat, cercetându-şi cele mai vechi amintiri. Revăzu evenimente din copilăria sa – micile certuri cu părinţii săi, lucrurile amuzante sau stupide pe care le făcuse pe când era doar un puşti – şi, apoi, se gândi intens la greşelile pe care le făcuse în trecerea de la copilărie la adolescenţă. Se gândi şi la fetele pe care le cunoscuse, retrăi vechile certuri cu foştii săi duşmani, îşi aminti de vremurile bune pe care le petrecuse cu prietenii săi cei mai buni, dar întotdeauna se întorcea în cabina sa.

Din când în când mai cobora pe puntea de comandă. Renunţase demult să încerce să mai converseze cu computerul central al navei; acesta nu răspundea decât la întrebări directe şi chiar şi atunci într-un mod foarte superficial. În schimb, ridicase obloanele şi se aşeza, de fiecare dată, în scaunul Căpitanului Lee, uitându-se, ore întregi, la stelele îndepărtate şi nemişcate.

Într-o zi, pe neaşteptate, se ridică din scaun şi se duse spre cea mai apropiată consolă. Ezită o clipă, apoi se aplecă şi dezlipi uşor banda neagră pe care o lipise peste cronometru. Acesta arăta:

P:/4.17.71/18:32:06 GMT

17 aprilie, 2071. Nu trecuseră mai mult de şase luni de când se trezise.

Ar fi putut să jure că fuseseră şase ani.

În seara aceea, Gillis îşi pregăti cina cu o atenţie deosebită. Alese cea mai bună bucată de carne de vită procesată pe care o putu găsi în congelator şi o marină într-un sos de piper pe care îl inventase chiar el. Apoi prăji cu grijă usturoiul, înainte de a-l adăuga în piureul de cartofi; în timp ce sparanghelul fierbea în sucul de lămâie, prăji la perfecţie carnea pe grătar. Mai devreme alesese o sticlă de şampanie din rezerva de băutură si o pusese la rece până ce avea să termine de gătit. Făcu curăţenie în camera de gardă şi nu lăsă decât un scaun la masă, aşezat în aşa fel încât să poată privi stelele prin hublou.

Mâncă încet, savurând fiecare înghiţitură, închizând ochii din când în când, încercând să-şi amintească toate restaurantele bune la care mâncase vreodată: cel din centrul oraşului Kansas City, restaurantul italian de cinci stele din Boston, restaurantul cu fructe de mare de pe Insula St. Simon, unde homarul era adus direct de pe navele de pescuit. În timp ce privea prin hublou, nu se mai chinui să aleagă vreo constelaţie anume, ci se bucură, pur şi simplu, de maiestatea tăcută a stelelor; după ce termină de mâncat, îşi puse cu grijă cuţitul şi furculiţa pe farfurie, îşi umplu din nou paharul de şampanie şi se duse spre

canapeaua pe care lăsase ultimul lucru care avea să-i facă seara perfectă.

Gillis se abţinuse în mod deliberat să nu deschidă cutia cu amintiri din dulapul său; nici măcar în cele mai rele şi triste momente ale beţiilor sale prelungite nu încercase să se apropie de ea. Acum venise vremea să o deschidă.

Scoase fotografiile pe rând, una după alta, studiindu-le cu atenţie în timp ce-şi amintea locurile unde fuseseră făcute şi anii din viaţa sa cărora le corespundeau. Iată-l pe tatăl său; iat-o pe mama; şi iată-l şi pe el, când avea şapte ani, stând în curtea din spatele casei sale din Carolina de Nord şi ţinând mândru, în mână, o navă spaţială de jucărie pe care o primise de ziua lui. Iată şi fotografia primei fete pe care o iubise; erau, de fapt, mai multe poze cu ea, pe care i le făcuse într-o excursie cu cortul în munţi. O altă fotografie îl înfăţişa pe el în uniformă, în timpul ceremoniei de absolvire a Academiei Republicii; apoi era tot el, în timpul antrenamentelor de zbor din Texas. Imaginile acestea şi multe altele erau tot ce adusese cu el de pe Pământ; poze din trecut, mici amintiri ale locurilor prin care trecuse, oamenii pe care îi cunoscuse şi îi iubise.

Privindu-le, încerca să nu se gândească la ceea ce avea de gând să facă. Resetase termostatul la temperatura iniţială a navei, de zece grade, şi programase computerul central al navei să ignore ciclul artificial de zi-noapte pe care îl ceruse până atunci. Lăsase un bilet Căpitanului Lee, prin care îl informa că Eric Gunther era un sabotor şi în care îşi cerea scuze că se folosise de rezerva de alimente şi băutură a echipajului. Însă avea de gând să termine sticla de şampanie începută; nu avea niciun rost să o irosească şi probabil că, beat, îi va fi fost mai uşor să apese butonul roşu.

Viaţa lui se sfârşise. Nu mai avea de ce să trăiască. Câteva momente de agonie erau de preferat unui număr nesfârşit de *zile* petrecute într-o singurătate dureroasă.

Hubloul era plin de stele nemişcate… în afară de una.

Un punct luminos, atât de strălucitor că putea fi o planetă sau, poate, chiar o cometă. Dar *Alabama* era acum

departe de sistemul solar şi de Pământ, iar stelele erau prea îndepărtate pentru a se putea mişca la aceeaşi viteză cu viteza navei. Pe măsură ce continuă să o studieze, lumina deveni ceva mai strălucitoare şi păru că-şi schimbă direcţia, de parcă...

Scăpă fotografiile din mână, apoi se repezi la scară.

Dar, până ajunse pe puntea de comandă, obiectul dispăruse deja.

Gillis îşi petrecu următoarele câteva ore cercetând cerul, folosindu-se de telescopul navigaţional, în încercarea de a zări din nou steaua mişcătoare. Când metodele optice dădură greş, se duse la staţia de comunicare şi mută selectorul de bandă largă în susul şi în josul spectrului radioului cu intenţia de a localiza un semnal repetat pe fondul zgomotelor obişnuite ce veneau din spaţiu. Nici măcar nu-şi dădu seama că pe punte se făcuse frig şi că luminile din tavan se stinseseră; cum nu mai avea de gând să se sinucidă, uitase să anunţe computerul central că se răzgândise.

Obiectul dispăruse la fel de repede pe cât apăruse dar, cu toate acestea, era sigur de ceea ce văzuse. Nu fusese o halucinaţie, de asta era perfect conştient şi, cu cât se gândea mai mult, cu atât mai convins era că zărise o navă spaţială, care trecuse pe lângă el la o distanţă pe care nu putea să o estimeze – o mie de kilometri? Zece mii? Un milion?

Dar de unde putea să vină această navă? În niciun caz de pe Pământ, pentru asta putea să-şi bage mâna în foc. Cine era la bordul ei şi încotro se îndrepta? Mintea sa procesa nenumărate variante de răspunsuri în timp ce spăla vasele şi îşi pregătea un mic dejun pe care nu se mai aşteptase să-l apuce. Cum de nu se apropiase de el mai mult? Se gândi la asta în timp ce stătea întins în patul său, cu mâinile împreunate sub ceafă. Poate că nu văzuseră nava *Alabama*. Aveau să o mai vadă din nou? Puţin probabil, decise el în cele din urmă... dar dacă exista o navă undeva acolo, în spaţiu, de ce nu ar fi putut fi mai multe?

Realiză că trebuia să înregistreze acest incident, astfel încât restul echipajului să ştie la ce să se aştepte. Dar, când se întoarse pe puntea de comandă şi începu să tasteze un raport, descoperi că nu găsea cuvintele potrivite. Pe ecranul larg, tot ceea ce scrisese părea gol şi lipsit de viaţă fără a evoca nimic din experienţa misterioasă pe care o trăise. Atunci fu momentul în care îşi dădu seama că, de-a lungul celor şase luni pe care le petrecuse pe navă, nu-i venise nicio clipă în minte ideea de a ţine un jurnal de bord.

Nu că ar fi fost prea multe de lăsat pentru posteritate; trezirea, micul dejun, alergatul, orele de studiu, beţiile prelungite şi, în sfârşit, tentativa de sinucidere. Totuşi, cumva, i se părea că dintr-odată totul se schimbase. Nu trecuse decât o zi de când se gândise să se ducă în compartimentul de evacuare al navei şi să apese butonul roşu pentru a fi aruncat în vid. Acum, se simţea de parcă descoperise o nouă motivaţie pentru a trăi… dar această motivaţie avea sens numai dacă avea să lase în urma sa ceva mai mult de un pat nefăcut şi o sticlă de şampanie pe jumătate goală.

Dar nu putea să scrie la computer, aşa că începu să caute prin depozitele din cargoul navei până găsi ceea ce avea nevoie: o rezervă de registre groase, pe care cel responsabil cu aprovizionarea le adusese pe navă pentru a ţine evidenţa rezervelor de tot felul şi o cutie de pixuri. Spre surprinderea sa, mai descoperi şi câteva blocuri de desen, cărbune de desenat şi o trusă de acuarele; cineva de pe Pământ avusese prevederea de a pune pe navă şi câteva kilograme de rezerve de artă rudimentară.

Gillis luă un registru şi două pixuri cu el, în camera de gardă. Deşi masa de şah era distrusă, se potrivea perfect ca birou, dacă o strângea în două. Rearanjă mobila astfel încât masa să fie cu faţa la hublou. Fără să ştie de ce, scrisul de mână i se păru mult mai confortabil; după câteva începuturi greşite, pe care le scrisese nerăbdător, fu, în sfârşit, capabil să aştearnă pe hârtie o descriere, mai mult sau mai puţin elaborată, a ceea ce văzuse cu o noapte

înainte, urmată de câteva pagini în care îşi dădea cu părerea despre ce ar fi putut să însemne.

Când termină, spatele îl durea de cât de mult stătuse aplecat deasupra mesei şi între arătător şi degetul mijlociu îi apăruse o bătătură, în locul în care ţinuse pixul. Deşi nu mai avea nimic de zis, simţea nevoia să continue să scrie; scrisul îi dăduse o senzaţie de uşurare pe care nu o mai simţise niciodată; fusese o experienţă care-l transportase, deşi numai temporar, din acest loc în altă lume. Trupul îi era obosit, dar mintea îi era vie; în ciuda oboselii fizice, dorea să găsească şi alte lucruri despre care să poată scrie.

Pe atunci nu-şi dădea seama, dar începea să-şi câştige minţile înapoi.

În timp ce Gillis începu să-şi reia programul zilnic, de dinaintea vremurilor negre, încerca în acelaşi timp, să găsească lucruri noi despre care să poată scrie. Vru să ţină un jurnal de bord, dar i se păru inutil şi deprimant. Pe câteva pagini îşi începu autobiografia, dar îşi dădu seama că, scriind despre propria viaţă, nu-şi făcea niciun bine, aşa că rupse foile din registru şi le aruncă. Poezia pe care încercă să o scrie era ridicolă; aproape că-i veni să se sinucidă din nou când reciti câteva dintre versificările şcolăreşti pe care le compusese. Disperat, scrise o listă cu lucrurile de care îi era dor, numai ca să-şi dea seama că nu era doar trivială, ci chiar mai jenantă decât autobiografia sa. Şi această listă sfârşi în cutia de gunoi.

Rămase ore întregi la biroul său privind aiurea prin hublou, în timp ce desena, fără să se concentreze prea mult, steaua luminoasă pe care o zărise în acea noapte. De câteva ori, se simţi tentat să se ducă şi să-şi aducă o sticlă de whisky, dar amintirea a ceea ce aproape că reuşise să facă, îl ţinu departe de băutură. Mai mult decât orice, vroia să scrie ceva însemnat, care să aibă sens măcar pentru el, dacă nu şi pentru altcineva, dar se părea că mintea i se golise de orice idee. Inspiraţia îl ocolea.

Apoi, într-o dimineaţă, înainte ca luminile să se aprindă, se trezi brusc cu amintirea unui vis extraordinar de viu. Majoritatea viselor sale de până atunci fuseseră mai mult

nişte amintiri de pe Pământ – locurile în care fusese, oamenii pe care îi iubise – dar visul de acum era diferit; nu era despre el şi nici nu se petrecuse într-unul din locurile pe care le vizitase în viaţa sa.

Nu-şi putea aminti toate detaliile, dar în minte îi rămăsese o imagine clară: un tânăr, în picioare, într-un peisaj extraterestru, privind cerul albastru dominat de o planetă încercuită de inele, urmărind neputincios cum o lumină strălucitoare – Gillis o recunoscuse, era nava pe care o văzuse el – se îndepărta, dispărând în spaţiul întunecat.

Vru să se culce la loc, dar, în schimb, se trezi sărind din pat şi întinzându-se după halat. Făcu un duş, şi în timp ce apa fierbinte îi curgea pe corp, imaginaţia sa începu să umple locurile goale. Tânărul era un prinţ, un nobil de pe o planetă foarte îndepărtată de Pământ; de altfel, istoria Pământului nici nu făcea parte din poveste. Regatul tatălui său căzuse sub tirania unui despot şi el fusese nevoit să fugă pentru a-şi salva viaţa, refugiindu-se la bordul unei nave ce aparţinea unei alte planete locuite. Dar echipajul acesteia, temându-se de mânia tiranului, îl alungase, lăsându-l pe luna locuibilă a unei planete ce nu era trecută pe hartă, singur şi fără hrană.

Încă absorbit de povestea ce se derula în mintea lui, Gillis se îmbrăcă, apoi se duse în camera de gardă. Aprinse câteva lumini şi se aşeză la biroul său, apucând stiloul. Nu avu nicio ezitare când deschise registrul şi începu o pagină nouă; ca în transă, începu să scrie.

Şi nu se mai opri.

De multe ori, însă, Gillis punea stiloul pe masă.

Trupul său avea totuşi nişte limite şi nu putea rămâne la masa de scris la infinit: foamea sau oboseala îl doborau. Şi mai erau şi momentele în care nu ştia cum să continue un paragraf: atunci străbătea frustrat camera, chinuindu-se să-şi imagineze următoarea scenă sau să găsească următorul cuvânt.

Însă, după o vreme, i se păru că prinţul ştia ce avea de făcut chiar înainte de a şti el. În timp ce explora noua sa

lume, Gillis întâlni numeroase creaturi – cu unele dintre ele se împrieteni, altele îi deveniră duşmani de moarte – iar locurile prin care călătorea îi puneau la încercare limitele imaginaţiei sale bogate. Astfel, Gillis şi Prinţul Rupurt, care încetul cu încetul se transformase în alter-ego-ul său, se treziră prinşi într-o aventură grandioasă, aşa cum nu-şi imaginase niciodată că ar fi fost posibil.

Până să ajungă la sfârşitul primei aventuri a eroului său, umplu un registru; fără ezitare, începu unul nou şi continuă, fără întrerupere; când primul pix îşi termină pasta, îl înlocui cu altul, fără să stea prea mult pe gânduri. Între arătătorul şi degetul mijlociu al mâinii drepte îi crescuse o umflătură, dar el de abia o observă. Când şi al doilea registru se umplu, îl aşeză deasupra primului, pe birou. Nu citea decât arareori ceea ce scria, doar atunci când avea nevoie să-şi amintească numele unui personaj sau al unui anumit loc; după o vreme învăţă să-şi ia notiţe într-un caiet separat ca să nu mai trebuiască să recitească ceea ce scrisese deja.

Când venea seara, îşi pregătea cina, citea puţin şi îşi petrecea restul timpului privind prin hublou. Din când în când, mai cobora pe puntea de comandă pentru a verifica tabloul de navigaţie. În cele din urmă, distanţa dintre *Alabama* şi Pământ putu fi măsurată în parseci şi nu ani lumină, dar lucrul acesta îl lăsa rece.

Gillis lăsă cronometrele acoperite; nu-şi mai dorea câtuşi de puţin să ştie cât timp trecuse de la plecarea de pe Pământ. Nu se mai îmbrăca în tricou şi şort, ci doar în halat; uneori îşi petrecea întreaga zi gol, stând la biroul său, fără niciun articol de îmbrăcăminte pe el. Îşi tăia unghiile de la mâini şi de la picioare şi se spăla întotdeauna pe dinţi, dar renunţase să-şi mai taie barba sau părul. Făcea duş o dată sau de două ori pe săptămână sau chiar mai rar.

Când nu scria, desena schiţe ale personajelor pe care le crease şi ale oraşelor şi peisajelor stranii pe care acestea le vizitau. Umpluse deja patru registre cu aventurile prinţului său, dar cuvintele nu-i mai ajungeau pentru a transpune în viaţă fructele imaginaţiei sale. Când se duse după un nou

registru şi alte pixuri, descoperi setul de acuarele pe care îl găsise mai demult şi îl luă cu el în camera de gardă.

În aceeaşi seară începu să picteze pereţii.

Într-o dimineaţă se trezi mai devreme ca de obicei. Făcu un duş şi îşi îmbrăcă halatul – care deja era ros la mâneci şi la coate – şi îşi începu lunga călătorie spre camera de gardă. În ultima vreme îi venea din ce în ce mai greu să urce şi să coboare scările; încheieturile îl dureau de fiecare dată când făcea asta, iar aspirina nu-i lua durerea decât temporar. Apăruseră şi alte schimbări: în timp ce-şi făcea patul descoperi, nu foarte surprins, cu vreo câteva zile înainte, un fir de păr alb pe pernă.

În timp ce mergea pe coridorul circular, nu se putu abţine să nu-şi admire opera. Pădurea murală, pe care o începuse cu ceva vreme în urmă, era aproape terminată; se întindea de-a lungul Modulului C1 până la Modulul C3 şi era plăcută privirii, deşi mai trebuia să adauge nişte detalii la frunze. Asta avea să dureze; nu demult îşi terminase rezerva de acuarele şi folosea vopselele obţinute din hainele sale vechi, înmuiate în apă.

Luă un mic dejun uşor, apoi urcă cu grijă scara spre atelierul său; încetase de multă vreme să se mai gândească la el ca fiind camera de gardă. Registrul său stătea deschis pe birou, cu pixul lângă el, aşa cum îl lăsase noaptea trecută. Rupurt urma să se lupte în duel cu stăpânul ţinutului de sud şi abia aştepta să vadă cum aveau să se desfăşoare lucrurile.

Trase un pârţ zgomotos în timp ce se aşeza pe scaun, ceea ce îl făcu să se amuze puţin, apoi luă stiloul în mână. Citi ultimul paragraf pe care îl scrisese, tăie câteva cuvinte care i se părură de prisos şi apoi ridică ochii spre hublou, dându-şi un răgaz pentru a-şi pune gândurile în ordine.

O stea luminoasă se mişca în spaţiu, mai strălucitoare decât orice stea pe care o văzuse în ultima vreme. O privi concentrat. Apoi, foarte încet, se ridică de la birou, cu picioarele tremurându-i sub halat. Nu-şi luă nicio clipă privirea de pe stea, în timp ce se îndepărta, mergând cu

spatele, de hublou, îndreptându-se cu paşi mici spre scara din spatele său.

Steaua se reîntorsese. Sau poate că era alta. În orice caz, semăna foarte bine cu obiectul misterios pe care îl văzuse cândva, cu multă vreme în urmă.

Pixul îi căzu din mână, în timp ce se agăţă de treptele scării. Ignorând durerea articulară care-i săgeta braţele şi picioarele, începu să urce spre ieşire, după care alergă pe coridor către trapa ce dădea în modulul principal. De data asta ştia ce avea de făcut; trebuia să ajungă la vechea lui staţie de comunicaţie şi să transmită un mesaj vocal pe toate frecvenţele…

Ajunsese aproape la jumătatea urcuşului când îşi dădu seama că nu ştia ce anume să spună. Un simplu salut de întâmpinare? Un mesaj de prietenie? Da, asta ar fi mers… dar cum avea să se prezinte pe el însuşi?

În momentul acela realiză că nu mai ştia cum îl cheamă.

Năucit de această descoperire, se agăţă de scară. Numele său. Trebuia să şi-l amintească.

Gillis, desigur. Îl chema Gillis, Leslie Gillis. Locotenent Comandant Leslie Gillis. Ofiţerul şef al comunicaţiilor de pe… a, da… de pe nava *Alabama*. Zâmbi, urcând o altă treaptă. Trecuse atât timp de când nu mai auzise pe cineva rostindu-i numele cu glas tare încât, probabil, că nici el nu o mai putea face…

Chiar aşa?

Deschise gura, forţându-se să zică ceva. Din gât nu ieşi nimic în afară de un murmurat uscat.

Nu. Putea să vorbească; era doar lipsa de exerciţiu. Tot ce avea acum de făcut era să ajungă la staţie. Dacă îşi amintea comenzile corect, putea să trimită un semnal către nava Prinţului Rupurt înainte ca aceasta să treacă, din nou, pe lângă el. Trebuia doar să…

Piciorul stâng rată următoarea treaptă a scării. Dezechilibrat, privi în jos să vadă ce greşise… şi, în momentul următor, mâna dreaptă îi alunecă de pe scară. Se trezi căzând pe spate, cu mâinile şi picioarele fluturându-i neputincios prin aer. Jos, tot mai jos…

„O, nu!” mai apucă să zică, în şoaptă.

O secundă mai târziu, se lovi de podeaua de metal. O durere scurtă îi săgetă ceafa, apoi întunericul se năpusti asupra lui. Totul se sfârşise.

După câteva ore, unul dintre roboţi descoperi trupul lui Gillis. Îl lovi de câteva ori cu unul dintre picioarele sale subţiri, asigurându-se că forma organică rece ce zăcea pe podeaua Punţii H5 nu mai avea pic de viaţă în ea, apoi se conectă la computerul principal al navei. Inteligenţa artificială pe bază de molecule ADN analiză situaţia cu atenţie timp de câteva fracţiuni de secundă, apoi îi ordonă robotului-păianjen să arunce cadavrul în spaţiu. Nu dură mai mult de două minute; ejectat din navă, Gillis dispăru, învârtindu-se în vid, un alt deşeu pierdut printre stele.

Computerul central al navei hotărî că nu mai era cazul ca încăperile echipajului să rămână locuibile şi resetă termostatul la temperatura iniţială de 10 grade. Unul dintre roboţi cercetă întreaga navă, făcând curăţenie în urma lui Gillis. Lăsă neatinse cele treisprezece registre pe care le scrisese împreună cu al paisprezecelea, care rămăsese deschis pe masă. Nu putu, însă, să facă nimic în legătură cu picturile de pe pereţii Modulului C7 şi ai coridorului circular de acces, aşa că le lăsă aşa cum erau. După ce robotul îşi termină treaba, computerul principal al navei închise panourile de la hublouri pe care Gillis le lăsase deschise, apoi, metodic, închise luminile, una câte una.

Data arăta 25 februarie, 2102, GMT. Restul zborului decurse normal, fără alte incidente.

————————————

Traducere: Emanuel Huţanu
„The Days Between” by Allen Steele

Xenoformarea Pământului

Tom Gerencer

E un scriitor american, în vârstă de 34 de ani. A absolvit „creative writing” şi a studiat şi teatru radiofonic la Londra. A publicat zece povestiri în diverse antologii şi reviste.

Povestirea care urmează tratează, cu umor, ca toate povestirile lui Gerencer, catastrofele plănuite de extratereştri împotriva pământenilor.

————————————

M-am oprit o clipă să-mi construiesc corpul cu ajutorul carbonului ce plutea în atmosferă, întrucât ultimele zile le petrecusem sub formă de particule în electricitatea statică de pe ecranul televizorului, draperii şi de pe orice altă suprafaţă fără împământare, chiar şi de pe blana pisicii. Evident, o metodă de a mă relaxa şi de a rămâne ascuns, doar că mă stresa de fiecare dată când intra servitoarea.

Am fost pe o planetă numită Pământ, dincolo de Centaurus. I-au dat numele după ţărâna de la suprafaţă. Am ajuns acolo cu câteva săptămâni în urmă, în mijlocul unei implozii mascate, şi imediat mi-am deschis o afacere. Am închiriat un apartament, am cumpărat o maşină şi mi-am făcut nişte cărţi de vizită. De asemenea, mi-am modificat întreaga structură de călătorie.

Mi-am schimbat fiziologia, fizicul, limbajul, preferinţele vestimentare, opiniile politice şi am căpătat îndemânare în a face gargară. Pentru ca tabloul să fie complet, mi-am indus o uşoară alergie la fructele de mare. Dar „oricum i-ai spune trandafirului, el ar mirosi la fel de frumos”, cam aşa se spune pe Pământ, şi cu siguranţă este foarte adevărat şi în cazul extratereştrilor.

Am fost trimis să prind un criminal. Mai exact, pe Naag. O formă de viaţă complet mintală, ai cărei strămoşi nu au fost nişte animale mici şi cu blană, sau mari şi lipicioase, ci nişte melodii atrăgătoare, rămase în mintea altor fiinţe dotate cu conştiinţă. Apoi au evoluat în nişte supra-euri complet independente, care controlau în întregime organismele pe care hotărau să le posede. Pur şi simplu, Naag era o varietate parazită şi foarte specializată a sentimentului de vinovăţie.

Cel pe care fusesem trimis să îl prind susţinea că îşi petrecea vacanţa pe Pământ, „în câţiva din cei mai grozavi catolici”. N-am crezut niciun cuvânt. Îl cunoşteam prea bine. Era un xenoformer. Asta însemna că altera lumile ilegal, le schimba atmosferele, topografiile şi biosferele pentru sume mari de bani lichizi ilegali. Pământul era următoarea lui ţintă.

Nu mi-a luat mult timp să îl găsesc. De fapt, el m-a găsit *pe mine*. A dat buzna în apartamentul meu, cu un corp uman de împrumut şi o şurubelniţă. M-am materializat chiar în spatele lui şi l-am bătut uşor pe umăr.

— Bună, Naag, am spus.

Păcat că nu l-aţi văzut întorcându-se. Forţa centrifugă i-a reaşezat frizura. Am decis că îi stătea bine.

— Cum sunt catolicii? am spus.

S-a albit.

— Sunt minunaţi, a răspuns. Îmi plac şi mamele evreice. De fapt, şi majoritatea umanităţii. Deşi mă stresează câţiva oameni din marketing şi încerc să stau departe de Los Angeles.

Am dat din cap.

— Aiurea, am zis. Xenoformezi Pământul.

— Ba nu.

— Ba da. De data asta ce mai faci? O planetă cu oceane pentru Hyrrioni? Sau ceva mai picant, pentru Nuwa Chyticani?

Scutură din cap.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

— Serios? Atunci de ce ai venit aici?

Se uită în jos, la şurubelniţa pe care o ţinea strâns. Privirea îi împietrise.

— Nici să nu te gândeşti, am spus.

În acelaşi timp, i-am lipit de cap un cilindru gri mic.

— Ştii ce e asta?

Îşi holbă ochii pământeni împrumutaţi.

— Un injector psihologic?

— Exact. Ştii ce-i înăuntru?

— La câte încercări am dreptul?

— Patruzeci milicogi de iertare brută, pură, de la călugării din Xalia.

— Nici nu m-ai lăsat să ghicesc.

— Cele mai vinovate fiinţe care există, am continuat. Consideră că totul e din vina lor.

— Chiar şi bărbieritul?

— Mai ales bărbieritul.

— Sună fantastic. Va trebui să-i vizitez cândva. O să duc şi copiii. Acum te rog să mă scuzi...

L-am lipit de perete.

— Îşi pregătesc de secole auto-iertarea. Este adunată cu migală şi concentrată în colectoare mintale. Bănuieşti ce poate face asta unui Naag?

Evident, bănuia, pentru că a scăpat şurubelniţa şi nu s-a împotrivit când am folosit o frânghie de la jaluzelele veneţiene ca să-l leg de servantă.

* * *

— Nu, nu, a spus. Nu mă băga în seamă. O să-mi fie bine. Tu du-te să te distrezi! *Îmi place* să fiu legat de servantă.

Nu l-am ascultat, pentru că, pe de o parte, era un comportament tipic pentru un Naag, iar pe de altă parte pentru că mă încuiasem în baie, unde am luat o tabletă de material standard, psihoactiv, de acid cu apel pre-plătit. Cu alte cuvinte, era timpul să chem armata mobilă şi m-am gândit să o fac printr-o halucinaţie telecomunicativă.

Pereţii se topiră. Capul mi se transformă într-o grămăjoară de afine. Afinele crescură şi luară forma unui

birou cu câteva tapiserii inspiraţionale, o plantă în ghiveci din sectorul Dehutan, o masă de scris, la care stătea Remsee, superiorul meu.

Ultimul termen îl folosesc cu prudenţă. Vezi tu, Remsee era un Wiee – o formă de viaţă evoluată în întregime din păpuşi de mână. Se numea evoluţie inertă şi, cu câteva secole în urmă, era foarte la modă. Manufacturierii o iniţiaseră pentru ca produsele lor să se îmbunătăţească prin selecţie naturală. Au introdus evoluţia recombinantă accelerată în obiectele casnice, apoi au lăsat natura să-şi urmeze cursul. Această modă a dispărut într-un vârtej de procese, când un grup de supozitoare inteligente, active în plan politic, au atacat un prânz monden cu caracter istoric, dar câteva indicii despre modă tot au rămas.

— Xzchsthyl! spuse Remsee. Mă bucur să te văd!

Mi-am păstrat prudenţa, în ciuda remarcii amabile din partea lui. Se spunea că Wiee nu sunt înzestraţi cu inteligenţă, astfel că obţineau hrana mintală din creierele tuturor celor cu care conversau. Procesul nu era înţeles complet, dar de fiecare dată când vorbeam cu Remsee aveam impresia clară că mă tâmpesc.

— Unde eşti?

— Pe Pământ. Ţi-aminteşti? Am fost trimis să-l prind pe Naag?

Îşi înclină capul într-o parte şi ochii i se bălăbăniră.

— Ah, da. Cică pe planeta asta sunt nişte mâini minunate.

— Nu mă pricep, am recunoscut.

— Fantastice articulaţii, continuă el. Foarte bună structură osoasă. Câteodată se rup unghiile, dar pe ansamblu este excelent.

— Exact. Ascultă, Remsee, l-am prins pe Naag.

— O mătuşă de-a mea a lucrat acolo cu un ventriloc. I-a băgat pe toţi în sperieţi. Ce spuneai?

— Am spus că l-am prins pe Naag. L-am închis.

Păru că a căzut pe gânduri. Asta pentru că îşi scărpina blana roşie de pe frunte.

— Bun, bun, spuse. Xenoformer, nu?

— Peste o sută de lumi, am spus.

Încuviinţă din cap.

— Îmi amintesc. Xzchsthyl, problema e că trebuie să-i dai drumul.

Oricum aş fi privit lucrurile, nu înţelegeam ce vrea să spună. Era ca şi cum aş fi aşteptat suc de portocale de la o capră.

— Ai spus cumva să-i dau drumul?

— Aşa am spus.

— Dar este un cunoscut xenoformer. Şi pune la cale xenoformarea Pământului. Conform articolului şase milioane trei sute de mii opt sute cincizeci şi doi, orice planetă care adăposteşte forme de viaţă indigene inteligente…

Dădea din cap ca atunci când cineva îşi permite să facă o concesie pentru că ştie că are dreptate.

— Iar rasa umană nu îndeplineşte criteriul de inteligenţă.

Deja respiram pe gură.

— Ce-ai spus?

— Consiliul a avut o şedinţă specială, spuse Remsee. Au făcut referire la mini-mall-uri. Supra-dezvoltare. Poluare. Şi Minnesota.

— Ai spus Minnesota?

— Mmm. Consiliul consideră că Minnesota a fost o idee deosebit de proastă.

Mi-am pierdut toată energia. Era destul de evident ce se întâmplase. Naag îi mituise pe toţi. Nu era pentru prima dată. Doar cu un an în urmă, de exemplu, l-am arestat pentru xenoformarea unei mici lumi cărămizii din Nebuloasa Crabului, dar judecătorul a respins cazul, spunând că martorii acuzării erau o adunătură de clovni. Avea dreptate – erau actori de mâna a doua de pe planeta victimă. Încontinuu îl trăgeau pe aprod de bretele şi aruncau cu prăjituri spre juraţi. Dar Naag l-a mituit şi pe judecător, şi beleaua era că Naag chiar avea bani. În astfel de împrejurări, biata birocraţie este neajutorată.

— Xzchsthyl, trebuie să te întorci imediat la bază, spuse Remsee. Şi data viitoare adu cu tine vreo două mâini, dacă poţi.

Am încercat să-l conving, dar era de neînduplecat, şi atunci când ne-am despărţit nici nu-mi mai aminteam cum să-mi leg şireturile.

* * *

După discuţia cu Remsee, am stat şi m-am uitat pe fereastra de la baie. Câţiva copii se aflau pe terenul de joacă de lângă blocul meu. Cântau, râdeau, săreau coarda. Unul din ei îl împinse pe altul cu faţa în noroi. Mi-am adus aminte de un alt copil, pe o altă planetă, cu mulţi ani în urmă. Acel copil eram eu. E drept, aveam mai multe membre, schelet extern şi mă deplasam cu ajutorul aerului expulzat printr-o nară uriaşă, dar eram la fel de nepăsător şi inocent.

Naag îmi xenoformase lumea. Atunci, ca *modus operandi*, ajungea într-un loc, făcea să crească preţul proprietăţilor, masacra 98% din populaţia indigenă, după care îl năpădea un oarecare sentiment de vinovăţie şi, ca despăgubire parţială, îi lăsa pe supravieţuitori să deschidă cazinouri. Membrii familiei mele au reuşit să devină excelenţi crupieri, deşi eu nu am fost niciodată prea talentat – şi, din cauza asta, tatăl meu era cât pe ce să crape. La propriu. Zarul pe care îl foloseam cântărea câteva tone, şi am scăpat unul care l-a lovit în torace.

De atunci îl tot vânam pe Naag, într-o lună aveam branhii, luna următoare tentacule, iar apoi pene, până când n-am mai putut să-mi amintesc cum arătam sau mă simţeam la început. Şi, într-un final, mi-am dat seama că nu-l voi prinde niciodată. Pentru că xenoformarea era o afacere profitabilă. Pentru că îşi permitea să-i miruiască pe toţi. Pentru că (aşa cum se spune şi pe Pământ), banii vorbesc. Şi mai există un corolar referitor la materiile fecale de bovine ambulante.

Dar am hotărât, atunci şi acolo, privind pe fereastra băii mele închiriate la acei copii pământeni care râdeau – se

jucau, săreau, îşi lipeau gumă de mestecat unul în părul celuilalt – ei bine, am hotărât că Naag nu avea voie pe Pământ. Şi dacă nu-l puteam opri cu metode legale…

M-am întors în camera de zi şi-am îndreptat injectorul psihologic spre capul lui.

— Renunţă! am spus.

— La ce să renunţ?

— La a da mită.

— Ce mită?

— Vorbesc serios, Naag. Nu mi-e frică să folosesc chestia asta.

Tăcu o secundă, probabil să evalueze cât sunt de serios.

— Bine, spuse. O să te ajut. Dar nu pot să renunţ la mită. Acum e prea târziu pentru asta.

Am ezitat, şi degetul îmi tremura pe trăgaci.

— Ascult.

— Rasa umană. Poţi să-i protejezi în mod legal. Vorbea în şoaptă. Produc antidotul pentru ullnik cronic.

Ullnik cronic. O boală groaznică şi complet ipotetică. Ataca organele pe care victimele nu se preocupaseră niciodată să le dezvolte. Se spunea că durerea fantomatică era o adevărată tortură.

— Rasa umană produce antidotul, continuă Naag. Din întâmplare. Este un amestec de secreţii galbene ceroase, ciuperci urâte de unghii şi clăbuci de săpun. L-am descoperit, din întâmplare, într-o toaletă publică.

— Şi vrei să te cred?

— Am dovada. Se află la partenera mea.

— Care parteneră?

Răspunse imediat, probabil fiindcă îi pusesem capătul injectorului în urechea stângă.

— Sublukhar, spuse. Lucrez cu Sublukhar.

M-am cutremurat auzind asta. Ştiam ce este un Sublukhar. Tot xenoformer, enorm şi cu aspect de melc, brutal de eficient.

— Este în afara oraşului, continuă Naag. Într-un loc numit Breakneck Mountain. Pământenii îi spun aşa pentru că o vacă a căzut odată acolo şi şi-a frânt gâtul. După

părerea mea, e bine pentru comunitatea locală că vaca nu şi-a lovit organele reproductive. Asta n-ar fi sunat nici pe departe atât de rustic.

— Ce face acolo? am întrebat.

Scutură din umeri.

— Ştii cum sunt Sublukharii. Ea e temperamentală, dar se descurcă excelent cu maşinăriile. Asamblează echipamentul de xenoformare. Şi mai are şi alte treburi.

Mi-am înşfăcat geaca şi un blaster.

— Ce fel de treburi?

— Nenaturale. Cu nişte maimuţe. Nu mă bag în treburile unui Sublukhar. N-ai de gând să mă laşi aici, nu-i aşa? spuse încruntat.

Nu i-am răspuns. M-am îndreptat spre uşă. Dacă rasa umană avea într-adevăr antidotul pentru ullnik cronic, atunci problemele mele erau ca şi rezolvate. Dacă aş putea pune mâna pe dovadă… să i-o duc lui Remsee… nicio mită din tot universul nu mă va opri să salvez Pământul.

— Bine, strigă Naag în urma mea. Sfoara mi-a făcut răni la încheieturi, dar nu-i nimic. Şi oricum, sunt sigur că ai lucruri mai importante de făcut.

* * *

Breakneck Mountain se ridica în suburbie, o grămadă amărâtă de pietre şi copaci, dovadă rătăcită a faptului că pământenii erau inteligenţi. Când am ajuns acolo, noaptea căzu ca o vacă dinspre munte, şi se agăţă spartă de miile de felinare portocalii de pe marginea autostrăzii.

Am parcat pe banda de urgenţă şi m-am căţărat pe versant, înaintând prin întunericul cu miros de mosc dintre copaci. Aproape de vârf, o ceaţă albăstrie plutea printre crengi. Când am văzut maşinăria, am înaintat târâş. M-am apropiat de o poieniţă. În centrul ei se contura Sublukhar. Lipăia în noroi, înjurând, scânteind şi meşterind ceva. Dintr-un motiv pe care nu-l puteam pricepe, nişte maimuţe erau agăţate de crengile de deasupra capului.

Am ieşit la lumină.

— Ce noapte frumoasă! am spus.

Se întoarse destul de repede pentru un Sublukhar, şi cioturile ei de antene se micşorară.

— Măi, măi. Marele Xzchsthyl! îmi pronunţă ea greşit numele. Credeam că eşti mai slab.

— Nu m-am simţit bine, am spus.

Nu o mai întâlnisem niciodată, dar ştiam totul despre ea. Făcea parte dintr-o rasă de creaturi ca nişte melci, incredibil de posesive. În vocabularul lor nu exista cuvântul „al tău”, dar aveau peste şapte mii de termeni pentru „al meu”. Atunci când noţiunea de proprietate a cuiva a fost explicată pentru prima dată lingviştilor lor, aceştia au râs isteric timp de mai multe săptămâni şi, într-un final, au trebuit internaţi în spital.

— Am auzit că xenoformezi Pământul, am spus.

— Ăsta-i planul, recunoscu ea, clipocind spre mine. Îl vom transforma într-o planetă fişier.

— Fişier?

Încuviinţă din capul său lucios şi lipsit de ochi.

— În trei zile, maşinăria pe care o vezi în jurul tău va face posibilă apariţia cataclismică şi simultană a peste trei trilioane de miliarde de trilioane de dosare din manilă, înglobând toate continentele de pe Pământ. Este pentru Griggoni. Ai auzit de ei?

Nu auzisem.

— Am fost ocupat în ultima vreme.

— Interesantă civilizaţie. Au redus patruzeci de secole de istorie şi învăţătură la o simplă şi frumoasă ecuaţie matematică, pe care apoi au pierdut-o. De atunci, îşi ţin cópii pe hârtie.

— Şi aceste cópii vor fi păstrate pe Pământ.

— Doar de la G la H. Ne trebuie alte planete pentru ce rămâne. Asta, adăugă ea, dacă termin treaba.

— S-a întâmplat ceva?

— Am probleme, recunoscu ea. Şi nu mă refer la tine.

Îşi înclină capul în direcţia dispozitivului pe care îl repara.

— Trebuia să iau formă umană cu trei săptămâni în urmă, dar somatorificul meu ZrrfCo nu merge bine. Transformă totul în maimuţe.

Aşa se explicau multe chestii. Dar ea se târa în continuare încet spre mine, şi mi-am ridicat blasterul astfel încât să îl poată vedea.

— Eşti destul de aproape, am spus. Am venit pentru antidotul la ullnik cronic.

— Ah, pentru asta, spuse ea. De ce n-ai spus aşa? E acolo, în acel compartiment.

M-am uitat spre locul pe care mi-l arătase, şi am văzut o deschizătură în laterala unui mecanism cu capac. M-am îndreptat spre acesta, fără să o scap din ochi. A trebuit să gonesc un gibon cu creastă, dar am tras de deschizătură, am scos un dosar de manilă şi m-am uitat în el.

Nu sunt om de ştiinţă, dar hârtiile din dosar păreau a fi ceea ce căutam. Exista chiar şi o analiză de buget pentru costul recoltării antidotului la ullnik cronic. Evident, Naag se gândise să vândă el antidotul, dar hotărâse că scoate mai mulţi bani din xenoformare.

Asta era. Dacă aş putea duce guvernului această probă, aş putea proteja rasa umană. L-aş opri pe Naag. Eram atât de surescitat de idee, încât nici n-am băgat de seamă când Sublukhar a apăsat pe butonul somatorificului ZrrfCo defect şi că mă aflam în zona activă.

* * *

Metamorfozarea într-o maimuţă e cam la capătul listei mele de senzaţii plăcute. Partea cea mai nasoală a fost creşterea părului – de parcă cineva m-ar fi înţepat cu un milion de ace prin toţi porii de pe corpul meu, simultan. A trebuit să o muşc pe Sublukhar ca să scap, şi toate celelalte maimuţe m-au urmărit prin copaci. Am reuşit să fug cu dovada, dar nu eram în stare să conduc, şi nici să nu te gândeşti că o maimuţă ar putea folosi transportul public. Personal, uram în mod deosebit situaţia asta, pentru că, deşi nu mai întâlnisem vreodată o maimuţă pământeană, petrecusem cândva trei săptămâni pe Ratcheon ca

maimuţă păroasă, drept pedeapsă pentru multe parcări ilegale, astfel că sentimentele mele pentru primate erau, în cel mai bun caz, unele de scârbă.

— Arăţi bine, spuse Naag în momentul în care intram pe fereastră.

Am ţipat spre el.

— Înţeleg, spuse el. Cu toţii avem probleme. Uită-te la mine. Am stat legat ore întregi de servanta asta. Nu că ţi-ar păsa de suferinţa *mea*, desigur.

Iar încerca să mă facă să mă simt vinovat. Tipic. M-am întors pe labe şi am sărit în baie, lăsându-l în urmă. Ajuns acolo, am mai luat o tabletă de acid cu apel pre-plătit, şi după ce m-am holbat la culorile frumoase rezultate, m-am trezit iar faţă în faţă cu Remsee.

— Dumnezeule mare, spuse el, reacţionând surprins. Xzchsthyl! Tu eşti?

Am ţipat. Halucinaţia se echilibra, căpătând sens.

— Întocmai, am spus.

— Dumnezeule. Ce s-a întâmplat?

— Am fost transformat în maimuţă.

Dădu din cap.

— Parcare ilegală? întrebă intenţionat.

— De data asta, nu. Dar nu contează. I-am arătat dosarul din manilă.

— Ce naiba e asta? spuse el.

— Dovada. Rasa umană produce antidotul pentru ullnik cronic. Remsee, acum va trebui să-i protejăm, fie că sunt inteligenţi sau nu.

Înhăţă dosarul din halucinaţia noastră reciprocă şi îl răsfoi. Apoi păru uşurat.

— Slavă Domnului, spuse. Începusem să cred că nu o să văd niciodată acele mâini. Azi dimineaţă m-am uitat pe studiile tale. Am găsit – un show de televiziune cred că se cheamă. Îi spunea *Howdy Doody*…

Deja mă simţeam mai prost. L-am întrerupt înainte de a continua.

— Remsee, trebuie să plec. Trimite întăriri, da? Va trebui să-i aduc aici pe Naag şi pe partenera lui şi nu sunt în stare să fac asta singur.

Conversaţia s-a terminat. Nu era vorba că nu aş fi avut încredere în Remsee… Sau poate despre asta era vorba. Oricum, am mai dat câteva telefoane şi am arătat dovada antidotului unor persoane sus-puse din guvern. Cu alte cuvinte, situaţia se îmbunătăţea. M-am aşezat pe canapeaua mea pământeană închiriată şi am aşteptat armata mobilă.

M-am curăţat de pureci, ca să mai treacă timpul.

* * *

Câteva ore mai târziu terminasem toţi purecii şi începusem să devin nervos. Mai ales privirea lui Naag mă călca pe nervi. Dacă ar fi rânjit mai mult, ar fi putut face embolie.

— Ţi se pare ceva ciudat? spuse el.

M-am gândit la asta. În afară de faptul că fusesem transformat într-o maimuţă, mai era vorba şi de patrula care nu se materializa în camera de zi.

— Nu vin, zise Naag cu înflăcărare. Şi ştii de ce?

Să fiu sincer, începusem să am unele bănuieli.

— Pentru că prietenii tăi ştiu acum că sunt de partea ta. Au primit deja un mesaj de la Sublukhar. Ştiu că am toate motivele să protejez rasa umană.

Am sărit pe fotoliu, privindu-l mânios.

— Ah, da, spuse. Îşi înclină capul într-o parte. Rasa umană. Nu ţi se pare ciudat?

Încercă să se ridice, dar frânghiile îl ţintuiră la podea. Oricum, continuă să vorbească.

— Gândeşte-te! După un miliard de ani de evoluţie competitivă, în care organism după organism s-a luptat pentru o nişă pe ici, pe colo, o specie din multe altele câştigă într-o clipă evolutivă.

Ba da, mi se părea ciudat. Dar fusesem ocupat cu prinderea lui Naag şi nu mă gândisem prea mult la asta.

— A fost ideea lui Sublukhar. A acestei specii, în orice caz. Au vizitat acest loc acum o sută de mii de ani, şi au văzut că era rău. Prea frig. Prea mult ozon. Prea puţină radioactivitate latentă. Oceanele erau prea mici, prea sărate şi nu aveau nivele corespunzătoare de PCB sau mercur. Existau prea multe specii nepotrivite de plante şi animale. Prea mulţi munţi. Păduri.

Am simţit cum mi se scurge inima prin labele mele moi.

— Aşadar, continuă Naag, Sublukhar a spus: Hei! De ce să nu îmbunătăţim ADN-ul uneia din speciile existente? O conectăm în mod hardwire şi xenoformăm planeta. Aşa au făcut, apoi au spus creaţiei lor: Dă roade. Înmulţeşte-te. Du-te şi stăpâneşte întreg Pământul. Desigur, asta se întâmpla înainte de epoca maşinăriei de xenoformare rapidă şi uşoară.

M-am prăbuşit peste pernele canapelei. Fusesem păcălit. De ce nu văzusem asta? Rasa umană însăşi, organismul perfect pentru xenoformare intra-biosferică. Indiferent ce-ar fi gândit, indiferent ce-ar fi vrut să facă sau ar fi spus că face, a fost proiectată pentru un singur lucru: să-şi transforme propria lume într-un paradis în care ei nu ar putea locui.

— Simplu. Elegant, continuă Naag. Recunosc, durează mult timp, dar rezultatele vorbesc de la sine. Peste câteva secole, munca lor va fi încheiată. Se vor auto-distruge în atacuri biologice devastatoare, iar Sublukhar va căpăta paradisul lor, chicoti el. Exista o singură problemă. În urma cercetării atente din ultima vreme a xenoformării, Sublukharii erau îngrijoraţi că cineva i-ar putea găsi şi opri. Aşa că m-au angajat pe mine să protejez rasa umană. Desigur, pentru a proteja o specie este nevoie de cineva cu relaţii în interiorul guvernului. Făcu jumătate de plecăciune. Îţi mulţumesc pentru ajutor.

În acel moment, mă ajunseră din urmă secole întregi de vinovăţie. Lumea mea, distrusă. Tatăl meu, strivit (la propriu) de o aruncare de zaruri. Sute de planete, xenoformate chiar sub nasul meu. Iar acum eşuasem în încercarea de a salva Pământul.

Şi în acel moment, Naag se instală înăuntru.

— Bună, Xzchsthyl, spuse el din interiorul capului meu. Corpul lui de catolic se prăbuşi pe servantă. Ştii, m-am săturat să-mi sufli mereu în ceafă. M-am săturat să mituiesc judecătorii din cauza ta. În general, m-am săturat de tine. Acum o să mă distrez. O să te devorez, Xzchsthyl, şi când voi termina, îţi voi folosi coaja goală să mă car de pe planeta asta.

Plecă, servindu-se de corpul meu ca o păpuşă din carne şi oase. Nu am încercat să mă împotrivesc. La urma urmei, o meritam. Asta era suficient de clar. Din vina mea, Pământul urma să fie xenoformat, şi nu mai puteam face nimic să schimb asta.

Dar mai existau alte planete viitoare pe care Naag le va xenoforma, şi, oricum, mă călcase foarte tare pe nervi. Astfel că, deşi îmi meritasem partea de vină, ştiam că trebuia să renunţ la ea.

— Ai scăpat, mi-am spus.

Nu sunt călugăr Xalian, şi iertarea mea nu însemna mare lucru. Dar a fost suficient să recapăt puţin controlul asupra muşchilor.

— Ce faci? întrebă Naag.

Drept răspuns, am întins mâna şi am apucat injectorul psihologic, apoi mi l-am îndreptat spre cap.

* * *

După ce şi-a revenit, Naag a fost pus sub acuzaţie, conform articolului cinci milioane trei sute de mii opt sute treizeci şi unu: conspiraţie pentru folosirea unui jandarm ca mod de transport interstelar. Desigur, a mituit judecătorul, dar deja mi se acrise de el. Cu alte cuvinte, eu i-am mituit pe juraţi. Mi-am cheltuit toate economiile, dar a meritat ca să-l văd adus în faţa justiţiei. A fost închis pe Pământ, în Pismo, California, în mintea unui fumător de marijuana, un surfer retras din competiţii, a cărui frază preferată era: „Hei, frate, nu contează!”

Remsee veni să supravegheze procedura, şi, după ce i s-a spus că surferul avea spectacole cu păpuşi la

carnavalurile locale, se îndrăgostiră unul de altul şi Remsee se retrase din armată.

Între timp, Sublukhar a fost grav rănită atunci când, urmărită fiind pe Breakneck Mountain de un grup de maimuţe turbate, a lovit-o un camion al lucrărilor publice, care transporta cincizeci de tone de sare pentru drumuri.

În ceea ce priveşte Pământul, ei bine, prin însăşi natura ei, rasa umană îl va transforma într-un paradis pe care ea nu-l poate popula, dar chiar şi dacă nu ar fi fost protejată, ce trebuia să fac? Să o distrug? Se mai întâmplă. Şi oricum, există mereu o rază de speranţă. Nu foarte mare, e drept, dar există. Am vizitat planeta câţiva ani mai târziu, şi între timp consumul de inteligenţă al lui Remsee topise jumătate din populaţie până în statul Idaho, iar ulterior mişcarea ecologistă din acea zonă crescu rapid. Îi provocă necazuri mari lui Naag, care devenise atât de imbecil, încât ultima dată când l-am văzut şi-a cerut scuze pentru că fusese un ticălos.

M-am simţit foarte puţin vinovat.

————————————

Traducere: Adriana Moşoiu
„Xenoforming Earth” by Tom Gerencer

Recuperare

Orson Scott Card

Este un autor american care lucrează în mai multe domenii, dar a devenit celebru datorită scrierilor sale de science fiction. Romanele sale „Jocul lui Ender” şi continuarea „Vorbitor în numele morţilor” au câştigat premiile Hugo şi Nebula, Card fiind singurul scriitor de sf care a câştigat ambele premii doi ani consecutiv. Card spune că: „Ne pasă de aspectele morale, decenţă, fericire, bunătate – lucruri care contează în lumea reală, dar care pot fi abordate în toată puritatea lor, doar în science fiction.”

Pe site-ul său Hatrack River (http://www.hatrack.com/) îşi prezintă pe larg motivaţiile şi noile sale apariţii editoriale.

Şi-a continuat seriile cu „Xenocid”, „Copiii minţii”, „Umbra lui Ender”, „Umbra Hegemonului”, „Umbra marionetelor”, „Umbra Uriaşului”. În 2007 a publicat romanul „A War of Gifts”. A anunţat şi lansarea cărţii „Shadows in Flight” ce leagă seriile lui Ender şi a Umbrelor, şi „Ender in Exile” o carte ce are loc după „Umbra Uriaşului” şi povestirea „Investment Counselor”. În 2013 va apărea şi filmul „Ender’s Game” cu scenariul scris tot de Orson Scott Card. A mai câştigat două premii Hugo şi un premiu Locus, alături de multe altele, mai fiind şi nominalizat de câteva ori la Hugo şi Nebula. Scrie şi ficţiune contemporană, ultimul său roman „Empire” având ca temă un viitor război civil în SUA.

Povestirea care urmează e despre vise şi comori, pe un Pământ răvăşit de războaie atomice. Dar visele rămân vise, iar comorile arată altfel decât cele pe care le căutăm.

———————————

Drumul urca abrupt către feribot, aşa că maşina nu avea cum să aibă viteză. Deaver conducea relaxat, clipind din când în când la scrâşnetul scos de pavaj. Pentru el, transmisia mai avea puţin şi devenea una cu pietrişul. O ţinuse aşa de când plecase din Nevada şi, dacă feribotul nu ar fi fost la datorie, să-l treacă spre Marea Mormonilor, ar fi avut de făcut un drum lung cu autostopul. Dar avusese noroc. Ăsta era un semn bun. Lucrurile au mers cum a vrut Deaver. Cel puţin pentru o vreme.

Mecanicul îl privi suspicios când urcă pe rampă camionul.

— Te-a apucat viteza, flăcău?

Deaver sări din cabină:

— Viteză? Ce vrei să spui?

Pe faţa mecanicului nu se putea citi nimic.

— Adică, vrei să spui că nu ţi s-a părut nimic în neregulă cu transmisia?

— Păi, toţi mecanicii din Nevada şi până aici mi-au zis s-o repar, dar m-am gândit să o fac când ajung la tine.

Mecanicul îl privi ca pe un nebun.

— În Nevada nu există mecanici.

Dacă nu ai fi atât de tăntălău, gândi Deaver, ţi-ai da seama că am glumit. Mormonii ăştia bătrâni, cel puţin unii dintre ei, nu ştiau de glumă. Dar Deaver nu zise nimic şi se mulţumi doar să zâmbească.

— Camionul ăsta o să rămână aici o vreme, îi spuse mecanicul.

Nu mă deranjează, îşi spuse Deaver. Oricum, am treabă.

— În câte zile crezi că e gata?

— Măcar vreo trei, din ce văd eu aici. Va trebui să completezi un formular. Cum te cheamă?

— Deaver Teague.

— Spune-i supraveghetorului, o să ţi-l scrie el.

Mecanicul ridică capota pentru a face verificările de rutină, în timp ce docherii descărcau maşinile de spălat şi

frigiderele vechi şi alte asemenea lucruri. Deaver se duse la ghişeu, supraveghetorul îi citi kilometrajul şi îl plăti.

Şapte dolari pentru cinci zile de condus şi încărcat, dormit în cabină şi mâncat ce rămânea de la fermieri. Era mult mai bine decât ce câştigau alţi oameni în zilele acelea, dar nu era, totuşi, o meserie de viitor. Campaniile de recuperare nu aveau să dureze la nesfârşit şi, într-o bună zi, avea să încarce şi ultima maşină de spălat vase, rămasă din zilele bune. Şi atunci va rămâne fără slujbă.

Ei bine, el, Deaver Teague, nu avea de gând să aştepte ziua aceea cu mâinile în sân. Ştia unde e aurul, plănuise săptămâni la rând cum să-l obţină, şi, dacă Lehi făcuse rost de echipamentul de scafandru, aşa cum promisese, atunci a doua zi dimineaţă aveau să facă o acţiune de recuperare pe cont propriu. Şi, cu puţin noroc, aveau să se întoarcă acasă bogaţi.

Picioarele îi erau înţepenite, dar le dezmorţi repede şi începu o alergare uşoară pe coridoarele Centrului de Recuperare. Sări câte două-trei trepte odată, apoi traversă un hol până ajunse în faţa unui semn pe care scria SALA DE COMPUTERE A CENTRULUI DE RECUPERARE, împinse uşa şi sări înăuntru:

— Salut, Lehi! strigă el. E timpul să-ţi dai demisia!

Lehi McKay nu-i dădu nicio atenţie. Stătea în faţa ecranului unui televizor şi se masturba deasupra unei cutii negre pe care o ţinea în poală.

— Dacă mai faci asta, ai să orbeşti, îi spuse Deaver.

— Gura, fraiere!

Lehi nu-şi ridică privirea de pe ecran. Apăsă un buton de pe cutia neagră şi roti stickul care ieşea din aceasta. Un cerc colorat apăru pe ecran şi se sparse în patru cercuri mai mici.

— Am trei zile libere până îmi repară transmisia la camion aşa că mâine putem face o mică expediţie la templu, spuse Deaver.

Lehi apăsă pe ultimul cerc de pe ecran. Acesta explodă şi se transformă într-o mulţime de cercuri mai mici.

— E amuzantă chestia asta, zise Deaver, privind ecranul. E ca şi cum ai mătura pe stradă şi apoi aceasta s-ar umple imediat cu mizerie, din nou.

— Ăsta e un Atari. E din anii cincizeci sau şaizeci. Sau optzeci. O vechitură. Nu prea pot face multe cu el. Nu are decât vreo opt biţi. Dar, după atâta vreme în care a stat într-un pod din Logan, e remarcabil că încă mai merge.

— Bătrânii ăia cred că nici nu ştiau că-l mai au.

— Probabil.

Deaver urmări jocul. Acesta se repeta la nesfârşit.

— Cât costau chestiile astea pe atunci?

— Destul de mult, cred că vreo cincizeci, şaizeci de dolari.

— Nu aş fi dat un râgâit pe ele. Şi, acum, uite, în faţa lui stă Lehi McKay, cu jucăria lui amărâtă în mână, aşa cum probabil au stat şi moşii de dinaintea lui. Asta e legătura dintre vechi şi nou. O puţulică amărâtă. Şi minte puţină.

— Termină! Încerc să mă concentrez.

În cele din urmă, jocul se sfârşi. Lehi puse cutia neagră pe o bancă din lemn, închise computerul şi se ridică în picioare.

— Ai făcut rost de costumele de scafandru pentru mâine? îl întrebă Deaver.

— Mi-a plăcut jocul. Cred că tipii de pe vremuri se distrau destul de bine. Mama mi-a spus că un copil nu avea voie să lucreze decât după ce împlinea şaisprezece ani. Aşa era legea.

— Ai vrea tu! îi spuse Deaver.

— Dar e adevărat.

— Habar nu ai ce vorbeşti, Lehi! Mintea ta e scurtă ca un pârţ.

— Vrei să ne dea pe amândoi afară de aici, de vorbeşti în felul ăsta?

— Nu mai trebuie să urmez regulile şcolii acum, am absolvit clasa a şasea. Am nouăsprezece ani şi sunt pe cont propriu de cinci ani.

Scoase cei şapte dolari din buzunar şi îi flutură în aer, apoi îi îndesă nepăsător.

— Ia loc! Îmi merge bine aşa că vorbesc cum îmi vine. Crezi că mi-e frică de Preot?

— Nici eu nu mă tem de Preot. Mă duc la biserică numai ca s-o fac fericită pe maică-mea. Sunt doar o grămadă de idioţi.

Lehi râse, dar Deaver văzu că nu-i venea chiar la îndemână să vorbească în felul acela. Are şaisprezece ani, se gândi Deaver, e puternic şi deştept, dar tot copil a rămas. Habar nu are ce înseamnă să fii bărbat.

— O să plouă.

— Întotdeauna plouă. Cum dracu' crezi că s-a umplut lacul? rânji Lehi şi începu să scoată toate aparatele de pe masă din priză…

— Vine şi Lorraine Wilson.

— Are propria ei barcă?

— Da, şi şi-a tras şi două bobine tari. Deaver se prefăcu că mângâie nişte sâni. Trebuie doar puţin şlefuite.

— De ce trebuie să vorbeşti aşa de urât? De când ai început să conduci camionul ăla nu spui decât tâmpenii. Plus că Lorraine arată ca un sac de cartofi.

— Păi are aproape cincizeci de ani, ce vrei?

Deaver avu senzaţia că Lehi trage de timp. Ceea ce însemna că, probabil, o dăduse în bară, ca de obicei.

— Deci poţi să faci rost de echipamentul de scafandru sau nu?

— Am făcut rost deja. Credeai că am s-o dau în bară, nu? rânji Lehi din nou.

— Cine, tu? Să o dai în bară? Doamne fereşte, tu nu o dai niciodată în bară.

Deaver pomi spre uşă. Îl auzi pe Lehi în spatele lui, închizând încă aparatele. Trebuiau să folosească mult curent în încăperea aceea. Normal, deoarece aveau nevoie de computere tot timpul, iar campaniile de recuperare erau singurul mod prin care puteau face rost de ele. Dar când Deaver vedea cât curent se consuma, se gândea la viitorul lui. Atunci va avea orice computer şi-ar fi dorit şi va consuma cât curent va dori. Va avea hainele lui, deosebite de ale celorlalţi, propriul lui cal şi un camion sau poate

chiar o maşină. Poate chiar el va fi cel care va începe să construiască maşini din nou. Lui nu-i trebuiau jocurile alea cretine din trecut, cu cerculeţe care se sparg la nesfârşit.

— Alea-s istorie, ducă-se dracului! se trezi vorbind singur.

— Ce tot spui acolo? întrebă Lehi.

— Ziceam că toate vechiturile astea de computere sunt moarte şi îngropate, nişte porcării.

Asta fu de ajuns să-l scoată pe Lehi din sărite, aşa cum se întâmpla de obicei. Deaver rânji şi se simţi rău şi puternic auzindu-l pe Lehi mormăind în spatele lui. Acesta vorbea despre felul în care ei, cei de azi, foloseau computerele mult mai inteligent decât cei de pe vremuri, căci, ele, computerele, erau cele care făceau ca lucrurile să funcţioneze şi tot aşa. Era simpatic cum bătea câmpii şi lui Deaver îi plăcea de Lehi, căci băiatul era atât de *pasionat*. Dar Deaver cunoştea lumea mai bine. De fapt, lumea murise, se terminase demult şi toate astea nu mai contau, din partea lui, puteau să se ducă toate dracului.

Ieşiră din Centru şi începură să se plimbe de-a lungul zidului de retenţie. Departe, la orizont, se zărea portul, un mic cerc de apă pe fundul castronului, pe marginea căruia se găsea oraşul Bingham. Aici fusese o mină de aramă, dar, când apa crescuse, construiseră un canal spre ea şi aşa se formase portul de pe Insula Oquirrh, din mijlocul Mării Mormonilor, unde uzinele puteau împuţi aerul şi întreaga zonă, fără ca vreun vecin să se plângă.

O grămadă de oameni li se alăturau, în timp ce coborau drumul abrupt şi noroios care ducea spre port. Nimeni nu locuia de fapt în Bingham, era mai mult un fel de zonă industrială, în care se lucra zi şi noapte. O tură intra, o alta ieşea. Lehi lucra în tura de zi. Locuia cu familia lui, pe Jordan Strait în Point of the Mountain, un loc nenorocit. Lua feribotul în fiecare dimineaţă la cinci şi se întorcea la patru după-amiaza. Apoi trebuia să meargă vreo două ore la şcoală, dar Deaver credea că asta e prostie şi i-o spunea de fiecare dată când avea ocazia, aşa cum i-o spunea şi acum:

şcoala nu era bună de nimic, nu aveai ce să înveţi acolo, era doar pierdere de timp.

— Dar trebuie să merg la şcoală, îi răspunse Lehi.

— Zi cât e doi plus doi, mai mult de atât nu-ţi trebuie.

— Dar *tu* ai terminat şcoala, nu-i aşa?

— După clasa a patra nu mai ai ce învăţa acolo, zise Deaver şi îl împinse uşor pe Lehi.

De obicei, acesta îi răspundea la fel, dar acum nu o făcu.

— Încearcă tu să obţii o slujbă bună fără diploma de absolvire, e imposibil. Nu mai am mult până termin.

Ajunseră la debarcader. Lehi îşi luă permisul de trecere.

— Deci vii mâine cu mine sau nu?

Lehi se strâmbă.

— Nu ştiu ce să zic, Deaver. Putem fi arestaţi pentru asta. E o prostie. Se spune că se întâmplă lucruri ciudate în zgârie-norii de acolo.

— Dar noi nu vom intra *în* zgârie-nori.

— E şi mai periculos *acolo*. Nu vreau să merg acolo.

— Da, ţi-e frică de Îngerul Moroni, să nu-ţi sară în faţă şi să-ţi zică bu-hu-hu!

— Nu vorbi aşa, Deaver!

Deaver începu să-l gâdile. Lehi râse şi încercă să scape.

— Termin-o, cap pătrat! Lasă-mă. Şi, în plus, statuia lui Moroni a fost mutată la Monumentul Salt Lake, sus, pe munte. Şi e păzită tot timpul.

— Statuia aia e numai suflată cu aur. Dar, ascultă-mă pe mine, vechii mormoni au ascuns tone de aur în Templu, care nu aşteaptă decât să fie luate de cineva care nu se teme de fantoma Tânărului Bigam…

— Taci, tâmpitule. Ne-ar putea auzi cineva. Uită-te în jur! Nu suntem singurii de pe aici.

Ceea ce era, desigur, adevărat. Unii dintre oamenii din jur îi priveau deja. Dar Deaver observase mai demult că oamenilor bătrâni le place să se holbeze la cei mai tineri. Se pare că asta îi făcea să se simtă mai bine faţă de ei înşişi. Era ca şi cum ar fi zis: *Eu am să mor, dar cel puţin nu-s un prost ca tine.* Aşa că Deaver o privi şi el fix pe

bătrâna care se holba la el şi murmură: „Ok, eu sunt un prost, dar, cel puţin, nu am să mor.”

— Deaver, chiar trebuie să spui asta? Doar ştii că te pot auzi, nu?

— Da, ştiu, dar ăsta e adevărul.

— În primul rând, nu-s pe moarte. Şi, în al doilea rând, tu nu eşti prost, eşti de-a dreptul idiot. Şi în al treilea rând, a venit feribotul.

Spunând astea, Lehi îi trase uşor un pumn în stomac.

Deaver se îndoi de parcă ar fi fost lovit de moarte.

— Auliu, don'şoara e o nerecunoscătoare, io îi dau cămaşa de pe mine şi uite cum îmi mulţumeşte ea…

— Nimeni nu vorbeşte cu accentul ăsta, Deaver, îi strigă Lehi.

Feribotul începu să acosteze.

— Ne vedem mâine la cinci jumătate, îi strigă Deaver.

— Nu te trezeşti tu la patru jumătate cum nu sunt eu… ştii că nu ai să te trezeşti!

Dar zgomotul produs de feribot şi de fabricile din jur şi de camioane acoperiră ultimele cuvinte ale lui Lehi. Însă Deaver le ştia pe de rost de acum. O fi având Lehi numai şaisprezece ani, dar era un tip de treabă. Într-o zi, când el, Deaver, avea să se însoare, soţia lui avea să-l placă şi ea pe Lehi. Şi când Lehi se va însura, soţiei acestuia avea să-i placă de el, Deaver. Asta, bineînţeles, dacă nu avea de gând să se întoarcă acasă înotând.

Luă troleul până la Fort Douglas şi apoi merse pe jos până la barăcile vechi de când lumea unde îl lăsase Rain să stea. Acestea trebuiau să fie un fel de depozit, dar ea îşi ţinea mopurile şi detergenţii acasă aşa că avea şi el un loc acolo. Nu era cine ştie ce, dar măcar era pe Insula Oquirrh, departe de zgomotul şi fumul rău mirositor al fabricilor. Avea unde să doarmă şi asta îi era de ajuns, căci oricum cea mai mare parte din timp şi-o petrecea pe drum.

Dar, bineînţeles că nu se simţea ca acasă în camera lui. Acasă se simţea la Rain, în camera ei în care trăgea curentul, de la capătul barăcilor, unde femeia aceea şleampătă îi dădea să mănânce mâncare bună şi din

belşug. Acolo se duse şi acum, intră şi o găsi în bucătărie. Ea ţipă la el pentru că o speriase, ţipă că era murdar şi că-i murdărea podeaua şi îl lăsă să ia o bucată de măr înainte de a ţipa din nou, pentru că se furişase în felul acela, înainte ca masa de seară să fie gata.

Aşa că se duse şi schimbă becurile în cinci camere până să se facă mâncarea. Familiile de acolo se înghesuiau în maxim două camere de fiecare şi cu toţii trebuiau să folosească bucătăriile la comun şi să mănânce în ture. Unele dintre aceste familii se opreau din ceartă doar când venea el să schimbe becurile sau să repare ceva, şi uneori nici atunci. Altele, deşi locuiau în camere şi mai mici, se înţelegeau bine. Deaver era sigur că familia lui fusese una dintre acestea, căci, dacă s-ar fi certat, şi-ar fi amintit cu siguranţă.

Rain şi Deaver mâncară, iar apoi stinseră toate luminile pentru ca Rain să poată pună în funcţiune pick-up-ul, pe care Deaver îl luase de la Lehi. În mod normal, nu aveau voie să aibă aşa ceva, dar, se gândiseră ei, atât timp cât îl ascultau cu luminile stinse, nu se putea spune că fac risipă de curent. În plus, îl închideau imediat ce auzeau că vine cineva.

Între timp, Rain adusese nişte discuri de pe vremea când era doar o fetişcană. Cântecele erau foarte ritmate şi, în seara aceea, aşa cum mai făcea uneori, Rain începu să danseze cu mişcări scurte şi ciudate, pe care Deaver nu le putea înţelege decât dacă reuşea să şi-o imagineze ca pe o fată tânără, să-şi imagineze trupul ei aşa cum, probabil, îl avusese pe atunci. Şi asta nu era foarte greu de făcut, datorită ochilor ei şi zâmbetului pe care îl avea totdeauna pe faţă, iar mişcările ei dădeau la iveală secrete pe care anii în care mâncase mâncăruri pline de amidon şi în care nu mai făcuse mişcare deloc le ascunseseră bine.

Apoi, ca întotdeauna, gândurile i-au zburat la unele dintre fetele pe care le văzuse pe fereastra camionului, când trecea pe lângă câmpurile pe care stăteau ele aplecate, muncind din greu, până când auzeau camionul, se îndreptau de şale şi îi făceau cu mâna. Toată lumea

făcea cu mâna când trecea camionul de recuperare căci, de cele mai multe ori, acesta era singurul lucru motorizat care trecea pe acolo, singurul lor contact cu vechile maşini. Toate tractoarele, toată electricitatea era rezervată pentru Noile Pământuri; vechile locuri mureau, încetul cu încetul. Aşa că, într-un fel, făceau cu mâna la propriile lor amintiri. Asta îl întrista pe Deaver şi el ura să fie trist, când îi vedea pe toţi oamenii aceia agăţându-se de un trecut care nici măcar nu existase.

— Nu a existat niciodată, vorbi el, cu glas tare.

— Ba da, a existat, şopti Rain. „Girls just want to have fun” murmură ea, odată cu discul. Când eram fată, uram cântecul ăsta. Sau, poate, mama mea îl ura.

— Locuiai şi atunci pe aici?

— În Indiana, răspunse ea. Unul din statele din est.

— Deci şi tu eşti o refugiată?

— Nu, noi ne-am mutat aici când aveam vreo şaisprezece ani sau cam aşa ceva. Când lucrurile au luat-o razna peste tot, o mulţime de mormoni au revenit acasă. Pentru ei, aici a fost întotdeauna acasă.

Discul se sfârşi. Ea închise pick-up-ul şi aprinse lumina.

— Ai pregătit barca? întrebă Deaver.

— Nu cred că vrei să mergi acolo, îi răspunse ea.

— Dacă găsim aur acolo, normal că vreau să merg.

— Dacă ar fi existat aur, l-ar fi luat înainte să-l acopere apa. Nu e, căci nimeni nu l-a găsit până acum. Marea Mormonilor nu a apărut dintr-odată, să ştii.

— Atunci de ce toată lumea vorbeşte despre el? De ce sunt patrule care nu te lasă să te apropii de locul acela?

— Nu ştiu, Deaver. Poate pentru că multă lume consideră că acela e un loc sfânt.

Deaver era obişnuit cu astfel de răspunsuri. Rain nu mergea niciodată la biserică, dar încă vorbea ca un mormon. De fapt, cam toţi vorbeau la fel, dacă îi provocai. Lui Deaver nu-i plăceau lucrurile astea religioase.

— Dar ce, îngerii au nevoie de protecţia poliţiei?

— Pe vremuri, acolo era un loc foarte important pentru mormoni, Deaver. Rain se aşeză pe podea, sprijinindu-se de peretele de sub fereastră.

— Ei bine, acum nu mai înseamnă nimic. Doar încă au vechile lor temple, nu-i aşa? Şi mai construiesc unul nou în Zarahemla, nu?

— Nu ştiu, Deaver. Cel de acolo era considerat cel adevărat. Centrul.

Se aplecă şi sprijinită în mâini, începu să privească podeaua.

— Şi încă e, mai spuse ea.

Deaver observă că începea să devină tot mai mohorâtă, tot mai tristă. Asta li se întâmpla multor oameni când îşi aduceau aminte de zilele de demult. Era ca o boală fără leac. Dar Deaver avea propria lui metodă de a o vindeca. Cel puţin, pe Rain.

— E adevărat că obişnuiau să omoare oameni acolo?

Ca de fiecare dată, metoda lui funcţiona. Ea îl privi fix, în timp ce tristeţea îi dispăru treptat.

— Despre asta vorbiţi voi, şoferii, toată ziua?

Deaver rânji.

— Aşa umblă vorba. Cică le luau gâtul oamenilor dacă spuneau cuiva unde e aurul.

— Ai ajuns să cunoşti o grămadă de mormoni până acum, Deaver. Chiar crezi că suntem în stare să ucidem pe cineva, pentru că nu ştie să ţină un secret?

— Nu ştiu, depinde de secret, nu-i aşa?

Deaver stătea în mâini, legănându-se pe canapea.

Observase că Rain se cam enervase de data asta, deşi se străduia să ascundă asta, încercând doar să pară că e supărată. Se ridică de pe podea şi aruncă o pernă spre el.

— Nu, nu! ţipă el. Nu mă tăia! Nu mă da de mâncare la peşti!

Perna îl lovi în faţă şi el se prefăcu mort.

— Nu mai glumi cu lucruri dintr-astea, îi spuse ea.

— Ce fel de lucruri? Doar nu mai crezi în chestiile astea bătrâneşti, nu? Nimeni nu mai crede în ele.

— Poate că nu.

— Dar Iisus trebuia să coboare pe pământ încă o dată, nu? Au aruncat cu bombe atomice peste tot şi el trebuia să fi apărut deja.

— Profetul spune că am fost prea răi. Iisus nu a venit pentru că noi am iubit prea mult lucrurile pământeşti, în loc să-l iubim pe El.

— Da, da, dacă avea de venit ar fi fost deja aici.

— Nu se ştie, s-ar putea să vină, totuşi.

— Nimeni nu mai crede în asta, răspunse Deaver. Mormonii reprezintă guvernul acum. În fiecare oraş, Preotul e ales judecător, nu? Şeful sfatului înţelepţilor devine întotdeauna primar. Totul nu e decât politică, nimeni nu mai crede în ei. Capitala e la Zarahelma acum, nu în locul sfânt.

Nu o putea vedea, căci se întinsese cu faţa în sus, pe canapea. Când văzu că nu-i răspunde, se ridică în şezut şi o căută cu privirea. Era la chiuvetă, aplecată deasupra ei. Se strecură în spatele ei, cu gândul să o gâdile, dar ceva din felul cum stătea ea îl făcu să se răzgândească. Când se apropie mai mult de ea, văzu lacrimile care îi curgeau pe obraz. Toţi oamenii bătrâni o luau razna în ultima vreme.

— Am glumit, spuse el.

Ea dădu din cap.

— Dar e vorba de vremurile de demult. Ştii ce părere am eu despre ele. Poate dacă mi-aş aminti ceva, aş gândi altfel. Uneori îmi doresc să-mi pot aminti ceva.

Asta era o minciună. Nu-şi dorea să-şi amintească de timpurile acelea. În general, prefera să uite tot ce ţinea de vremea aceea. Avea doar o singură amintire, despre felul în care mergea călare pe un cal, în spatele unui bărbat care transpira din belşug. Apoi, avea amintirile mai recente, de când mergea la şcoală, de când era mutat de la o familie la alta, despre ziua când absolvise şcoala şi îşi găsise prima lui slujbă. Dar niciuna din aceste amintiri nu-l făcea să lăcrimeze. Îi erau perfect indiferente. Din punctul lui de vedere, nu avusese niciodată un loc al lui, în afară de acesta de acum, dar nici de el nu era prea sigur. Cumva, însă, aici se simţea acasă.

— Scuză-mă, îi spuse.
— Nu-ţi fă probleme.
— Dar ai să mă duci acolo?
— Ţi-am zis că da, deja, nu-i aşa?
Supărarea din glasul ei nu mai era atât de puternică şi el ştiu că poate să o necăjească din nou.
— Sper ca Iisus să nu vină chiar în timp ce suntem noi acolo, căci, dacă e aşa, o să trebuiască să-mi pun cravata.
Ea zâmbi, se întoarse spre el şi îl împinse.
— Du-te la culcare, Deaver.
— Mâine mă trezesc la patru jumătate. Şi apoi, Rain, ai să vezi ce ai să te mai distrezi.
— Nu cred că melodia aia era despre excursii matinale cu barca.
Când ieşi din bucătărie, ea se apucă să spele vasele.

* * *

Lehi fu punctual, sosi exact la cinci jumătate, a doua zi.
— Nu-mi vine să cred, spuse el când îl văzu pe Deaver. Eram sigur că ai să întârzii.
— Norocul tău că ai venit la timp, altfel nu te alegeai cu nimic.
— Nu o să găsim aur, Deaver Teague.
— Atunci de ce ai mai venit? Nu umbla cu de astea, că la mine nu ţine. Ştii că viitorul tău depinde de Deaver Teague şi nu vrei să ratezi aşa ceva. Unde e echipamentul se scafandru?
— Păi nu l-am dus acasă, nu crezi că mama m-ar fi întrebat ce e cu el?
— Ea întotdeauna te întreabă câteva ceva, îi răspunse Deaver.
— Asta e meseria ei, spuse Rain.
— Mie nu-mi convine să fiu întrebat ce fac, zise Deaver.
— Nici nu e nevoie să te întrebe cineva, râse Rain. Ai tu grijă să ne ţii la curent, chiar dacă vrem să ştim sau nu.
— Dacă nu ai chef să mă asculţi, nu o face.
— Eh, acum devii sensibil.

— Nu, dar amândoi aţi sărit, dintr-odată, pe mine. E din cauză că vă e frică de templu, nu-i aşa?

— Pe mine nu mă deranjează când mama îmi pune întrebări, să fie clar, spuse Lehi.

Feriboturile treceau zi şi noapte dinspre Point spre Bingham aşa că trebuiră să ocolească prin nord, înainte de a o coti spre vest, spre Insula Oquirrh.

Topitoriile şi oţelăriile scoteau nori groşi de fum, iar încărcăturile de cărbune erau descărcate una după alta, la fel ca şi ziua. Norul negru de cărbune era atât de gros, încât arăta ca o ceaţă albă, sub lumina reflectoarelor.

— Tata a murit chiar acolo, cam pe la ora asta, spuse Lehi.

— La încărcat de cărbune?

— Da. Cândva a fost vânzător de maşini, dar meseria asta a dispărut.

— Nu erai acolo, nu-i aşa?

— Nu, dar am auzit bufnitura. Dormeam şi m-a trezit. Apoi am auzit ţipete. Atunci locuiam pe insulă şi întotdeauna auzeam ce se întâmplă în port. A murit îngropat sub o tonă de cărbune, care a căzut de la 100 de metri peste el.

Deaver nu ştiu ce să spună.

— Tu nu vorbeşti niciodată despre familia ta, îi zise Lehi. Eu mi-l amintesc pe tata, dar tu nu vorbeşti, niciodată, despre tatăl tău sau mama ta.

Deaver dădu din umeri.

— Asta pentru că nu-şi mai aminteşte nimic de ei, spuse Rain, încet. L-au găsit, singur, rătăcind pe câmpuri. Mafioţii i-au ucis toată familia, oricare o fi fost aceea, iar el a scăpat ascunzându-se sau aşa ceva.

— Deci cum a fost? Chiar te-ai ascuns? îl întrebă Lehi.

Lui Deaver nu-i făcea nicio plăcere să vorbească despre asta, căci nu-şi putea aminti decât ceea ce-i spuseseră alţii. Ştia că majoritatea oamenilor aveau amintiri din copilărie şi nu-i plăcea când aceştia rămâneau surprinşi când le spunea că el nu are niciuna. Dar acum îl întrebase Lehi şi Deaver ştia că, faţă de prieteni, nu trebuie să ai secrete.

— Cred că da, îi răspunse el. Sau poate că păream prea tâmpit ca să mă omoare. Râse. Cred că am fost un copil de-a dreptul idiot, nici măcar nu-mi puteam aminti cum mă cheamă. La cinci, şase ani toţi copiii ştiu cum îi cheamă, eu, unul, habar nu aveam când m-au găsit cei doi tipi. Pe ăştia îi chema Deaver şi Teague.

— Dar trebuie să-ţi aminteşti ceva.

— Lehi, nici măcar nu ştiam să vorbesc. Mi s-a spus că am scos primul cuvânt când am împlinit nouă ani. Cred că, în privinţa asta, nu am fost prea isteţ.

— Mamă, zise Lehi şi apoi tăcu o vreme. Cum de nu ai vorbit până atunci?

— Nu mai contează, interveni Rain. Recuperează acum, căci nu-i tace meliţa niciodată.

Navigară de-a lungul coastei insulei până trecură de Magna. Lehi îi conduse la un depozit pe care Recuperarea Submarină îl amplasase în capătul de nord al Insulei Oquirrh. Era descuiat şi înăuntru găseai o grămadă de costume de scafandru. Prietenii lui Lehi umpluseră rezervoarele cu aer. Luară de acolo două costume şi lanterne subacvatice. Cum Rain nu avea să coboare în adâncuri, nu avea nevoie de aşa ceva.

Se îndepărtară de insulă, pe linia obişnuită a vaselor de la Wendover. Cel puţin, în direcţia aceea oamenii nu se încumetau să călătorească noaptea, deci nu avea cum să fie prea mult trafic. După scurt timp, erau departe, pe mare. Atunci, Rain opri motorul pe care Deaver îl găsise şi pe care Lehi îl reparase.

— E timpul să transpiraţi puţin, spuse ea.

Deaver stătea pe banca din mijlocul bărcii. Fixă vâslele la locul lor şi începu să dea din ele.

— Nu aşa de repede. O să faci bătături, îi zise Rain.

Nu zăriră decât o barcă, care ar fi putut fi a Patrulei Lacului, dar atât. Apoi începură să apară zgârie-norii, care blocau cerul înstelat al nopţii.

— Se spune că acolo încă mai trăiesc oameni care nu au putut fi salvaţi, şopti Lehi, înfiorat.

Rain pufni din nas.

— Crezi că a mai rămas ceva acolo care să-i ţină în viaţă? Până şi apa e prea sărată ca să poată fi băută.

— Dar cine zice că sunt în viaţă? întrebă Deaver pe cel mai misterios ton posibil.

Cu doi ani în urmă asta l-ar fi speriat teribil pe Lehi, dar acum acesta nu păru decât dezgustat.

— Las-o baltă, Deaver. Nu mai sunt un puşti.

Cel care se sperie puţin fu chiar Deaver. Găurile mari şi negre care, cândva, ţinuseră loc de ferestre, păreau că vor să-l înghită, să-l tragă sub apă, acolo unde şi fusese oraşul. Uneori visa că mii şi mii de oameni locuiau sub apă. Aceştia continuau să-şi conducă maşinile, spre şi dinspre serviciu, continuau să meargă la magazine pentru cumpărături sau la filme. În visele lui, oamenii aceştia nu făceau niciodată nimic rău, doar îşi vedeau de treburile lor. Dar, cu toate acestea, întotdeauna după astfel de vise, se trezea transpirat şi speriat. Fără niciun motiv anume. Pur şi simplu, visele îl îngrozeau.

— Cred că ar trebui să arunce în aer clădirile astea înainte să se prăbuşească şi să rănească pe cineva, spuse el.

— Poate că e mai bine să le lase aşa, îi răspunse Rain. Cred că sunt mulţi cei care vor să-şi amintească de vremurile când eram puternici.

— Ce să-şi mai amintească? Că au putut să construiască astfel de clădiri şi apoi să le scufunde? Mare scofală, comentă Deaver.

Era modul lui de a o determina să nu mai amintească de vremurile trecute, dar Lehi păru interesat de subiect.

— Ai fost pe aici şi înainte de inundaţie? o întrebă el pe Rain.

Aceasta dădu din cap că da.

— Am văzut o paradă chiar pe strada care trecea pe aici. Nu mai îmi amintesc dacă era Strada Trei Sud sau Patru Sud. Cred că era Trei. Am văzut douăzeci şi cinci de cai la un loc. Ştiu că pe atunci asta mi s-a părut ceva impresionant. Nu prea mai vezi cai în ziua de azi.

— Am văzut şi eu o grămadă, spuse Lehi.

— Eu îi urăsc pe cei pe care nu am timp să-i văd, comentă Deaver. Ar trebui să-i oblige să poarte scutece.

Înconjurară o clădire şi priviră înspre nord-sud, căutând un loc prin care să treacă printre turnuri. Rain era la pupă şi fu prima care-l zări.

— Uite acolo. Se vede de aici.

Deaver vâsli spre trecătoare. Erau şase turnuri care ieşeau de sub apă, dar primele patru erau atât de mici, încât doar acoperişurile mai rămăseseră afară. Celelalte două, care erau mai înalte, aveau ferestrele sparte. Deaver rămase dezamăgit. Asta înseamnă că oricine putea intra acolo. Părea mult mai puţin periculos decât se aşteptase el. Poate că Rain avusese dreptate, poate că nu era nimic ascuns aici.

Aruncară ancora în partea de nord şi aşteptară să răsară soarele.

— Dacă ştiam că va fi atât de uşor aş mai fi dormit măcar o oră, spuse Deaver.

— De ce nu dormi acum? întrebă Rain.

— Chiar, de ce nu? răspunse Deaver.

Se întinse în spatele bărcii, pe o bancă.

Nu reuşi, totuşi, să adoarmă. Fereastra deschisă a clopotniţei era doar la câţiva metri depărtare, o gaură neagră, înconjurată de cenuşiul înstelat al templului de granit. Aurul era acolo, undeva în adâncuri, aşteptându-l; era viitorul său, o şansă de mai bine pentru el şi prietenii săi. Poate o bucată de pământ în sud, unde era mai cald şi zăpada nu era de doi-trei metri în fiecare iarnă, unde nu ploua şi unde nu vedeai apă oriunde te-ai fi uitat. Un loc în care ar fi putut locui o viaţă întreagă, amintindu-şi de vremurile bune, petrecute cu prietenii săi. Toate astea erau acolo jos, în adâncuri, şi îl aşteptau.

Desigur, nu aflase de la prieteni de aur. Auzise prima dată de comoară pe drum, într-un mic local din Parowan, unde camionagiii obişnuiau să se oprească tot timpul, căci era non-stop, din cauza turelor neîntrerupte de la minele de fier. Aveau chiar şi cafea acolo, fierbinte şi amară, deoarece nu erau foarte mulţi mormoni pe acolo, iar minerilor nu le

prea păsa de Preot. De altfel, aceştia nici nu-i ziceau Preotul, ci Judecătorul. Nimeni nu-i spusese lui Deaver direct de comoară, şoferii vorbeau între ei. Unul dintre aceştia a povestit odată de faptul că în timpul Goanei după Aur, cu mult timp în urmă, mormonii adunaseră tot aurul pe care îl găsiseră în încăperile de sus ale templului, unde nu puteau intra decât profetul şi cei doisprezece apostoli. La început Deaver nu crezu nicio iotă din poveste, dar apoi îl văzu pe Bill Horne dând din cap ca şi cum ştia şi el de ea şi îl auzi pe Cal Silber spunând că el, unul, nu avea de gând să caute comoara, cât o fi fost ea de mare, căci asta ar fi fost o modalitate sigură să fii ucis. Iar felul în care vorbeau cu toţii în şoaptă şi speriaţi, îl făcu pe Deaver să-i creadă. Ceea ce nu ştiau toţi şoferii aceia era că, dacă cineva avea să găsească aurul acela, ei bine, acel cineva nu putea fi decât el, Deaver.

Faptul că fusese *atât de uşor* să ajungă până aici nu însemna mare lucru. Ştia felul în care gândeau mormonii despre templu. Pusese câteva întrebări la diverşi oameni şi nimeni nu voise să vorbească despre asta. De asemenea, nimeni nu se aventurase vreodată până aici; când îi întrebase dacă fuseseră vreodată la templu, oamenii tăcuseră sau schimbaseră subiectul. De ce-l mai păzea atunci Patrula Lacului dacă toată lumea era aşa de speriată să vină aici? Toată lumea, în afară de el şi de prietenii lui, desigur.

— Ce frumos! o auzi pe Rain.

Deaver se trezi din visare. Soarele tocmai răsărise deasupra munţilor; probabil că se luminase de ceva vreme. Privi spre locul în care se uita Rain. Era turnul Moroni de pe vârful muntelui de deasupra vechiului Capitol, unde amplasaseră statuia templului, acum câţiva ani. Era strălucitoare, un bătrân şi trompeta lui. Dar când mormonii aşteptaseră ca trompeta să răsune, aceasta rămăsese tăcută, iar credinţa lor scăzu. Acum, se gândea Deaver, mai credeau doar de dragul vremurilor de demult. Ei bine, Deaver trăia în viitor.

Lehi îi arătă cum să folosească echipamentul de scafandru şi făcură câteva scufundări de probă, pe lângă barcă, o dată cu centura cu greutăţi şi o dată fără. Deaver şi Lehi înotau ca nişte peşti – înotul era singurul mod de a te recrea gratis. Totuşi, acum, cu masca pe faţă şi cu tubul pentru aer, nu era chiar acelaşi lucru.

— Tubul ăsta are gust de rahat, spuse Deaver, între două scufundări.

Lehi se asigură că centura lui Deaver era bine strânsă.

— Nu-i nimic, tu eşti singurul de pe Insula Oquirrh care ştie asta, îi mai zise şi se rostogoli în apă.

Deaver sări după el, dar se duse prea drept şi butelia de oxigen îl lovi puţin în cap; nu-l duru foarte tare şi reuşi să nu scape nici lanterna din mână.

Înotă pe lângă templu, cu lanterna îndreptată spre pietre. Pe părţile laterale ale templului se găseau o mulţime de plante de mare, dar acesta nu era acoperit întru totul. Pe partea din faţă a clădirii era o placă mare de metal, despre a Treia Venire. Pe ea scria CASA DOMNULUI. Deaver i-o arătă lui Lehi.

Când reveniră în barcă, Deaver o întrebă pe Rain ce era cu semnul acela.

— Părea din aur, spuse el.

— E nou, acolo era alt semn pe vremuri, îi răspunse Rain. Acela poate că o fi fost din aur. Cel de acum e din plastic. Cred că l-au pus doar aşa ca să nu lase locul gol.

— Eşti sigură că nu e aur?

— Da. Îmi amintesc precis când l-au pus acolo.

După alte câteva scufundări de probă, Deaver se simţi, în sfârşit, în stare să intre în templu. Trebuiră să-şi scoată înotătoarele pentru a se căţăra pe fereastra clopotniţei. Rain le culese din apă. În lumina soarelui, fereastra nu avea nimic înfricoşător. Se aşezară pe traversa de lemn şi îşi scoaseră buteliile de oxigen.

În timp ce se dezbrăcau, la un moment dat, Lehi se opri.

— Nu pot să fac asta, spuse el.

— Nu ai de ce să te temi, îi răspunse Deaver. Hai, că nu există stafii aici.

— Nu pot.
— Bine faci, îi strigă Rain din barcă.
Deaver se întoarse spre ea.
— Ce tot vorbeşti acolo?
— Nu cred că ar trebui să intraţi acolo.
— Atunci de ce ne-ai mai adus aici?
— Pentru că m-ai rugat.
Deaver nu mai înţelegea nimic.
— Aici e pământ sfânt, Deaver, continuă Rain. Şi Lehi şi-a dat seama de asta. De aceea nu vrea să intre acolo.
Deaver îl privi pe Lehi.
— Simt că nu e bine, spuse acesta.
— Nu-s decât nişte cărămizi, îi răspunse Deaver.
Lehi nu-i răspunse. Deaver îşi puse ochelarii de scafandru, luă o lanternă, îşi puse tubul de respirat în gură şi sări.
Descoperi că podeaua era doar la un metru mai jos. Asta îl luă prin surprindere şi căzu în fund, în apa de câţiva centimetri. Lehi fu şi el la fel de surprins, dar apoi începu să râdă şi la fel făcu şi Deaver. Deaver se ridică în picioare şi începu să umble prin jur, căutând scara. Mergea greu din cauza labelor de scafandru.
— Mergi cu spatele! îl sfătui Lehi.
— Şi cum îmi mai dau seama unde sunt?
— Bagă-ţi faţa în apă, deşteptule!
Deaver îşi vârî faţa în apă. Fără reflecţia luminii, acum putea vedea lucrurile mult mai clar. Zări scara.
Se ridică şi îl privi pe Lehi. Acesta dădu din cap. Tot nu vroia să intre acolo.
— Fă cum vrei, îi spuse Deaver.
Merse cu spatele până la prima treaptă. Apoi îşi puse, din nou, tubul de respirat şi coborî.
Nu era un lucru uşor să cobori treptele acelea. Dacă nu ar fi plutit, nu ar fi fost nicio problemă, îşi zise el, dar aşa, nu era chiar o bucurie să-şi izbească rezervorul de oxigen de tavan, tot timpul. În cele din urmă, realiză că era mult mai uşor dacă se ţinea de balustradă. Treptele se înşirau una după alta. Când, în sfârşit, se terminară, un munte de

gunoi adunat la capătul lor bloca parţial accesul spre uşă. Înotă pe deasupra lui, era o grămadă de fiare şi bucăţi de lemne şi intră într-o încăpere mare.

Lanterna nu bătea prea departe în apa întunecată, aşa că trebui să înoate pe lângă pereţi. Apa de aici era foarte rece, de aceea înotă cât de repede putu, pentru a se încălzi. Pe ambele părţi erau rânduri de ferestre arcuite, deasupra cărora se aflau alte rânduri de ferestre, rotunde, dar care fuseseră acoperite cu lemne pe dinafară; singura lumină era cea de la lanterna lui Deaver. După ce dădu câteva ture prin jurul încăperii, înţelese că nu era nimic de găsit acolo, în afară de gunoaiele adunate pe podea.

Avu un puternic sentiment de dezamăgire, dar se strădui să-l ignore. La urma urmei, era o comoară secretă, nu erau s-o ascundă în chiar prima încăpere, nu?

Dădu peste alte două uşi. Cea mică, din mijlocul peretelui, era larg deschisă. Probabil, cândva nişte scări duceau spre ea. Deaver înotă acolo şi o lumină cu lanterna. Nu era nimic, doar o încăpere mai mică. Mai găsi încă două încăperi, dar erau goale-goluţe, totul fusese mutat din ele.

Încercă să cerceteze zidurile, cu gândul că va găsi vreo intrare secretă, dar renunţă destul de repede – lumina lanternei era prea slabă pentru a putea descoperi vreo crăpătură, chiar dacă ar fi existat aşa ceva. De data asta nu-şi mai putu ascunde dezamăgirea. În timp ce înota aiurea, începu să se întrebe dacă nu cumva şoferii ştiau că el îi asculta şi inventaseră povestea cu comoara pe loc, pentru a-l determina să vină să o caute. Ce să zic, mare glumă, de parcă aceştia ar fi putut afla vreodată că el chiar s-a dus să o caute.

Dar nu, nu se poate să fi fost o glumă. Era clar că ei credeau în existenţa comorii. Dar acum el ştia ceea ce ei nu ştiuseră. Orice or fi făcut mormonii de pe vremuri, aurul nu era ascuns în camerele de sus. Se dusese dracului viitorul lui. Dar, la dracu' cu asta, îşi spuse el în sinea lui, măcar coborâse aici şi văzuse cum stătea treaba, şi cu ceva tot avea să se aleagă până la urmă. Nu avea de ce să-i pară rău.

Totuşi, degeaba încerca să se păcălească pe sine. Toate astea îi lăsaseră un gust amar. Petrecuse ani la rând gândindu-se la sacii şi lingourile de aur pe care urma să-i găsească aici. Visase că nu avea decât să tragă o cortină deoparte şi să coboare aici să scoată tot aurul acela, doar pentru el. Dar nu găsise nicio cortină, nicio intrare secretă, nu era nimic aici şi înţelese că, dacă vroia să-şi caute un viitor, nu aici era locul.

Înotă înapoi spre uşa care dădea înspre scări. Acum putea vedea mai bine grămada de fiare şi lemne de pe podea şi se întrebă cum ajunsese aceasta acolo. Toate celelalte încăperi erau goale, în afară de aceasta. Nu puteau fi aduse de apă, căci singurele ferestre care erau deschise erau cele din clopotniţă, care erau deasupra nivelului apei. Se apropie de grămadă şi luă o bucată de metal. Erau numai bucăţi de metal cu excepţia câtorva pietre şi atunci îi veni ideea că, totuşi, aici s-ar putea să fie ceea ce-şi dorea atât de mult. Dacă vrei să ascunzi o comoară nu o pui în saci, o ascunzi sub o grămadă de gunoi şi oamenii trec mai departe, ignorând-o.

Adună cât mai multe bucăţi din metalul subţire şi înotă grijuliu la suprafaţă, pe scări. Acum, Lehi trebuia să coboare cu el, să-l ajute să scoată totul la suprafaţă; puteau să-şi folosească tricourile drept saci, astfel şi-ar fi uşurat munca.

Ieşi la suprafaţă şi ultimele trepte le parcurse cu spatele. Lehi era tot pe traversă, dar acum i se alăturase şi Rain, care se juca cu picioarele goale în apă. Nu le putea vedea feţele foarte bine, căci masca îi era încă acoperită de apă şi soarele bătea drept în ea.

— Ţi-ai julit genunchiul, îi spuse Rain.

Deaver îi dădu lanterna şi, acum că avea o mână liberă, reuşi, în sfârşit, să-şi scoată masca şi să-i privească. Amândoi erau foarte serioşi. Le întinse o bucată de metal.

— Priviţi ce am găsit jos!

Lehi luă două bucăţi de metal din mână de la el. Rain nu-şi lua privirea de pe faţa lui Deaver.

— Nu-s decât nişte bucăţi de metal de la vechi cutii de conserve, Deaver, îi spuse Lehi, încet.

— Nu-i adevărat, îi răspunse Deaver.

Dar privi bucăţile din mâna lui şi îşi dădu seama că Lehi avea dreptate. Fuseseră tăiate şi presate, dar era clar că nu erau decât nişte bucăţi de conserve.

— Pe asta scrie ceva, zise Lehi. Scrie: „Doamne Dumnezeule, te rog, vindec-o pe fiica mea, Jenny.”

Deaver puse restul de bucăţi de metal pe traversa clopotniţei. Apoi, alese una, o întoarse pe cealaltă parte şi citi: „Iartă-mă că mi-am înşelat soţia, nu o s-o mai fac niciodată.”

Lehi mai citi şi el, încă una: „Te rog, Doamne, fă ca băiatul meu să se întoarcă sănătos acasă.”

Fiecare dintre aceste mesaje fusese scrijelit cu unghia sau cu o bucată de sticlă şi literele de abia se puteau citi.

— Aşa se făcea înainte. Se spuneau rugăciuni toată ziua în temple şi oamenii aduceau astfel de acatiste, ca preoţii să se roage pentru cei dragi lor, le explică Rain. Acum nu se mai roagă nimeni aici, dar oamenii tot aduc acatiste, scrijelite pe metal, ca să dureze.

— Nu ar trebui să le citim, spuse Lehi. Ar trebui să le punem la loc.

Erau sute sau chiar mii de astfel de mesaje, acolo, jos. Probabil că, de fapt, oamenii veneau aici tot timpul, se gândi Deaver. Probabil că mormonii veneau aici în mod regulat să aducă aceste mesaje. Dar nimeni nu mi-a spus nimic despre asta.

— Tu ştiai despre aşa ceva? o întrebă el pe Rain.

Rain dădu din cap că da.

— Ai adus şi tu mesaje de-astea aici?

— Câteva. De-a lungul anilor.

— Deci ştiai ce e acolo, jos.

Ea nu răspunse nimic.

— Doar ţi-a zis să nu vii aici, spuse Lehi.

— Vrei să spui că şi tu ştiai de asta? îl întrebă Deaver.

— Ştiam că oamenii vin aici, dar nu ştiam de ce.

Deaver avu o revelaţie. Amândoi, şi Lehi şi Rain, ştiuseră de asta. Înseamnă că toţi mormonii ştiau. Ştiau cu

toţii şi doar îi întrebase pe toţi. Nimeni nu-i spusese nimic, nici măcar prietenii lui.

— Atunci de ce m-aţi mai lăsat să vin aici?

— Am încercat să te oprim, îi spuse Rain.

— Dar de ce nu mi-aţi spus nimic?

Ea îl privi drept în ochi.

— Deaver, ai fi putut crede că încerc să te păcălesc! Şi oricum, dacă ţi-aş fi zis de rugăciuni, ai fi râs. M-am gândit că e mai bine să te convingi singur. Poate aşa nu vei mai spune tuturor cât de tâmpiţi sunt mormonii.

— Asta credeai că voi face? Luă o altă bucată de metal şi citi cu glas tare: „Vino mai repede, Doamne Iisus, înainte să mor.”

I-o arătă şi lui Rain.

— Crezi că aş putea râde de oamenii ăştia?

— Tu râzi de oricine, Deaver.

Se întoarse spre Lehi. Nu mai spusese niciodată asta până atunci. Dar, el, Deaver, nu ar fi râs niciodată de un lucru important. Şi pentru ei, pentru amândoi, acesta era un lucru important.

— Astea-s ale voastre, răspunse el, arătând bucăţile de metal cu rugăciuni. Toate astea sunt ale voastre.

— Nu am lăsat niciodată o rugăciune aici, îi spuse Lehi.

Dar când spusese *ale voastre* nu se referise doar la ei doi, la Lehi şi la Rain. Se referise la toţi, la toţi oamenii de pe Marea Mormonilor, la toţi cei care ştiuseră despre ele şi care, deşi îi întrebase de nenumărate ori, nu-i spuseseră nimic. Se referise la toţi oamenii de aici.

— Am venit să caut ceva pentru *mine* şi voi aţi ştiut tot timpul că aici nu sunt decât lucrurile voastre.

Lehi şi Rain se priviră unul pe altul, apoi se uitară amândoi la Deaver.

— Nu sunt lucrurile noastre, îi răspunse Rain.

— Eu nu am mai fost niciodată aici, spuse şi Lehi.

— Ba da, sunt ale voastre!

Deaver se aşeză pe podeaua inundată şi începu să-şi scoată echipamentul de scafandru.

— Nu te supăra! îi spuse Lehi. Nu am ştiut.

— Ai ştiut mai multe decât mi-ai spus. Şi tot timpul ăsta eu am crezut că suntem prieteni, dar m-am înşelat. Voi doi şi restul lumii de pe aici aveţi locul ăsta, care e numai al vostru, nu şi al meu.

Lehi luă bucăţile de metal şi le duse cu grijă spre scări, unde le lăsă să cadă în apă. Se scufundară imediat şi îşi reluară locul lângă celelalte acatiste.

Lehi vâsli printre zgârie-nori, spre partea de est a vechiului oraş, apoi Rain porni motorul şi barca începu să alunece pe ape. Patrula Lacului nu-i văzu, dar acum Deaver ştia că oricum, chiar dacă i-ar fi văzut, nu ar fi avut nicio importanţă. Patrula Lacului era formată aproape în întregime numai din mormoni. Era imposibil ca aceştia să nu ştie de toţi oamenii care veneau aici să aducă rugăciunile, dar probabil preferau să trateze întreaga situaţie cu discreţie. Singurii oameni pe care, probabil, îi opreau erau cei care nu erau mormoni.

Tot drumul până la Magna, unde trebuiau să lase costumele de scafandru, Deaver stătu în faţă şi nu scoase niciun cuvânt. De acolo de unde stătea, Deaver văzu că barca nu atingea apa, cu cât prindea tot mai mare viteză. Doar din când în când o ciupea, făcând câteva valuri mici, dar apoi apa se liniştea imediat.

Pentru cei doi din spatele său, Deaver simţea un fel de milă, acum. Ei încă mai trăiau în oraşul inundat, amintirile lor erau tot acolo şi faptul că nu putuseră coborî acolo le sfărâmase inimile. Dar lui nu-i părea rău de nimic. Oraşul său încă nu fusese construit. Oraşul lui era ziua de mâine.

Fusese şofer pe camioanele de recuperare şi locuise într-o cămară prea mult. Poate că va pleca spre sud, spre Noile Pământuri. Poate îşi va lua o bucăţică de pământ, pe care să o lucreze singur, poate că acolo îşi va găsi un loc, care să fie doar al lui. Cât despre cele de aici, ei, bine, nu se simţise niciodată ca acasă, cu toate familiile acelea adoptive la care trebuise să locuiască şi cu toate şcolile pe care trebuise să le urmeze, fără vrerea lui; avea să mai stea aici maxim doi-trei ani, de asta era sigur, cât să mai adune nişte bani. Nu avea să-şi mai facă nici prieteni de

acum, pentru că nu ar fi fost corect, ca după o vreme, să plece şi să-i dezamăgească. Nu avea niciun rost să le facă una ca asta.

————————————

Traducere: Emanuel Huţanu

„Salvage” by Orson Scott Card

Oamenii autostrăzii

Ken MacLeod

S-a născut în 1954 şi locuieşte lângă Edinburgh. A avut mai multe locuri de muncă, de la reparator de drumuri la programator de calculatoare, e absolvent de Zoologie şi teza de master este despre biomecanică. Acum este scriitor full-time şi a scris deja nouă romane de science fiction, cele mai multe explorând idei socialiste, comuniste sau chiar anarhiste. Face parte din generaţia scriitorilor britanici specializaţi în hard science fiction şi space opera. A câştigat mai multe premii de science fiction în Marea Britanie. Ultimele sale romane sunt „Learning the World: A Novel of First Contact" (2005) şi „The Execution Channel" (2007), nominalizată pentru Arthur C. Clarke Award. În România a apărut doar un roman de-al său, „Vânătorii de fulgere", în 2006 la Editura Triton.

În cele ce urmează, dintr-o eroare, războiul devine mondial, terorismul e ceva obişnuit, clima din Anglia se schimbă radical şi, pe undeva, printre ruine, mai trăiesc şi oameni. Chiar dacă nu prea îi observă nimeni.

————————————

I. Diamant de tăiat sticla

Murdo Mac a fost cel care a observat primul. Se afla pe scaunul de afară şi putea să vadă la mai mare depărtare. Eu trebuia să fiu atent la drum. Am aflat când Murdo a lovit în cupola maşinii. Semnal să opresc. Am frânat uşor. Dis-de-dimineaţă, drumul era îngheţat şi înşelător. Ne aflam la jumătate de kilometru de sat, un pic mai departe de Dingwall. Un sat mic, împrăştiat, ca majoritatea satelor din

Highlands. Şi, ca majoritatea, era părăsit. Ştiam şi noi acest lucru.

Am coborât geamul portierei. Aerul rece pătrunse înăuntru. Murdo şi-a vârât capul în cabină. Era înfofolit în gluga hainei îmblănite şi avea faţa roşie.

— Ce s-a întâmplat? întrebai eu.

— Ceva nu e în regulă cu casele de acolo. Cu toate astea, nu pot să-mi dau seama nici în ruptul capului despre ce este vorba.

Mă uitai la Euan Campbell, care se afla lângă mine. El îmi întinse binoclul. Mi-am sprijinit cotul de volan şi am potrivit lentilele pentru focalizare. Cele cinci sau şase case se aflau la o curbă a drumului, sus, chiar în faţă. Le puteam zări pe toate. Arătau nelalocul lor ca şi Highland-ul propriu-zis, de altfel. Asemeni caselor periferice, lipite şi aşezate pe terenuri mlăştinoase. Grădini acoperite de bălării, magazii descompuse, ferestre mari în arcadă, întunecate şi goale.

Despre asta era vorba.

— N-au sticlă la ferestre, spusei eu. La *niciuna* dintre ele. Şi nici nu sunt sparte. Lipsesc pur şi simplu.

I-am dat binoclul lui Murdo.

— Uită-te şi tu.

El se luptă cu comutatorul de focalizare. Îl mânuia greu cu mănuşile groase. Inspiră scurt în timpul cât se uită.

— Asta e, spuse şi el, în timp ce îmi dădea binoclul înapoi.

— Nu prea avem cu ce să mergem mai departe, spuse Euan.

— Nu arată bine, spuse Murdo.

— Rămâi culcat, am zis. Mergem încet.

Murdo dispăru de la geam. Când am controlat oglinda laterală l-am zărit lăsându-se în jos în postul de observare. Asemenea unei canistre de ulei, postul era fixat în spatele cabinei, chiar în spatele şoferului. Avea un scaun mic şi un înveliş blindat în interior. Nu foarte confortabil. De obicei făceam cu rândul.

Am micşorat viteza şi camionul mare al autostrăzii rulă înainte. Trei sute de metri. Două sute. O sută. Prima casă

avea o pereche de scoruşe înalte ce creşteau în locul unde fusese odată poarta. Nu aş putea spune că au adus mai mult noroc. Am frânat şi am oprit motorul.

Nu se auzea nimic în afară de cântecul unei mierle şi croncănitul unei ciori pe deal.

— Arunc o privire, spusei. Am sărit din cabină cu zgomot înăbuşit de cizme de cauciuc şi pârâitura impermeabilului. Acoperă-mi spatele, Murdo!

Şi mie îmi sună un pic cam răsuflat.

— Suntem în China sau ce? spuse Murdo în batjocură.

— Tu eşti cel care ne-a umplut de draci.

— Cum spui tu, Jase.

Murdo îşi dădu gluga la o parte şi-şi puse casca pe cap. Stătea cu capătul ţevii de la puşcă peste marginea lăcaşului de veghe.

M-am îndreptat spre dâra de iarbă unde fusese odată cărarea. O tricicletă de plastic, decolorată, zăcea în bălării răsturnată. Am lovit o minge de fotbal turtită care se afla în drum şi am trecut peste un ghiveci de flori spart ca să mă uit pe fereastra mare din partea dreaptă a uşii. Am aruncat o privire în cameră de după fereastra goală, doar de control. Am văzut o canapea putrezită, sprijinită pe peretele cel mai îndepărtat, un ibric pentru cafea, o cană mucegăită. Nimic periculos. M-am uitat în jos la rama geamului. În jurul lemnului crăpat şi a vopselei scorojite mai exista în jur de un centimetru de sticlă. Era la fel de jur împrejurul ramei. Sticla fusese tăiată. M-am deplasat la fereastra din cealaltă parte – altă cameră goală, cu un scaun de plastic în mijlocul camerei – şi la fel ca dincolo. Mai departe de casă se afla gemuleţul de la toaleta de la parter. Un centimetru de sticlă îngheţată de jur împrejurul celor patru laturi ale geamului.

Cizmele îmi scârţâiau sub numeroasele soiuri de ferigă şi urzici îngheţate. Mi-am pus piciorul pe sârma îndoită de la gard şi am sărit în curtea următoarei case goale. Aceeaşi situaţie la ferestre.

— Cineva a tăiat toată sticla cu un diamant de tăiat sticla, am spus, în camion.

— „Cu un diamant de tăiat sticla!” spuse Euan în batjocură. Ce mai urmează acum?

— De ce s-ar chinui cineva? am întrebat. Ar putea să cumpere oricâtă sticlă ar vrea în Inverness.

— Ca să evite un drum la Inverness, spuse Murdo.

— Ne pierdem timpul aici, spuse Euan.

— Mai putem sta un minut, am zis.

M-am întors şi m-am îndreptat spre cea de-a cincea casă. Era mai mică decât celelalte şi nu avea grădină. Fereastra camerei din faţă era tăiată la fel ca la celelalte. În cameră se afla un pat sprijinit de peretele din spate. Nu arăta ca un fost dormitor. Mi-am imaginat o persoană bolnavă zăcând acolo, stând şi uitându-se lung.

Uitându-se lung. Deodată mi-am dat seama că priveam greşit problema. *Chiar greşit.* Am mers la uşă şi am împins-o. Se deschise. Înăuntru, am dat peste un hol îngust cu câteva trepte un pic mai departe. Erau nenumărate zgârieturi pe pereţi, balustradă şi podea. Când m-am uitat cu atenţie am observat că zgârieturile duceau drept spre picioarele patului.

Patul fusese târât înăuntru după ce fuseseră luate covoarele şi toate celelalte lucruri fuseseră scoase din casă.

M-am aşezat pe arcurile scârţâitoare şi am privit pe geam. Puteam observa drumul şi un perete mic de zidărie uscată. Un petec de bălării de cealaltă parte. Şi mlaştina din spate şi dealurile din depărtare. Umbre prelungi ale stâlpilor scurţi de gard. Iarba îngălbenită şi îngheţată de pe cărare devenea probabil o pajişte plăcută verde primăvara şi vara. Oile sălbatice coborau de pe dealuri la păscut. Sau căprioarele. Căprioarele trebuie să fi coborât deja dealurile, direct în văile înguste de munte.

— M-am prins!

Într-un minut eram afară, pe drum. Am sărit peste şanţ şi peste zid direct pe pajişte şi am cercetat la baza zidului în partea mai depărtată. Ştiam după ce anume mă uit, dar am observat-o doar din noroc: o strălucire de oţel. M-am aplecat şi am ridicat o săgeată de 15 centimetri cu un capăt tocit. Celălalt capăt era îngustat şi avea patru

aripioare cu dinţi înguşti. Arăta ca o rachetă de jucărie. O săgeată.

— Casa este o ascunzătoare, le-am spus lui Euan şi Murdo, când m-am întors la camion. Poate chiar pentru o duzină de oameni. Scot ferestrele, amplasează scaune şi canapele sau orice altceva confortabil pentru ei, stau în cameră şi aşteaptă turmele de căprioare sau de oi să vină şi să pască. Animalele nu îi observă, nici măcar nu-i simt. Nu trebuie decât să aştepte şi apoi să tragă în ele cu săgeţi. Poţi să dobori câte zece odată în felul acesta. Poate mai multe.

— Foarte drăguţ, spuse Murdo.

N-aş putea spune că se referea la munca mea de detectiv sau la măcelul pe care îl constatasem.

— De ce să nu spargi pur şi simplu ferestrele? întrebă Euan.

— Ca să păstrezi liniştea, spuse Murdo.

— Din cauza cui? Căprioare? întrebă Euan.

— Poate, am spus.

Nu eram sigur.

— Nu e aşa mare amuzament în tragere, spuse Euan.

— Nici nu se face pentru amuzament, am zis eu.

— Da, zise Murdo. Şi apropo de mâncare, micul dejun se află la Lochcarron, adică la două ore depărtare, dacă ne mişcăm repede.

— Mic dejun? Atunci bucata de bacon pe care ai servit-o la Dingwall, cum se numeşte?

— Gustare.

— Un ospăţ la miez de noapte, spuse Euan. Era atât de întuneric că am crezut că-mi simt nevasta.

— Eram doar eu, am zis. M-ai pus pe gânduri.

II. Pistol fumegând

Euan a fumat o ţigară înainte de a ne întoarce în cabină. Nimeni nu a avut de obiectat. Toţi priveam mai cu indulgenţă prostul său obicei şi pe el însuşi de când se întâmplase povestea. Poate că în momentul în care citiţi

astea, totul a fost deja dat uitării. Însă, fără îndoială, trebuie să ţineţi minte numele de Jin Yang.

Da, Jin Yang. Tipul de la care a pornit totul. Era un promotor al muzicii rock, care se afla la a doua sa vizită la Edinburgh Fringe. Un mare succes, din toate punctele de vedere. Fiind un adevărat dealer şi wheeler, a semnat mai multe acte pentru concerte în Beijing. Era în drum spre casă, într-un avion care decolase de pe Edinburgh Airport. Sare în sus în timp ce semnul de la centura de siguranţă încă clipeşte şi se ia la ceartă cu însoţitoarea de bord. Devine luptă corporală. El nu ştie că ea are pregătire în arte marţiale. Politica anti-deturnare, înţelegeţi? Ea nu ştie că el este un maestru kung-fu. Lucrurile scapă puţin de sub control şi, de îndată ce el prinde fata de după gât, primeşte un glonţ cu vârf semi-blindat direct în cap de la un poliţist sub acoperire, în haine civile. Şi mai multă tactică anti-deturnare. De la un şerif al aerului, cum îi spun americanii.

Chinezul se prăbuşeşte şi ceilalţi se uită unul la altul. Sânge, bucăţi de oase şi creier zac împrăştiate peste tot. Copiii ţipă. Adulţii ţipă. Şoc şi panică absolută. Şi şeriful aerului observă în buzunarul de la scaunul răposatului domn Yang câteva cărţi. Sunt în chineză, dar au titluri în engleză în interior. Una din ele este Coranul. Cealaltă conţine discursurile selectate ale unui lider chinez.

Şeriful aerului transmite toate acestea superiorilor săi de la sol, prin aparatul de radio-recepţie al avionului. Toată lumea îl aude. După care, un alt pasager chinez, aflat cu câteva scaune mai în spate, se ridică şi începe să ţipe. Şeriful se întoarce cu arma ţintită spre el. În acest timp, jumătate din pasageri povestesc rudelor lor, prin intermediul telefoanelor mobile. Toţi cred că sunt pe cale să moară, şi au dreptate.

Asta datorită faptului că semnul micuţ care vă avertizează să nu folosiţi telefonul mobil şi altele asemănătoare la aterizare sau la decolare este acolo dintr-un motiv. Aparatele pasagerilor pot interfera cu comenzile avionului. De data aceasta, chiar s-a întâmplat. Avionul şi-a revenit, evident. Dar ceva a mers rău. Era o ceaţă deasă

peste Fifth of Forth. Piloţii zburau fără vizibilitate, ajutaţi doar de computerul de bord. Care fusese dereglat de telefonul mobil de ultimă generaţie al vreunui îndrăgostit de computere, în timp ce-i povestea prietenei sale că o iubeşte sau altceva.

Se numeşte zbor controlat în teren. În acest caz, terenul este şantierul naval de la Rosyth. Acolo unde avionul cel mai bun de transport al Marii Britanii se află garat pentru o reparaţie înainte de a porni într-o misiune în Marea Chinei de Sud. Şi în Marea Chinei de Sud era o problemă cu Taiwan – o insulă mare independentă de China şi al cărei subiect era foarte delicat pentru chinezi.

Kaboom.

Un titlu dintr-un ziar din ziua următoare: CHINEZ AL QAEDA BOMBARDEAZĂ ROSYTH. Şi acesta a fost din *The Guardian*, omule. *The Record* a spus doar că BOMBARDAŢI-I PE ROŞII ACUM.

Majoritatea armatei Marii Britanii se afla deja în Iran. China nu se afla chiar la aşa mare depărtare. Yankeii s-au ocupat de lucrurile complicate, ca de obicei. Japonia s-a pus şi ea pe treabă, fără alt motiv, aş crede eu, decât cel al obişnuinţei.

În doi ani de război, băieţii noştri au ajuns în rahat până peste cap. Neştiind de la cine va veni următorul atac – comunişti, musulmani, japonezi sau alţii de pe acolo.

Între timp, structura oficială lucrează serios. Investigaţiile guvernamentale analizează rămăşiţele incidentului de la Rosyth. Înaintează cu greu, cu ajutorul fiecărui martor în viaţă. Întocmeşte un raport.

Ne relatează trei lucruri importante despre Jin Yang.

Primul – el provine din minoritatea musulmană din China. De aici şi Coranul de pe scaunul său.

Al doilea – este un om de afaceri şi un membru de Partid. De aici şi cartea de discursuri ale unui oficial comunist. Totul despre cum să construieşti o afacere şi să devii bogat pentru că este calea spre un viitor glorios. Jin Yang a trebuit să înveţe pe dinafară aceste lucruri şi să le

repete ca un papagal din când în când, ca să-şi menţină şefii mulţumiţi.

Al treilea – Jin Yang era un fumător înrăit, asemenea multor chinezi. Cu ocazia primei sale vizite la Festivalul Fringe, a petrecut un timp foarte plăcut. Afaceri în camere pline de fum de ţigară şi toate celelalte. La aeroport a consumat jumătate de pachet de ţigări în terminalul plecări pentru calmarea nervilor. Exista un spaţiu special pentru acest scop precis. Totul era bine. A doua oară, câţiva ani mai târziu, s-a introdus interdicţia la fumat. Aşa că a avut parte de o vizită mai puţin distractivă. Multe din afaceri le-a încheiat în hol. În drumul spre casă, trece prin punctul de control şi, aflat în terminalul plecări din aeroport, îşi dă seama că locul pentru fumat fusese de mult timp distrus. Zborul este amânat. Nimeni nu ştie ora plecării. Chiar dacă reuşea să treacă înapoi dincolo de punctul de control, îi era frică că putea să piardă avionul şi, odată cu el, şi zborul de legătură. Aşa că era blocat.

Pentru trei ore şi jumătate.

Nu era vorba de încercări de deturnare a avionului. Nici vreo afacere Al Qaeda. Şi nici vreo legătură cu Guvernul chinez.

Erau doar turbulenţe.

Iată cum a început războiul.

Şi de aceea am aşteptat toţi cu răbdare ca Euan să-şi termine ţigara înainte de a ne întoarce la camion pentru călătoria lungă spre Lochcarron.

III. Frankenoameni

Am ajuns la Lochcarron câteva ore mai târziu. Călătoria a fost destul de bună. Razele soarelui se reflectau pe zăpadă când eram sus pe deal, dar am avut apărătoare bune contra luminii puternice. Gheaţa întunecată e foarte periculoasă în vale, însă camionul avea cauciucuri bune. Dintr-un tip nou, de fibră de carbon. Alunecarea era magică. Şi nu am dat nici peste bandiţi sau lupi.

— Când eram mic, zăpada era topită deja de mult timp până în această perioadă, spuse Euan. Linie de zăpadă la

cincizeci de metri în martie! Odată era la aproape două sute.

Lochcarron se afla la o milă sau două depărtare. Am trecut pe la capătul drumului care ducea spre locul unde mergeam la lucru. Drumul se intersecta cu capul lacului, spre vechea linie de cale ferată. De-a lungul unei mile puteai zări cabinele galbene ale muncitorilor, şi bobina mare, neagră ce susţinea cablul care ieşea din apă. Casele din Lochcarron se întindeau pe un kilometru de-a lungul ţărmului nordic. În acea dimineaţă, lacul era ca sticla. Şirurile lungi de dealuri ce porneau de pe ambele ţărmuri se oglindeau ca două lame ondulate. Coastele dealurilor erau înnegrite de cioatele copacilor ce fuseseră seceraţi în Marele Îngheţ şi apoi arşi în incendiile de pădure din vara următoare. Pe vârfurile acoperite de zăpadă ale dealurilor se aflau elice de vânt impunătoare. Dacă vreuna dintre pale se mişca câtuşi de puţin, mişcarea era prea lentă ca să poată fi observată. Câţiva dintre pilonii de susţinere erau înclinaţi. Alţii zăceau drepţi pe poziţie. Îmi amintesc de vremurile când centralele eoliene erau considerate invenţie importantă.

Am încetinit de îndată ce am ajuns, trecând pe lângă parcela cu iarbă ce fusese odată un teren de golf şi pe lângă terenul împrejmuit unde este încă un cimitir. În jurul coastei dealului, către satul propriu-zis. Pietrele maronii şi bolovanii cenuşii de piatră rotunjită ale caselor vechi erau amestecate cu culorile vii ale caselor noi. Albastru, roz, galben, verde. Arătau mai degrabă ca nişte maşini decât ca locuinţe. Ţevi şi antene ieşeau din ele. Zidurile erau acoperite cu un material gros, izolator. Acoperişurile abrupte, proeminente, semănau cu pălării de vrăjitoare. Casele vechi erau acoperite cu panouri solare.

Clădirea hotelului era una din cele vechi. Beton sfărâmat peticit cu material izolant. Nu prea mai semăna a hotel. Era mai mult o cafenea şi o oprire pentru benzină şi service. Câteva camioane de aprovizionare şi două sau trei maşini mici alimentau, conectate la cabluri roşii şi conducte verzi de biocombustibil. Dincolo de plasticul gros al

ferestrei se zărea încăperea plină ochi. Am parcat lângă hotel, celulele noastre de alimentare erau încărcate şi rezervorul pentru biocombustibil era plin pe jumătate. Am intrat toţi trei în restaurant. Aer cald cu miros de cafea şi şuncă prăjită. La mese se aflau vreo doisprezece oameni. Ca de obicei, toată lumea se holbă la noi. Asta se întâmpla din cauza salopetelor noastre mari de culoare galbenă cu inscripţia AUTOSTRADĂ pe faţă şi pe spate. În timp ce-mi scoteam gluga şi începusem să-mi desfac fermoarul de la salopetă am auzit prima remarcă obraznică. Unul din indivizii ai cărui autocamion era reîncărcat cu combustibil afară – am observat asta din cauza hainei sale Tesco de pe spătarul scaunului pe care era aşezat – se aplecă şi spuse şoferului Fed-Ex cu care stătea la masă:

— Izolatori. Prea proşti ca să fie recrutaţi.

Vorbele, venite de la un şofer de camion mi s-au părut cam preţioase. Nu l-am băgat în seamă. Nu am replicat cu:

— Şoferi de camion. Prea speriaţi ca să lupte.

M-am dus direct la tejghea şi am comandat o cană de java şi şase bucăţi de şuncă.

Adevărul e că ar fi fost adevărat. Poţi să eviţi recrutarea, dacă eşti şofer de camion. Însă şoferul de camion avea dreptate. Atât doar că noi *suntem* recrutaţi. Doar că nu pentru armată. Armata are nevoie de oameni care pot manevra tehnologii înalte. La fel ca industriile civile, toate chestiile alea de gen Carbon Glen. Oameni care fuseseră buni la şcoală. Restul – cei care nu pot sau nu se vor angaja ca soldaţi sau ca muncitori high-tech – sunt înghiţiţi de Autostradă. Nu poţi să fii şomer sau să te îmbolnăveşti în vremurile acestea. „It's my way or the highway"[2], cum obişnuia să spună Primul Ministru.

Cu siguranţă că nu mai înseamnă doar construcţie de drumuri. Vechiul departament Autostrăzi a preluat toate lucrările publice. Una dintre ele fiind izolaţia. Izolarea ţevilor a fost prima lucrare urgentă. Munţi de material izolator s-au aplicat în ultima vară înainte de Marele Îngheţ. De aceea

[2] Joc de cuvinte similar expresiei „faceţi ca mine sau valea!" (n.trad.)

toţi cei care lucrează pentru Autostradă sunt numiţi izolatori. Acesta este un motiv. Celălalt este faptul că acest cuvânt[3] era odată înjurătura pentru oameni ca noi. A ajuns la modă imediat ce a dispărut „tocilar”.

Nu că aş fi supărat. Am vrut dintotdeauna să fiu izolator. Încă de când aveam opt ani, apropo. Atunci s-a întâmplat ca nişte conducte principale de apă, noi şi din plastic, să fie instalate după colţul străzii. Eu şi ceata mea de mititei eram nişte terorişti. Nu eram chiar aşa răi cum spunea lumea. E adevărat că, într-o noapte, am spart toate geamurile excavatorului JCB. Însă eram toţi de părere că indivizii care instalau ţevile erau demni de laudă. Aveau căşti de protecţie din plastic de culoare galbenă şi veste din plastic de un galben strălucitor şi cizme mari, împroşcate cu noroi. Erau duri. Erau aşa cum doream şi noi să fim când creşteam mari. Ei, piloţii de vânătoare şi personajele din Grand Theft Auto. Trebuia să ai facultate ca să ajungi pilot de vânătoare. Doi dintre prietenii mei au murit, cinci ani mai târziu, transpunând Grand Theft Auto în viaţa reală. Manevrele cu frâna de mână nu funcţionează aşa bine pe drumuri de ţară. Curios.

În fine.

Cu excepţia şoferilor de camion, ceilalţi privitori erau de-ai locului. Cinci localnici şi cinci nou-veniţi, colonişti. Localnicii formau obişnuita lor adunătură suspicioasă. Ne-au privit o dată lung ca să-şi dea seama dacă aveam intenţii de atac. Apoi s-au întors cu spatele. Spatele lor era tot aşa de primitor ca al unor arici.

Patru dintre coloniştii albi stăteau într-o poziţie mai relaxată în jurul altei mese. Două cupluri, am presupus. Accent englezesc sau poate standard scoţian.

— … şi apoi Malcolm şi-a vândut apartamentul său din New Town şi a cumpărat…

Pauză bruscă. Ne-au aruncat o privire şi apoi şi-au privit nasurile. La rădăcina fiecărui nas se afla câte o buclă neagră, ca jumătatea inferioară a unei rame pentru

[3] În textul original cuvântul folosit este „laggers” – cineva căruia îi ia mai mult timp decât necesar pentru a termina ceva (n.trad.)

ochelari. Ultima drăcie de la Carbon Glen. Se părea că persoanele noastre nu se aflau în evidenţă pe undeva online ca tipi răi, pentru că localnicii şi-au ridicat privirile, au clipit, şi au continuat convorbirea.

— … ea este încă în Organizaţia Mondială a Comerţului, şi este foarte îngrijorată…

Privirea cercetătoare asupra noastră a fost tot aşa de insultătoare ca vorbele şoferului de camion. O privire spre chipurile *lor* mi-a spus că se aflau sub tratamentul Reverse. Se presupune că dă timpul înapoi, dar de fapt nu este aşa. Nu chiar. Netezeşte pielea şi întăreşte muşchii. Ajută şi oasele şi încheieturile, din câte mi s-a spus. Dar nu poate şterge toate semnele de îmbătrânire. Este considerat ilegal în Scoţia, pentru că afectează genele. Există legi îndreptate împotriva *culturilor* modificate genetic, slavă Domnului. *Oamenii* modificaţi genetic prezintă şi mai mari interdicţii. Poliţiştii, puţini la număr, din Highland, sunt prea ocupaţi – sau au prea mult bun simţ – ca să-i prindă pe indivizii ăştia, Frankenoameni. Aşa că tot locul este împânzit de ei.

Femeia de după tejghea, o localnică cu şolduri late, care nu se afla cu siguranţă sub tratament Reverse, tăia şunca în felii subţiri, foarte proaspete după miros, când am observat privirea cercetătoare al unui al cincilea nou-venit.

Fetişcana era o colonistă a noii ere. Părul ei negru era împletit în codiţe. Nu arăta rău la faţă, şi se spălase cu o zi sau două în urmă. Peste spătarul scaunului se afla o haină din piele. Purta un pulovăr de lână larg. Picioarele lungi erau băgate în nişte pantaloni de tweed. Era încălţată cu cizme cu catarame pe părţi, proptite de un scaun de plastic. Stătea la o măsuţă, de una singură, lângă fereastră, de-o parte a tejghelei. Avea în faţă un ceainic alb şi o ceaşcă de ceai verde. Pe masă se mai aflau şi câteva pagini împrăştiate, printate, din ziarele zilei respective.

Ne măsură din cap până-n picioare, domol, apoi îşi întoarse privirea spre hârtii. Când ne-am aşezat la masa goală de lângă ea, nu se sinchisi deloc. Îşi legăna picioarele pe scaun şi aşeza foile printate în faţa ei. Puteam să-i simt

mirosul. Nu era un miros urât. Transpiraţie şi lână şi ceva marin.

Mi-am terminat şunca şi eram deja la a doua cafea. Mă jucam cu săgeata, întorcând-o pe toate părţile. Discutam despre jobul din ziua respectivă când am simţit o privire fixă în ceafă. M-am întors şi am văzut-o pe fetişcană uitându-se foarte atentă la mine, şi apoi la mâinile mele. Nu, se uita de fapt la obiectul din mâna mea. Apoi se uită în altă parte. Se îmbrăcă cu haina ei mare, ridică de jos o pungă voluminoasă de hârtie, se ridică şi ieşi.

IV. Ailiss

— Drăguţ fund, spuse Euan.

— Ei bine, băieţi, am zis în timp ce o urmăream toţi cu privirea, este timpul să ne mişcăm şi noi.

— Dar nu o să ne putem mişca la fel ca ea, spuse Euan, luându-şi privirea de la fată.

Am dat din cap lăsând să se înţeleagă faptul că eram de acord cu el. Euan deja îşi rula ţigara. Îşi freca limba înainte şi înapoi de buza superioară. Una singură, după zisele lui.

— Mişcă-ţi fundul, i-am spus. Poţi să stai în locul de observare şi să fumezi tot ce vrei.

Nu puteam să fiu sigur că va fuma doar una.

De îndată ce am ieşit în stradă, am zărit fata de la cafenea târâindu-şi picioarele pe drum. Punga Tesco îi îndoia o parte a corpului. Am micşorat viteza camionului şi am scos capul pe geam.

— Vrei să urci?

Fata deschise gura şi spuse ceva. Cu colţul ochiului am zărit două siluete grăbite, negricioase şi ascuţite ca nişte cuţite ninja. De îndată ce mi-am întors capul să le urmăresc, le-am văzut trecând peste suprafaţa lacului, la distanţă de aproape douăzeci de metri. Zgomotul avioanelor cu reacţie ne asurzi pentru un moment, înainte să dispară.

— Ce-ai spus?

— Am spus, „Încotro te îndrepţi?”

— Spre Strathcarron.

— Bine, spuse ea.

Traversă drumul şi apăru în faţa maşinii. Murdo deschise portiera şi se înghesui pe locul din mijloc. Fata urcă în camion. Îşi puse sacoşa jos, între cizme şi trânti uşa. Când se întoarse, zâmbi şi mulţumi. Părul i se dădu la o parte şi am putut observa că nu avea telefon în ureche.

Am pornit iar motorul şi am deblocat frâna. Am luat-o înainte spre ieşirea din sat. M-am uitat în lateral. Murdo strâmbă din nas. Pe mine nu m-a deranjat deloc mirosul.

— Cum te cheamă? am întrebat-o.

— Ailiss, spuse ea, privind înainte şi de jur împrejur ca un copil pe platforma superioară a unui autobuz.

— Eu sunt Jase. Şi el este Murdo.

— Tu nu eşti de prin partea locului.

Puteam să spun acelaşi lucru despre ea. Accentul ei era asemănător cu cel al lui Euan.

— Sunt din Glasgow, am răspuns. Murdo este din Stornoway.

— Cei de la Autostradă vin de pretutindeni, interveni Murdo. Nici tu nu pari a fi de pe aici.

— M-am născut la Strome. Făcu semn cu degetul mare peste umăr. Cinci mile în josul drumului.

— Un colonist alb din a doua generaţie, afirmă Murdo.

— Crezi că ştii multe despre mine, nu-i aşa?

— Mă pricep, spuse Murdo. Tu ai…

Ştiam ce urma să spună în clipa următoare. Eram bucuros că eram destul de aproape de el ca să-l lovesc cu cotul.

— Ce-i? întrebă el.

— Lasă fata în pace!

— Făceam conversaţie.

— Da, bine, fă-o altfel! Îmi concentram privirea la drum. Îmi pare rău de asta, Ailiss!

Ea flutură o mână şi spuse:

— Nicio problemă! Se întoarse spre Murdo. Ai dreptate, părinţii mei erau din sudul îndepărtat. Şi erau aşa de tipici încât culegeau răşină de pin pentru aromaterapie…

Şi continuă să vorbească despre asta o vreme.

Dar puteam să văd unde i se îndrepta mâna în timp ce vorbea, poate chiar fără să-şi dea seama. Se îndrepta spre genunchi şi apoi aluneca spre partea superioară a cizmelor.

— Locuiesc lângă Strathcarron, spuse când am încetinit la schimbarea vitezei.

— Bine, am zis. Te lăsăm la şantier. Va trebui să mergi pe jos sau să faci autostopul de acolo.

— Voi merge pe jos.

— Nu e departe? întrebă Murdo. Tot indiscret.

— Nu e departe deloc. Chiar după Strathcarron.

Acum, ca să vă spun drept, ştiu sigur că nu mai este nimic dincolo de Strathcarron. Nu este nimic la Strathcarron, în afară de vechea linie ferată, câteva case goale şi ruinele unui restaurant. Pe dealurile din spate e o pustietate înfiorătoare. Era pustiu şi înainte de îngheţ. Populaţia de aici şi până la Kintail a plecat. Au plecat şi animalele. Ar fi foarte greu să găseşti o oaie moartă pentru hrana corbilor.

Mi-am ţinut gura despre toate astea şi m-am uitat la Murdo ca să facă la fel. Am traversat podul Carron şi am oprit chiar înainte de terminarea drumului de şantier, două sau trei sute de metri de la vechea staţie de cale ferată.

— Mersi, spuse Ailiss. Sări afară, trăgându-şi şi sacoşa după ea, făcu cu mâna, închise uşa şi porni la drum. Coada lacului era la dreapta ei şi şantierul la stânga. Nu se uita nici în lateral, nici în spate.

— Ei, bine, spuse Euan când coborî din locul de observare ca să stea pe scări, iată o fată căreia nu-i este frică de bandiţi.

Eu şi Murdo am început să râdem.

— Care-i treaba? întrebă Euan şi întinse puşca pe geamul cabinei.

Am prins puşca în cutia din spatele scaunelor.

— Este înarmată, spusei. Cel puţin un cuţit, poate şi pistol. Şi trăieşte sus, pe dealurile de dincolo de Strathcarron. Am fluturat mâna către câmpul din faţa noastră.

— Şi nu are mâncare în desagă, spuse Murdo, în afară de nişte zahăr şi un pachet de biscuiţi Rich Abernethy. Nu are decât baterii şi dezinfectant.

— La ce îi folosesc? întrebă Euan.

Am pornit iar motorul şi am început să mă îndrept spre un podeţ acoperit de pământ din direcţia şantierului. Deoarece echipajul de pază şi protecţie flutură un scanner în direcţia noastră, am privit cu băgare de seamă la traficul de pe drum. Nu era nimeni. Fata se afla la câteva sute de metri depărtare, înaintând cu pas iute.

— Este un bandit, am spus.

V. Şantier

Am adus un buldoexcavator Caterpillar cu camionul. Descărcarea a fost dificilă. Mănuşile noastre groase ne-au îngreunat manevrarea lanţurilor care, însă, erau prea reci ca să poată fi atinse cu mâna goală. Lacătele grele şi clemele erau extrem de solide. A fost nevoie de multe lovituri de ciocan să le desprindem. Rampele de descărcare din spate erau înţepenite. Am fost nevoiţi să topim gheaţa de pe ele cu o lampă de sudură, înainte ca Euan să poată muta buldoexcavatorul la sol. De îndată ce dirijă şenilele şi înaintă puţin câte puţin, aşteptând să ajungă la planul înclinat al rampelor, am zărit un nor negru în vest. În josul lacului. Când buldoexcavatorul a ajuns la sol, nu se mai putea vedea satul Lochcarron.

M-am uitat de jur împrejur. Era ciudat să stau în razele puternice ale soarelui cu acel nor negru în cale. Pe tot şantierul – erau vreo douăzeci de oameni care lucrau acolo – oamenii ţipau, trăgând prelate peste echipamente, oprind maşinile şi căutând adăpost. Doar echipajul de protecţie şi pază stătea pe loc. Armura lor avea nevoie de mai mult de o furtună ca să fie avariată.

— E timpul s-o luăm din loc, băieţi, am zis.

Euan sări din buldoexcavator şi încuie portiera. Murdo îşi trase gluga peste cap şi se îndreptă spre cel mai apropiat depozit. Am ridicat cele două planşete din spatele

camionului, am ridicat şi rampa de descărcare din spate şi am fixat-o cu bolţarii.

Auzeam nişte pocnituri ce veneau de la marea aflată la câteva sute de metri depărtare.

Am fugit după Euan spre intrarea unde Murdo stătea în picioare, printre alţi oameni, privind spre noi şi făcând cu mâna. Chemându-ne, insistând. O rafală de vânt ne-a împins ca o mână gigantică de la spate. Pocnetul se transformă într-un bubuit de tobe. De-abia am avut timp să ajungem sub acoperiş că grindina de dimensiunea mingilor de golf începu să lovească drumul. Lovea atât de tare că sfărâma. Am simţit o înţepătură de gheaţă pe obraz şi mi-am acoperit ochii. Toată lumea s-a retras şi mai mult înăuntru, înghesuită printre maşini, unelte şi conducte.

Timp de zece minute a fost la fel de întuneric ca noaptea. Pământul din faţa noastră s-a făcut alb. Pietrele de grindină au sfărâmat acoperişul. Le vedeam sărind pe geamul lateral al depozitului şi mă întrebam cum de nu se sparge. Apoi mi-am amintit că era probabil din sticlă mai solidă, la fel ca parbrizele camionului şi buldoexcavatorului. Acest gând îmi aminti de ceva, dar nu ştiam exact de ce anume. Cu tot acel zgomot, abia puteam să gândesc.

Grindina a trecut tot aşa de repede cum a venit. Cerul era în continuare întunecat şi vântul era puternic, însă rafala de vijelie părăsise valea. Când am ieşit afară, cizmele noastre scârţâiau pe bucăţile de gheaţă.

— Pământul avea nevoie de aşa ceva, spuse Euan.

— Da, într-adevăr, le va prii culturilor de cereale, spuse Murdo.

— Da, şi semănatul de primăvară are nevoie, am zis eu.

Am continuat aşa cu discuţia despre agricultură până ce a încetat să mai fie amuzant. Nu a durat mult.

Am plecat spre acoperişul galben al biroului de pe şantier. De la intrare, o fetişcană de prin partea locului se uită la noi din spatele unui birou.

— Inginerul şantierului? am întrebat.

— Se întoarce într-un minut.

— Bine.

Mâinile i se mişcau pe o tastatură în timp ce se uita la ştiri. Zapa la un ecran prins în perete alături de un calendar. Martie era o fată goală pe o stâncă udă într-un climat cald. Aprilie înfăţişa o fată atrăgătoare pe o stâncă golaşă într-un climat umed. Pe ecran, ştirea principală era despre un oraş din Siberia care se scufundase doi metri peste noapte. La ei era dezgheţ şi la noi îngheţ. Copii de origine rusă, în uniformă, îşi ajutau semenii să urce în camioane lungi cu roţi groase, mari. Restul ştirilor nu erau ieşite din comun. Camion cu bombă în Teheran. Ambuscadă la Kabul.

— Bodach are de lucru, spuse Euan.

Bodach – bătrânul – este cel ce pentru localnici înseamnă Osama Bin Laden. Nimeni nu ştie dacă este viu sau mort. Poate că se află sub tratament Reverse, dar activează într-un domeniu de muncă sănătos. Înregistrările sale video pline de bucurie maliţioasă apar când şi când. Dar asta nu dovedeşte nimic. Ai putea spune acelaşi lucru despre Mick Jagger.

Un bărbat în costum şi cizme de cauciuc intră în grabă, cu privirea unuia care tocmai fusese să facă pipi. Cureaua lui era mai scurtă cu o gaură decât burta, iar părul său rar fusese presat, timp de douăzeci de ani chinuiţi, de pălării tari. Obraji rumeniţi, sprâncene roşiatice şi ochi albaştri tăioşi.

— Liam Morrison, spuse strângându-ne mâinile.

— Am adus buldoexcavatorul, am spus, după ce ne-am prezentat.

— Bun, spuse el. Merse încet până la birou şi căută prin nişte hârtii volante.

— Unde e harta, Kelly?

— Este aici pe undeva. Uite-o.

Lângă peretele curbat se auzi o imprimantă. Kelly se ridică şi se întoarse cu un metru de hârtie. Liam se uită în jur după ceva cu care să o întindă, şi apoi o ţinu lipită de perete.

— Aici se află linia voastră pentru şanţ. Totul este marcat la sol. De la râu până la calea ferată. Aveţi grijă,

stâlpi galbeni şi sfoară verde. Cea roşie este pentru reţeaua de canalizare a şantierului.

Noi ne-am uitat cu atenţie la desen şi am reţinut informaţiile.

— Bine, am spus.

— Mai bine aţi lua-o cu voi, spuse Liam. Să nu o udaţi.

Am râs toţi şi Liam a salutat cu capul şi am plecat.

— „Să nu o udaţi”, bombăni Euan.

— Când ne pişăm, am spus. Dar este politicos ca şef.

— Acest gentleman va avea şi el parte de o mică glumă, zise Murdo.

Lipsa apei era cauza pentru care ne aflam noi aici în primul rând. Grindina era ploaia obişnuită în această zonă. Nu multă grindină, nu multă ploaie, nici măcar prea multă zăpadă. Dacă plouă, plouă cu şuvoaie şi descărcări electrice. Ninsoarea care cade pe culmi, nu se topeşte prea repede în apropiere. Highlands suferă de secetă. Aşa că hidrocentralele care furnizau energia electrică în Highlands pe vremuri nu mai primesc apă suficientă pentru funcţionare. Energia eoliană s-a dovedit a fi neîndestulătoare de îndată ce vremea a luat-o razna. Vremea este ori prea calmă, încât palele nu au putere să se învârtă, ori atât de furtunoasă că pilonii nu rezistă.

Iată-ne aşadar, urcând în excavator, gata să săpăm un şanţ pentru instalarea unui cablu. Un capăt al cablului era sub formă de colac pe malul lacului Carron. Restul se întindea de-a lungul albiei şi al plajei şi la fundul lacului, până la noua centrală de energie nucleară, aflată pe o insulă micuţă între gura lacului Carron şi Insula lui Skye. Insula micuţă se numeşte Eilean Mor, ceea ce înseamnă Insula Mare. Centrala nucleară a fost construită pe acea insulă, deoarece nimeni nu locuieşte acolo, ca să nu aibă obiecţii. Şi este şi uşor de apărat. Pe Insula lui Skye există suficiente forţe militare şi navale ca să-l sperie până şi pe Bodach.

Prima etapă a jobului nostru era să săpăm un şanţ de la Carron până în spatele vechii staţii de cale ferată. Linia de cale ferată era o rută de-a gata, de-a latul ţării, până la

lacul Luichart. La lacul Luichart, la aproape douăzeci de kilometri în interiorul ţării, se afla una dintre hidrocentralele afectate de secetă, despre care v-am amintit. Cineva a decis că acesta era locul potrivit pentru amplasarea noii centrale în grafic. Era echipată cu toate utilajele necesare, dar funcţiona în gol.

Trenurile nu mai circulă pe linia asta – din cauza prea multor alunecări de teren – astfel că şinele erau libere pentru cărarea utilajului cu gabarit depăşit. De pe o zi pe alta maşina era aşteptată să ajungă pufăind din Inverness. Pe urmă pleca tot pufăind, săpând şanţul de-a lungul liniei de cale ferată pe care venise. La fel şi cu întinderea cablului. Tot ce aveam de făcut era să mergem în urmă şi să aruncăm cu lopata noroiul în şanţ şi să aşezăm plăci de beton prefabricat peste sectoarele unde cablul trebuia să fie urcat peste stâncile golaşe.

Totul se făcea foarte direct şi simplu. Dar înainte de toate, noi trebuia să săpăm acest şanţ de câteva sute de metri în pământ tare ca piatra. Îngheţul permanent de mâine. Şi mlaştina de poimâine, în caz că Alaska şi Siberia vor fi depăşite. Dar asta e problema de poimâine.

Liam Morrison îşi făcuse partea lui de treabă cu staţia şi ruleta cu laser. Cei doi asistenţi ai săi (observasem numele lor pe schiţă) îşi făcuseră treaba cu jaloanele şi corzile. Linia o trasară pentru şanţul care trebuia să se întindă drept de la malul stâng al lacului Carron până la partea estică a staţiei de cale ferată. Uşor.

Singura noastră îndatorire era să săpăm la un metru adâncime pe toată lungimea şanţului. Până ce Murdo duse excavatorul la râu, eram aliniaţi şi gata de plecare. Punct ochit, punct lovit.

Nimic mai simplu de atât.

VI. Atenţionare

Buldoexcavatorul era atât de nou că încă se mai vedeau porţiuni din vopseaua galbenă şi neagră neacoperite de praf. Era un model nou. Avea un troliu mare cu lanţ. Avea şi o foreză ataşată la cupă. În afară de foreză mai avea şi

duza unei conducte de căldură instalate printr-un furtun de cauciuc de la motor, pentru dezgheţarea pământului.

Atunci de ce mă aflam eu în şanţ cu un târnăcop, un hârleţ şi o rangă de fier? De ce la sfârşitul celei de-a doua zile de când ne aflam acolo, săpasem doar cincizeci de metri din distanţă?

Întrebam aceste lucruri, într-un mod nu chiar politicos.

— Ne aflăm în Era Glaciară, omule, explică Euan, sprijinindu-se în lopată, ţinând un lanţ, fumând o ţigară şi dând sfaturi de la înălţime. Gheţarii au lăsat o mulţime de bolovani, odată cu dispariţia lor.

— În felul acesta, am spus, fixând capătul unui drug de fier de unul din aceste blocuri, vor putea rămâne pe loc până se vor întoarce gheţarii.

— Nu ai prea mult de aşteptat, spuse Murdo, de după manetele din cabină.

— Dă-mi flexiurile, am spus.

Euan zornăi lanţul. La unul din capete avea o grămadă de cabluri dintr-un fel de carbon realizat cu tehnologie de ultimă oră. Acestea erau flexiurile. Dacă întindeai oricare două dintre ele, le înfăşurai în jurul vreunui obiect şi apoi le uneai capetele, se puteau răsuci ca şerpii într-un nod. Aceasta era soluţia la problema cu care ne confruntam: bolovani îngropaţi. (Aceeaşi situaţie şi pentru trunchiurile de copaci şi maşinile blocate şi altele de genul acesta.)

Problema era că trebuia să ai destul spaţiu liber în jurul obstacolului ca să înfăşori cabluri în jurul acestuia. Am săltat ranga. Bolovanul se urni câţiva centimetri. Pământul, care fusese tare până şi pentru foreză, se sfărâmă brusc şi alunecă în gaură. O umplu complet. Am săltat iar. Ştiam că se putea rezolva problema. Mai făcusem asta deja de douăzeci de ori. Oamenii cultivau ovăz şi cartofi şi ceapă pe acest câmp de sute de ani. Ai fi crezut că în felul acesta scăpaseră de toţi bolovanii. Se pare că au scăpat doar de cei până la care ajungea plugul, ceea ce nu înseamnă un metru, nici măcar jumătate de metru.

— De ce nu sapi şanţul pur şi simplu în jurul bolovanilor? întrebă Liam. Îşi mişcă mâna iute ca un peşte.

— Ştii de ce dăm când facem asta?

— Alţi bolovani?

— Te-ai prins.

— Ei bine. Continuaţi atunci, domnilor.

Şi am continuat. A doua săltare a drugului de fier a mişcat iar bolovanul. Puteam să zăresc spaţiul negru din spatele lui.

— Dă-ne o mână de ajutor, am spus.

Euan aruncă ce avea în mână, sări în şanţ şi înfăşură o pereche de cabluri în jurul bolovanului. Capetele s-au înnodat împreună. În acelaşi timp nişte cleşti mici de prindere alunecară pe cablu şi se prinseră de bolovan ca o caracatiţă. Am lăsat ranga. Am stat şi ne-am uitat la bolovan timp de un minut.

— Nu va ţine, am spus. Este prea aproape de vârf.

Euan strânse încă vreo cinci cabluri peste suprafaţa expusă şi apoi smuci lanţul.

— Se va lipi ca o caracatiţă de o mască pentru protecţia feţei, declară el.

— Ei bine, eu mă dau deoparte, am spus.

Am ieşit din şanţ, am lăsat loc şi i-am dat lui Murdo aprobarea. Troliul scârţâi. Lanţul se îndreptă. Tensiunea spori. Lanţul şi cablurile se înălţară în aer ca o pisică cu nouă cozi şi se lipiră cu răsunet de cabină.

— Atât a fost, spuse Euan. Mai încercăm?

M-am uitat în jur. Soarele se afla dincolo de Atlantic. La est, cerul roz contura una din crestele muntelui. Localnicii o numeau Nasul lui Wellington.

— S-a terminat şi ziua de azi.

Ne-am spălat şi am mâncat la cantină. Pe urmă am fost luaţi cu maşina de un refugiat irakian, disperat să-şi facă prieteni, până la hotelul cu bar. Slavă Domnului că există musulmani. Bine, mă refer la musulmani paşnici, dacă înţelegeţi ce vreau să zic. Ei nu se plâng că trebuie să conducă maşina la întoarcere. Am plătit primul rând de băuturi şi am cumpărat un pahar înalt cu suc de portocale pentru tânărul Farhad şi câte o jumătate pentru mine şi băieţi. Sticlele de whisky aveau toate etichete ce arătau

ficatul bolnav al lunii respective. Şerveţelele de bere arătau o serie de răni provocate de accidentele de maşină. Barul era construit în stilul unei sere. Ferestrele sale mari fuseseră stropite de mult timp cu spumă izolatoare. Prea jalnic sau prea sărac chiar şi pentru sistemul de geam dublu. Lumina era gălbuie. Erau în jur de douăzeci de oameni acolo, amestecătura uzuală de beţivi de-ai locului şi străini mai puţin voioşi. Alte câteva echipe de pe şantier. Majoritatea muncitorilor preferau să bea în barăci, unde nu se aflau detectoare de fum, aflate în legătură eficientă cu poliţia locală. O mai bună atmosferă din toate punctele de vedere, aş putea spune. Oamenii încetaseră să se mai uite lung la noi după prima noapte. M-am uitat la ei când mă întorceam la masă cu tava.

— Cauţi pe cineva? întrebă Euan.

— Tânjeşte după banditul lui, spuse Murdo.

Era adevărat, dar am negat. O regăseam pe Ailiss mereu în gândurile mele, de câteva zile. Am fost atent, dar nu am zărit-o nici pe drum, nici în sat.

— Am vrut să întreb, spuse Euan. De ce o numeşti bandit?

Farhad se uită speriat şi spuse:

— Aveţi bandiţi pe aici?

— Doar câţiva rebeli pe dealuri, spuse Murdo.

— Nu băga în sperieţi copilul, i-am spus şi m-am întors spre Farhad. Ei nu sunt asemenea kurzilor tăi sau altcuiva. Formează grupuri mici de tineri care locuiesc majoritatea sus, în munţi. Îşi spun coloniştii noii ere. Unii dintre ei mai şi fură. Unul sau doi dintre ei mai reţine câteodată câte un autocamion de aprovizionare pe câte un drum singuratic. De aceea ajung să fie numiţi bandiţi.

— Dar de ce fac aceste lucruri? întrebă Fahrad.

Am ridicat din umeri zicând:

— Ca să obţină diferite lucruri.

— Nu, adică de ce trăiesc în munţi?

— Ca să scape – am făcut semn cu mâna de jur împrejur – de toate acestea.

Nu ştiam la ce mă refeream exact, la ce arătam cu mâna. Erau etichetele de avertizare şi detectoarele de fum şi camerele de supraveghere. Sau localnicii înecaţi în băutură şi străinii îngâmfaţi. Sau poate televizorul zgomotos şi aerul teribil de apăsător, mirosul de transpiraţie şi parfum, mâncare şi băutură. Lumina galbenă şi ferestrele căptuşite. Toate acestea şi toată afacerea prostească de a fi izolator.

— Imoralitate? întrebă Farhad privind în continuare uimit.

— Da, despre asta e vorba, spuse Murdo. Imoralitate şi beţie.

La ora închiderii am ieşit afară, în noapte, sub cerul plin de stele. Nu erau prea multe lumini pe acolo care să ţină piept stelelor. De pe dealuri în sud, peste lac, o scânteie slabă se ridică şi urcă repede în înaltul cerului. Aproape pe deasupra lor, ţâşni strălucitoare pentru o secundă sau două şi apoi dispăru.

— Ce-a fost asta? am întrebat.

— Staţia Spaţială, spuse Murdo.

— A fost părăsită.

— Da, zise Murdo, dar se mai află acolo.

— Chinezii au trimis un bărbat pe Marte înainte de război, spuse Euan.

— Doi bărbaţi şi o femeie, spuse Farhad, deschizând portiera furgonului.

— Poate că se mai află acolo şi aşa mai departe, spuse Murdo.

— Da. Cu un ciocan de lipit şi o maşină de cusut. Fabricând articole pe care să ni le vândă după război.

— „După război” mă imită Euan.

— Am auzit asta, spuse Murdo, când eram mic copil.

Când am ajuns înapoi la şantier, m-am oprit la computer şi am făcut cerere pentru o zi liberă. Nu s-a putut până duminică, aşa că am luat duminica.

VII. Dealurile întunecate

Şantierul era liniştit duminică, deşi mă îndoiesc că mergeau prea mulţi la biserică. Am păşit pe poartă în dimineaţa proaspătă şi senină. Cer albastru, lac albastru. Neted, liniştit. Unul sau două versuri din vechile cântece ale tatălui meu îmi zbârnâiau prin minte: *du-mă înapoi la dealurile întunecate, întunecatele dealuri ale…*

Dealurile întunecate din Lochcarron. Oh, da.

Mă jucam cu săgeata în buzunarul de la haină, zornăind când se atingea de mărunţiş sau de cuţit. O pisică scoase un sunet specific de la o fereastră goală a vechii staţii şi mă făcu să tresar. În afară de alte mirosuri ale ruinelor – cenuşă udă, urină de pisică, mucegai şi buruieni – mai era şi izul slab de dezinfectant. Odată cu podelele înmuiate de o sută de ani. Îmi aduse aminte de coridoarele şcolii şi birourile Autostrăzii.

Am traversat şinele ruginite şi am dat peste o poartă prăbuşită printre stâlpii de gard îndoiţi. O cărare năpădită de buruieni ducea spre dealuri. Am urmat-o. Eram încântat de cizmele mele mari. Iarba acoperea pietre alunecoase ce puteau provoca entorse. Pe pantele mai joase am zărit câţiva iepuri şi ici colo câte o turmă de oi sălbăticite. Păreau fioroase şi prevăzătoare, cu lână deasă şi picioare lungi. Nu semănau deloc cu oile domestice. Evoluţia există, omule, orice ar spune yankeii. Fiecare turmă era apărată de câte un berbec negru şi fioros, cu ochi galbeni, ce mă priveau fix în timp ce treceam pe lângă el. Parcă eram supravegheat de Satana.

Mă uitam des în spate să admir priveliştea. După o vreme curbura dealurilor ascunse de tot lacul. Eram sus, deasupra liniei zăpezii, într-o lume dominată de alb şi negru. Îngheţ, zăpadă trecută şi buruieni arse. Exista culoare doar ici colo. Licheni portocalii creşteau pe stânci ca nişte pete de vopsea împrăştiată. Câţiva muguri verzi se aflau într-un petec călduţ, aflat în bătaia soarelui cea mai mare parte a zilei şi unde apa picura din ţurţuri de gheaţă pe maldărul de iarbă veştejită.

Pe la zece trecusem deja de câteva lacuri mici îngheţate şi mă plimbam de-a lungul unei vâlcele. Dealurile se

întindeau la dreapta şi la stânga. Cele mai înalte se ridicau la orizont. Locul se numea Attadale Forest. Ca majoritatea locurilor intitulate păduri în Highlands, nu avea deloc copaci. Nimic nu creşte mai înalt decât buruiana. Cărarea se termină într-o urmă ce putea foarte bine să fie de la oi. Oile, însă, nu puteau ajunge atât de sus, iar cărarea fusese bătătorită nu cu mult timp înainte. Şi asta însemna oameni. Eram pe drumul cel bun, aş putea spune.

Nu mă temeam de lupi sau urşi. De-a lungul văii lacului Carron puteau cauza probleme, însă nu aici. Nu în acest ţinut sterp. Chiar dacă Attadale Forest şi Glen Affric de mai la sud erau printre locurile care fuseseră recuperate cu ani în urmă. Era mare lucru la acea vreme, la fel ca energia eoliană. Au eşuat din acelaşi motiv. Schimbările climatice. Toată lumea asociază Highlands cu lupii, însă aceştia sunt o problemă în sud. În Glasgow fac incursiuni la coşurile de gunoi.

Am continuat să urc. După puţin timp am început să găsesc indicii că acea cărare fusese făcută de oameni. Pietre aşezate pe părţi pentru a face un mic zid, sau împrăştiate pe o lungime de un metru sau doi, pentru a uşura înaintarea.

Un rotocol de fum plutea în aer înaintea mea. Am adulmecat aerul şi am simţit foc de lemne cu un iz ciudat de chimicale.

Am urcat o pantă ce dădea spre o poiană cu vederea spre un deal înalt, abrupt. M-am oprit şi m-am uitat atent.

Un lac îngheţat se întindea pe fundul văgăunii. Pe margine se afla un şir de clădiri. Cea mai apropiată arăta ca o casă negricioasă veche, cu pereţi cu zidărie uscată. Acoperişul de stuf era învelit cu panouri solare. Panoul era susţinut de bolovani ce atârnau de frânghii la colţuri. Fumul provenea de la coşul acelei case. Următoarea casă era o seră lungă. După aceea urma o altă casă neagră, şi altă seră. În spatele lor se aflau nişte hambare, cu pereţi de piatră şi acoperişuri de turbă, cu panouri solare. Alte panouri solare erau întinse pe coteţele pentru găini. Câteva capre costelive, priponite, păşteau pe coasta dealului.

Abia am avut timp să remarc toate acestea, când am auzit un zbârnâit şi un clinchet zgomotos. M-am întors de îndată ce am observat cu colţul ochiului o mişcare. Un copil sări din spatele unui bolovan. Ţintea spre mine cu o arbaletă.

Mi-am ţinut mâinile la vedere.

— Pune-o jos, am spus.

Ţinea arma aţintită spre mine cu o singură mână. Tremura puţin, dar nu suficient ca să mă facă să sar la el. Cu mâna liberă căută în haină şi scoase un fluier. Fluieră din răsputeri. Şuieratul îmi răsună în urechi şi după ce s-a disipat ecoul de pe dealuri.

— Stai liniştit, spuse încercând să pară dur. Asta doar îi ascuţea vocea.

— Pot să-ţi dau o săgeată la schimb pentru asta.

Se auziră uşi trântite şi am văzut oameni venind din case. Am zărit mişcări bruşte pe coasta dealului, nişte siluete negre mişcându-se şi apoi dispărând.

Trei oameni se apropiau în fugă pe cărare şi se opriră în spatele băiatului. Doi tipi cu barbă şi Ailiss.

— Bună, Ailiss.

— Îl cunoşti pe tipul ăsta? întrebă bărbosul numărul unu. Nu părea prea încântat.

— L-am întâlnit. Se uită încruntată la mine. Jase?

— Eu sunt.

— Este unul dintre izolatori.

— Ce te aduce aici? întrebă bărbosul numărul doi. Avea accent englezesc.

Am dat din umeri şi am spus:

— La o plimbare. E ziua mea liberă.

— Sabatul, spuse Ailiss, ca şi când şi-ar fi amintit de ceva amuzant. Ah, bine. Nu e nimic rău în asta.

— Vrei să-i spui copilului să nu mă mai ţintească cu obiectul acela?

— Da. Strânge-l, Nichol.

Copilul se încruntă, dar execută ordinul. Îşi coborî arbaleta şi scoase săgeata.

— Nu este înţelept, am spus. Nu poţi să ameninţi pe oricine se află în trecere.

— Nu facem asta, zise Ailiss. În mod normal. Suntem niţel cam nervoşi.

— Da, poţi s-o mai spui o dată. Nu aveam nici cea mai mică idee de ce trebuiau să fie nervoşi. Ei bine, nu-mi plac obiectele ascuţite care ţintesc spre mine.

— Am crezut că eşti un bandit, spuse Nichol. Sau un refugiat, sau un soldat.

Bărbosul numărul unu mă privea ciudat. Spuse:

— Copiii observă lucruri.

— Vino în casă să serveşti un ceai, spuse Ailiss.

M-am gândit că încercau să se revanşeze pentru primirea rău-voitoare.

— Mulţumesc. Nu-mi displace ideea.

Copilul veni alături de mine pe cărare.

— Ce fel de nume e Jase? întrebă el.

— Prescurtarea de la altul.

— Care?

— Jason.

— Nu e un nume rău.

— Este dacă numele de familie este Mason.

— Jason Mason, Jason Mason, îngână el.

— Nu aşa tare.

— Cum ai de gând să-mi plăteşti tăcerea? mă întrebă fudul.

— Te uiţi mult la televizor?

— Fără televizor. Citesc mult.

Am scos săgeata din buzunar şi am fluturat-o prin faţa lui.

— Ai să taci din gură?

— Da, sigur.

I-am înmânat-o.

— Mulţumesc. O ţinu drept, sări înainte, strigând: Uitaţi ce am primit de la Jason Mason!

Copii.

VIII. Locul cu verdeaţă

Copilul făcu stânga împrejur şi porni în plimbare înapoi pe cărarea de unde venise, făcându-mi din mers un semn cu capul. Cei doi bărbaţi şi Ailiss m-au condus până la uşa principală a primei case. Am intrat toţi pe uşa joasă. În vatră ardeau scânduri groase rupte şi alte bucăţele de lemn. Unele erau vopsite sau lăcuite. De aici venea mirosul de chimicale. Dar flacăra era destul de vioaie şi pe sobă se afla un ceainic. L-am servit negru şi tare, cu zahăr. Nimeni nu m-a servit cu biscuiţi şi nici nu am cerut. Bărboşii s-au prezentat. Martin şi Angus. Cred că aveau în jur de douăzeci de ani şi mă întrebam cum de nu fuseseră recrutaţi. Arătau şi păreau destul de isteţi pentru armată. Nu am întrebat. Am sorbit ceaiul şi m-am uitat în jurul meu.

Becul care atârna de tavan era ars, aşa că toată lumina venea de pe fereastră. Mobila era compusă din fotolii deşirate şi o canapea uzată, un dulap vechi şi o comodă. Covoare şi carpete erau întinse pe podele şi altele atârnate pe pereţi. Pe carpetele de pe pereţi erau aplicate fotografii, tăieturi din ziare şi vederi. Multe dintre fotografii păreau a fi imagini luate de pe Internet. Peisaje cu verdeaţă luxuriantă – ştiţi la ce mă refer – istorice. Copaci şi flori, păsări şi albine. În alte cuie bătute în perete se aflau trei săgeţi, o puşcă de vânătoare sus de tot, şi câteva puşti cu aer comprimat. Pe un raft se aflau cutii întregi de alice şi şuruburi, o cutie de cartuşe. Cutia era maronie şi ceruită ca pe timpuri. Toate acestea erau de dinainte de a fi interzise, am bănuit. Cu siguranţă nu erau furate de la armurierii Autostrăzii, sau de la poliţie.

Niciun televizor, cum spusese şi copilul. Şi nici Internet wireless la vedere. Cărţi, însă, pe suport de hârtie adică, se aflau pe fiecare perete. Puteai crede că făceau parte din izolare.

O bucătărie neprimitoare în spate. Conductele de apă erau înfăşurate cu bucăţi de carpete vechi prinse cu sfoară. Un târnăcop, o cazma şi o sapă, toate ruginite, zăceau proptite de chiuvetă. O coasă atârna de perete. Am făcut semn către ea.

— La ce foloseşte?

Ailiss se uită atent.

— Ah, la coasă te referi. Zâmbi. Îşi va găsi utilitatea. Vor fi din nou culturi de cereale. Ovăzul este rezistent. Sunt unul sau două câmpuri cu ovăz crescut în neştire.

— Ailiss este o optimistă, spuse bărbosul numărul unu. Părea enervat dintr-un motiv anume. Ridică din umeri. Am găsit-o întâmplător. Ailiss se gândeşte la întrebuinţările ei.

Ailiss se uită la el ca şi când tocmai se mai gândise la încă una. Dar după aceea s-au uitat unul la altul, apoi la mine şi au zâmbit ca nişte mormoni.

— N-ai vrea să-i arăţi împrejurimile, Ailiss? spuse Angus, tipul scoţian. Eu şi cu Martin trebuie să ne întoarcem la muncă. Ne întâlnim la celălalt capăt.

— Pe curând, băieţi, spuse Ailiss.

Îşi închiseră fermoarele la haine, îşi traseră glugile şi ieşiră pe uşă. Eu mi-am terminat ceaiul.

— Ei bine, spuse Ailiss, uitându-se cam ciudat, hai să-ţi arăt împrejurimile, Jason Mason.

— Jase.

— OK.

Mă conduse la uşa din spate. Spatele casei era săpat în deal. Ailiss se îndreptă spre stânga şi mă conduse pe un canal îngust înconjurat de ziduri, pe lângă un dulap cu plasă contra muştelor şi ţânţarilor ce mirosea nu numai a carne.

— Brânză de capră, spuse Ailiss când am strâmbat din nas.

— Voi aţi construit toate acestea?

Ea privi înapoi şi spuse:

— Doar serele. Nu şi casele negre. Aveau pereţi când le-am găsit.

— Câte persoane locuiesc aici?

De această dată nu se mai uită înapoi.

— Nu pot să spun. Aşa mi s-a spus.

Începu să râdă fără să dea explicaţii.

Dar îmi arătă totul. Sera avea roşii şi alte zarzavaturi, cu iarbă printre rânduri. Apă din ţevi picura peste tot, încălzită de soare şi energie solară. Aveau şi câţiva metri pătraţi de

pământ plivit. Îngrăşământul provenea de la iepurii şi caprele din grajdurile din spate. Alte tipuri de carne – carne de vânat de la căprioare şi carne de oaie de la oile sălbatice – atârnau într-o colibă cu fum sau înmuiate în saramură. În cea de-a doua casă i-am întâlnit pe părinţii lui Nichol, care coseau piei de animale cu nylon de undiţă la o maşină de cusut manuală. Doar îşi ridicară privirile şi nu spuseră mare lucru. Pe drum am văzut poate vreo şase oameni într-un du-te vino de pe dealuri, unii cu bucăţi de lemne, unii cu iepuri vânaţi. Nicinul nu mi-a oferit mai mult decât o privire pătrunzătoare.

— Toată această sticlă întărită trebuie să fi costat o avere, am spus, în timp ce ne aflam în cea de-a doua seră.

— Am obţinut-o din casele abandonate, spuse Ailiss.

Exact cum ghicisem şi eu mai devreme.

— Diamantele de tăiat sticla sunt obiecte mici şi uşor de mânuit, am spus. Şi o casă goală e o ascunzătoare bună.

— Ah, ai observat şi tu?

— Da, în drum spre Dingwall. Cum aţi târât toată carnea?

Ea ridică din umeri şi spuse:

— Am împrumutat o maşină.

Împrumutat, ha, ha. Dar nu am spus nimic.

— Nu, serios, chiar a fost împrumutată. Am rezolvat problema cu alţi câţiva colonişti nou-veniţi din Black Isle.

Stătea în picioare, foarte aproape de mine, mirosul ei ciudat, sărat, amestecat cu aerul proaspăt de pământ şi plante.

— Ailiss…

Era pe cale să răspundă, când uşa serei se deschise şi cei doi tipi bărboşi, Martin şi Angus, intrară. Ailiss făcu un pas înapoi, lovindu-şi coapsa de un ghiveci de flori. Bolborosi ceva şi se întoarse să aşeze înapoi în glastră pământul şi planta. Martin şi Angus se aşezară pe marginea unei mese de lemn.

— Ei bine, spuse Angus, te-ai familiarizat cu împrejurimile.

— Da, într-adevăr, mulţumesc frumos, am replicat. Aveţi un loc pe cinste. Însă nu ştiu de ce trăiţi în felul acesta.

Angus se uită la Martin. Martin se ridică în picioare şi se aplecă puţin. Îşi puse mâinile la spate şi-şi mişcă barba.

— Supravieţuire, spuse. Lumea se duce pe apa sâmbetei. Zona americană de grâne este curăţată de tornade. Gheaţa se topeşte pretutindeni unde se afla şi produce îngheţ unde nu era deloc. Petrolul e pe sfârşite, şi noi suntem implicaţi într-un război care ar putea deveni nuclear în orice moment. Gheaţa din Groenlanda este pe cale să se scurgă în mare. Într-un fel sau altul, oraşele sunt sortite pieirii. Noi trăim aşa cum toţi vor fi nevoiţi să trăiască, mai devreme sau mai târziu.

— Ce aberaţii, am spus.

— Cum? Părea un pic cam nesigur.

— Vouă chiar *vă place* să trăiţi astfel. Destul de corect. Nu exageraţi când spuneţi că veţi supravieţui orice s-ar întâmpla, atât timp cât puteţi să fabricaţi panourile solare şi oţelul pentru săgeţi şi toate celelalte. Fără a mai menţiona modul în care bate vântul.

Martin mă privea ca şi când îmi prelua ideile.

— Ce vrei să spui?

Am arătat cu degetul.

— Din vest. Şi ce se află la vest de aici? O centrală nucleară şi cea mai importantă colecţie de rachete nucleare de când a explodat Rosyth. Dacă acestea sunt lansate vă veţi duce de râpă ca noi ceilalţi, doar că mai repede.

— Ascultă – începu Angus. Martin flutură mâna.

— Nu este nimic de adăugat, spuse el. Nu are sens să discuţi cu asemenea oameni.

— Bine, am spus. Am şters-o de aici. Mulţumesc pentru ceai.

M-am uitat peste umăr din cadrul uşii.

— Sper să ne revedem prin sat câteodată, Ailiss.

— Poate, spuse ea uitându-se în altă parte. Pa.

IX. Duminică noapte

Mă aflam la jumătate de drum spre şantier când am primit un telefon de la Murdo întrebându-mă unde naiba mă aflu. I-am răspuns că mă plimbasem pe dealuri şi că eram pe drumul de întoarcere. Mi-a spus că eram un prost. I-am răspuns că nu era maică-mea şi i-am închis. Dar m-am bucurat de restul plimbării şi am ajuns înapoi la şantier după amiază. Am servit o masă târzie de prânz cu plăcintă de carne de porc şi o cutie de bere. M-am îndreptat spre patul meu din baraca izolatorilor, mi-am scos cizmele şi m-am întins ca să trag un pui de somn de sabat.

La ora şapte seara, în cantină, se afla doar o mână de oameni, eu, Murdo, Farhad, Kelly secretara şi inginerul Liam. Am stat toţi la aceeaşi masă, cu cina noastră semipreparată.

— Ţi-ai găsit banditul? întrebă Murdo.

— Da, am spus. Au o aşezare micuţă dincolo de Attadale.

— Ai ajuns undeva cu ea?

— Aş mai fi aici dacă ajungeam?

Murdo începu să râdă.

Liam puse furculiţa jos şi se uită la mine.

— Care-i treaba cu banditţii?

— Nu e vorba de niciun bandit, spuse Murdo, înainte de a apuca să spun eu ceva. Doar nişte braconieri şi nişte tinichigii.

— Totuna, spuse Liam. Hai să auzim şi versiunea lui Jase.

I-am povestit despre aşezare, omiţând toate momentele ciudate.

— Este îngrijorător, spuse el.

— De ce constituie motiv de îngrijorare?

— O bandă înarmată aflată la câţiva paşi de linia noastră electrică? Asta nu te îngrijorează?

— Hai, las-o baltă. Nu prezintă nicio ameninţare pentru nimeni. Şi oricum, există colonişti ai noii ere la tot pasul. În toată valea, ca să zicem aşa.

Liam dădu din cap aprobator.

— Exact. Nu am luat problema destul de în serios. Prezintă risc pentru siguranţa celorlalţi.

— Nu e adevărat! am spus. Ce motiv ar avea să distrugă linia electrică? Ei sunt de părere că întreaga lume deja se duce pe apa sâmbetei, fără a mai fi nevoie să contribuie şi ei.

— Grupurile cu astfel de convingeri pot degenera în ceva foarte grav, răspunse Liam. Cultele care propovăduiesc sfârşitul lumii nu aşteaptă tot timpul până la capăt, înţelegi. Uneori încearcă să-l provoace. Sunt influenţaţi sau – facu o pauză, şi împunse cu degetul – se amestecă cu alţi indivizi militanţi.

Murdo începu să râdă zgomotos.

— Credeţi că ar putea să ajungă să lucreze pentru Bodach?

— Sau pentru alţi extremişti, da, spuse Liam. Fie că îşi dau sau nu seama.

Mi-am stricat pofta deodată.

— Ăia nu formează un cult şi nici nu sunt extremişti. Sunt doar – am spus ridicând din umeri – nişte aiuriţi.

— Chiar tu ai spus că ai fost ameninţat de un copil, spuse Liam.

— Care era doar un băieţel ce se juca de-a soldăţelul!

— Da, cu o armă letală.

Liam părea că se gândeşte intens şi apoi continuă:

— Ştii… mă întreb oare ce fel de educaţie primeşte acel copil.

— Poate să citească, am spus.

Liam schiţă un zâmbet şi spuse:

— Am să mă gândesc la asta. Se uită la Kelly. Ai notat asta în agendă?

Secretara dădu din cap afirmativ.

Mai târziu în seara respectivă l-am zărit pe Liam într-un colţ al coridorului şi am crezut că vorbeşte singur. Apoi am realizat că vorbea la telefon. Am sperat că sunase acasă, dar ştiam că nu pot să fiu sigur de asta.

X. Presentimentul de luni dimineaţă

M-am trezit pe la ora şapte, de îndată ce se făcuse lumină. Dar nu lumina fu cea care mă trezise. Şi nici ceasul nu sunase. Stăteam întins holbându-mă la numerele mici roşii de pe ceasul agăţat deasupra mea pe patul suspendat şi mă întrebam ce anume mă trezise. Apoi l-am auzit: o pulsaţie adâncă, îndepărtată, crescând din minut în minut. Un elicopter. Zgomotul produs mă sperie întotdeauna. Ca o maşină de tocat care vine să-ţi toace creierul.

Mi-am dat jos picioarele de pe pat şi am stat în capul oaselor. Toţi ceilalţi din baracă dormeau duşi. M-am îndreptat spre uşă, am ieşit pe furiş şi m-am uitat înjur. Mi-era frig, însă puteam să văd direct pe toată lungimea lacului, care avea o culoare cenuşie şi se afla încă sub un plafon scăzut de nori. Elicopterul arăta ca o bulină neagră care se îndrepta direct spre mine. De îndată ce trecu la acelaşi nivel cu satul se înclină spre stânga mea şi apoi schimbă direcţia spre sud. Era unul din cele două mari elicoptere de tip Chinook, cu două motoare. Transportor de trupe.

Zgomotul produs cuprinse tot şantierul. Elicopterul zbură peste Strathcarron şi parcurse în grabă linia orizontului. Dispăru după dealuri, dar zgomotul încă mai era persistent. Huruitul apăsător al elicopterului rămase constant: probabil că dădea târcoale.

— A venit pentru bandiţii tăi, spuse Murdo, în spatele meu.

M-am întors. Ca şi mine, şi el stătea tremurând, în maiou şi pantaloni lungi de pijama, uitându-se în zare.

Îmi venea să-i trag acestui originar de pe insula Lewis o palmă peste faţa lui mohorâtă. Aşa e cu oamenii de pe insula Lewis, se gândesc la ce-i mai rău şi nici nu dau semne de dezamăgire.

— Au trimis soldaţi după coloniştii noii ere? Ce vorbeşti? Este doar un exerciţiu.

Murdo clătină din cap.

— Nu te păcăli singur. Ştii prea bine la ce dau târcoale. Pufni. Sunt sigur că serviciile sociale vor ajunge şi ele în curând. De îndată ce soldaţii au asigurat locul.

— Mai bine îmi ţineam gura închisă.

— Te prinzi repede, având în vedere că eşti din Glasgow, spuse Murdo.

Am vrut iar să-l pocnesc, dar nu am făcut decât să-mi pocnesc pumnul cu mâna cealaltă.

— Trebuie *să facem* ceva!

Se uită la mine amuzat.

— Să facem, zici? Vorbeşte pentru tine. Dar ce putem noi face?

— Putem să mergem pe deal şi să vedem dacă putem fi de ajutor.

— Nu ne putem lupta cu soldaţii.

— Nu, dar putem să culegem pe oricine care reuşeşte să scape. Sau să-i ajutăm să-şi mute lucrurile.

— Se poate, spuse Murdo. Voi veni cu maşina.

Am dat să plec spre camion. Murdo îmi prinse umărul.

— Îmbracă-te întâi. Şi fă şi pipi.

Zece minute mai târziu eram deja în cabina camionului, cu Murdo şi Euan. Niciunul din ei afară, cu puşca în mână. Sau poate că toţi ne aflam acolo, dacă înţelegeţi unde vreau să ajung. Euan umplea aerul de fum, oxigenându-şi creierul dis-de-dimineaţă. Am deschis geamul şi am dat căldura la maxim. Patrula somnoroasă de la poartă ne dădu drumul. Poate că fuseseră cam surprinşi când am luat-o spre stânga, în direcţia Strathcarron.

Am trecut peste şine la pasajul de nivel. Am schimbat iar direcţia spre stânga, apoi la dreapta, peste vechea cale ferată. Roţile, pe ambele părţi erau în afara şinelor de cale ferată, dar cauciucurile şi-au făcut treaba.

— Până unde putem ajunge? întrebă Euan când am trecut de primul versant abrupt.

— Oricum mai departe de atât, am spus.

Camionul hurduca în toate părţile. Noi săream pe scaune. Eram îngrijorat de ceea ce ne aştepta, însă mă distram. Câteva minute mai târziu treceam deja printr-un nor. Pe urmă, din nor se iscă o burniţă rece ca gheaţa care pişca ca nisipul. Am închis geamurile şi am pornit ştergătoarele şi faza mare. Scârţâitul şi zgomotul surd al

ştergătoarelor produceau cel mai mare zgomot din cabină. Puteam să vedem la o sută de metri înainte. Înaintam suind şi coborând, mai mult suind.

Pe urmă am ajuns sus şi am privit în jos în vâlceaua unde se afla aşezarea. Am oprit acolo, cu motorul pornit şi cu piciorul pe frână. Aveam cale lungă. Elicopterul aterizase chiar sub noi pe malul lacului îngust, o pată mare şi neagră lângă fâşia de gheaţă.

În jur de doisprezece soldaţi în costume blindate şi căşti cu vizor înconjuraseră aşezarea. Aproape acelaşi număr de oameni din cei care locuiau acolo se aflau pe cărare într-o masă confuză. Sticla spartă a serelor scânteia. Fum negru şi înecăcios se ridica de la două case.

— Dumnezeule, omule, ăştia le ard casele! spuse Murdo.

Părea şocat. Euan îşi lovi pumnul de tăblia de motor. Faţa îi era albă şi încordată cum erau şi articulaţiile sale.

— Lichidări, spuse el. Lichidări!

Se întinse în spate ca să ia puşca din cutie. L-am apucat de încheietura mâinii şi l-am împiedicat.

Doi dintre soldaţi veniră în fugă spre noi, pe coastă. Veniră în ambele părţi ale camionului, urcară pe scară şi bătură în geam. Am coborât geamul. O cască cu vizor se arătă spunând:

— Opreşte motorul şi ieşiţi din cabină imediat!

— Imediat, am spus.

Soldaţii se dădură înapoi şi rămaseră cu puştile ţintite spre noi. M-am uitat la ceilalţi.

— Ei bine, băieţi. E timpul să plecăm.

Am deschis uşile. Murdo şi Euan săriră pe partea lor. Eu am oprit motorul şi am sărit pe partea mea.

Camionul alunecă înainte de a apuca să pun piciorul la sol.

Vă jur că nu am plănuit aşa ceva. Eram atât de buimăcit că am făcut exact ce au spus soldaţii. Am oprit motorul şi am ieşit.

Nu a spus nimic de frâna de mână.

Camionul mare al Autostrăzii coborî panta rostogolindu-se. Am auzit ţipete şi apoi împuşcături. Pentru un moment se părea că soldaţii credeau că au de-a face cu un bombardier sinucigaş. Pe urmă am văzut că trăgeau în cauciucuri. Am avut timp suficient să-mi dau seama că fusese o mişcare inteligentă.

Cele două cauciucuri din faţă au explodat de îndată ce roţile s-au rostogolit pe marginea potecii şi s-au oprit pe malul lacului, în faţa uneia dintre case. Botul camionului căzu cu zgomot. Oh, da, acea părticică nu se mai mişcă aşa bine. Restul camionului, însă, se mişca în continuare. Spatele lui se ridică în aer şi păru că rămâne acolo pentru o clipă. Apoi se răsturnă şi se zdrobi ca un copac căzut, exact pe elicopter. Combustibilul Chinook-ului şi circuitele electrice ale camionului au avut nevoie doar de câteva secunde să se regăsească. Nu are importanţă, pentru că oricum toată lumea era întinsă la pământ când a explodat rezervorul de combustibil. Nu a fost tipul de explozie care aruncă resturi pretutindeni. A fost o explozie mare de vapori de carburant în flăcări, care mi-a pârlit şi dosul nasului.

Când mi-am ridicat privirea rămăşiţele camionului şi ale elicopterului zăceau într-o masă enormă de flăcări şi fum. Era ca ceea ce vedeţi zilnic la televizor din Teheran. Soldaţii au fugit într-acolo, însă s-au oprit din cauza căldurii prea puternice. Pe urmă lângă mormanul în flăcări apăru o siluetă udă leoarcă. Era pilotul, care trebuie să fi sărit afară şi să fi aterizat în lacul îngheţat, în momentul în care a observat camionul rostogolindu-se. M-am simţit uşurat.

M-am ridicat în picioare, m-am uitat în jur şi am observat că în timpul acelei agitaţii oamenii locului îşi luaseră tălpăşiţa. Părăsiseră mica vale, coborând şi apoi urcând pantele ca nişte căprioare. Am zărit un ofiţer uitându-se atent după ei, cu binoclul. Apoi lăsă jos binoclul, dădu din cap şi arătă înspre noi.

Soldaţii formară un cordon şi începură să urce dealul la noi.

— Se pare că am dat de bucluc, spuse Murdo.

— Fugiţi! spuse Euan.

— Nu are rost, am spus. Ne vor împuşca.

— Bun plan, spuse Murdo.

Dar nu eram aşa de disperaţi. Nu atunci.

Am ridicat mâinile deasupra capului şi am aşteptat să vină soldaţii.

XI. Cel de-al doilea Jin Yang

Când soldaţii se aflau la aproape douăzeci de metri de noi, jos, pe pantă am auzit un vâjâit ciudat şi am zărit scântei de lumină pe partea opusă a dealului. Urmă apoi un al doilea vâjâit, un *did-did-did* constant…

M-am aruncat la pământ. Am văzut şase bărbaţi rotindu-se şi prăbuşindu-se în faţa mea. Apoi i-am văzut şi pe ceilalţi de lângă lac prăbuşindu-se. S-a terminat totul în câteva secunde. După ce am zăcut cu mâinile deasupra capului, m-am ridicat şi am vomat.

Figuri întunecate răsăriră pe deal în partea îndepărtată a lacului şi începură să coboare. Bărbaţi, femei, copii, înjur de douăzeci cu totul, mult mai mulţi decât văzusem cu o zi înainte. Doi dintre ei cărau o mitralieră. Erau Martin şi Angus. Mă întrebasem de ce nu fuseseră recrutaţi. Greşisem. Îşi făcuseră treaba. Şi odată ce ai fost în armată, mi-au spus ei mai târziu, nu este atât de greu să găseşti o cale să faci rost de arme. Poţi să le obţii de pe piaţa neagră.

Dar asta a fost mai târziu.

Însă atunci, în timp ce copiii s-au ocupat de prădarea morţilor, Ailiss a venit la noi cu faţa albă ca varul şi cu o puşcă în mână. Zâmbetul ei era slab, pe chipul murdar de noroi.

— A fost *genial*! spuse. Martor mi-e cerul că sunteţi nişte eroi! Să trimiţi camionul pe ei în felul acesta!

— El a fost cu ideea, spuse Murdo, arătând spre mine.

Ailiss mi-a oferit o îmbrăţişare periculoasă, cu puşca aflată încă în cealaltă mână.

M-am uitat spre Euan şi Murdo. Ei se uitară înapoi spre mine. Ştiam ce gândesc. Nu mai puteam pleca de acolo. De acum, nu era chip ca ceata asta să ne lase să plecăm.

Pentru motivul întemeiat că am fi spus tuturor ceea ce ştiam. Într-un fel sau altul.

Ca şi bietul Jin Yang, tipul din avion, care a fost confundat cu un terorist, nu am intenţionat să pornesc un război. Dar asta s-a întâmplat. Războiul de acasă, războiul veteranilor şi al coloniştilor, al evacuaţilor şi al izolatorilor. Un război care a început tot aşa de inconsecvent ca nivelul mării. Războiul în care suntem încă implicaţi. Dacă aş fi ştiut ce urma să se întâmple, poate aş fi plecat asumându-mi riscul, chiar dacă ar fi însemnat un glonte în spate. Nu mai ştiu acum, nici după toţi aceşti ani. Şi nu am ştiut nici atunci cu siguranţă. Tot ce ştiu este că Ailiss se uita la mine într-un fel cum nimeni nu se mai uitase până atunci. Ca şi cum ar fi fost *mândră* de mine.

Izolatori, mi-am spus. Prea proşti să fie recrutaţi. Dar nu atât de fricoşi încât să nu lupte.

— O, da, am spus. A fost ideea mea.

————————————

Traducere: Oana Cercel

„The Highway Men" by Ken McLeod

Violare de cod

William Meikle

Este un scoţian de peste 40 de ani şi are şapte romane publicate, plus încă două care au apărut în 2007. Spune despre el că scrie cărţi tehnice ziua şi ficţiune noaptea. Scrie SF şi povestiri horror scoţiene. Are peste 150 de povestiri publicate în presa de specialitate, care au apărut nu doar în Anglia şi SUA, ci şi în India, Grecia sau Canada.

Povestirea de faţă ne aruncă în sistemul penitenciar al viitorului, o privire sumbră şi deloc asemănătoare cu ce ştim.

———————————

AVERTISMENT – ÎNCĂLCAREA TEMPERAMENTULUI
AVERTISMENT – ÎNCĂLCAREA TEMPERAMENTULUI
AVERTISMENT – ÎNCĂLCAREA TEMPERAMENTULUI

ATI PRIMIT O PENALIZARE DE 20 DE PUNCTE
MAI AVEŢI 30 DE PUNCTE PÂNĂ LA REAJUSTAREA OBLIGATORIE

Mark Walters a privit în jos, la cioburile de sticlă de la picioarele sale şi s-a stăpânit cu greu să nu sară pe ele, să le fărâmiţeze şi mai mult.

Vocea monotonă de la brăţara sa şi-a oprit acatistul şi s-a făcut tăcere din nou. S-a străduit să îşi controleze din nou respiraţia, făcând exerciţiile pe care a fost învăţat să le facă pentru calmare, rugându-se ca, de data asta, să funcţioneze şi sperând că senzorii vor rămâne tăcuţi. De data asta a reuşit. Nu s-a mai aprins ledul roşu şi vocea nu s-a mai făcut auzită.

Ea a început să râdă din nou. Tot lucrul ăsta l-a enervat şi prima dată – rânjetul ăla şi privirea urâtă din ochii ei. Cum a putut vreodată să se îndrăgostească de ea?

— Ai vrea s-o fac, nu? a spus, încercând să îşi păstreze calmul. Ai vrea să mă bagi din nou acolo, nu?

Ea a izbucnit în râsete, mai zgomotos de data aceasta, iar el a făcut un pas spre ea, după care s-a oprit, înlemnit, în timp ce ledul roşu a început să clipească. Îşi ţinea respiraţia. Lumina clipea în continuu.

S-a întors şi a părăsit camera, încercând să ignore râsul ce îl urmărea.

30 de puncte. Încă o astfel de izbucnire îl despărţea de programul de reabilitare şi încă mai avea în faţă trei săptămâni din această lună. Ştia că va trebui să rămână calm, dar era încrezător că o va putea face. Va trebui să reuşească – în niciun caz nu ar mai fi putut rezista în clinică.

Ultima internare aproape că îl omorâse – medicamentaţia, exerciţiile, încercările repetate de spălare a creierului şi, cea mai rea dintre toate, brăţara – stigmatizarea ce îl făcea un paria, lesa ce îl ţinea sub control.

Avea nevoie de ceva de băut, dar nu prea avea încredere în el să o facă. Băutura a fost dintotdeauna cea mai mare problemă a sa şi a fost şi cauza ultimelor două internări – prima dată din cauza beţiei şi a tulburării liniştii publice, iar a doua oară din cauza unei bătăi cu un tip într-un bar, căruia i-a rupt mandibula şi care l-a costat două luni de „reajustare”.

Lumina roşie de la brăţară a început să clipească din nou, lucru ce l-a făcut să se lupte să îşi păstreze controlul. O auzea pe Sandra în bucătărie, dar s-a gândit că nu ar fi o idee prea bună să stea în aceeaşi cameră cu ea. Poate o băutură ar fi răul cel mai mic.

În bar era linişte şi întuneric la acea oră. În asemenea vremuri grele, din ce în ce mai puţini oameni îşi puteau permite acest lux, lucru ce făcea ca numai cei mai împătimiţi băutori să fie acolo. Pe cei mai mulţi dintre ei i-a

recunoscut – de fapt pe mulţi dintre ei obişnuia să îi considere prieteni – înainte de a fi „etichetat” de brăţară. Şi-a ţinut mâna cu brăţara în buzunar când a întins cardul.

— Bere, a cerut el, cât mai rece.

Barmanul a trecut cardul prin scanner, după care i l-a dat înapoi.

— Îmi pare rău, Mike, a spus în timp ce îi arăta display-ul.

NU SUNT FONDURI SUFICIENTE

S-a uitat la el cu neîncredere. Abia ieri depusese 1000 de lire, salariul pe o lună. I-a dat înapoi cardul barmanului.

— Dă-mi o listă cu ultimele 10 extrageri.

A aşteptat răbdător, încercând să îşi păstreze controlul, în timp ce imprimanta din spatele barului a început să zdrăngăne. Era folosită la imprimarea bonurilor, dar putea accesa şi istoricul creditului, dacă era necesar. Mânia a început să îl cuprindă, în timp ce se uita la coala de hârtie. Ea i-a făcut-o – a golit contul, în urmă cu zece minute, probabil imediat după ce a părăsit casa. Când şi-a scos mâna din buzunar a văzut că lumina roşie clipea. A rupt foaia în bucăţi, în timp ce vocea monotonă a început din nou.

AVERTISMENT – ÎNCĂLCAREA TEMPERAMENTULUI
AŢI PRIMIT O PENALIZARE DE 10 PUNCTE
MAI AVEŢI 20 DE PUNCTE PÂNĂ LA REAJUSTAREA OBLIGATORIE

— La dracu! a izbucnit, după care brăţara i-a răspuns.

AVERTISMENT – ÎNCĂLCAREA TEMPERAMENTULUI
AŢI PRIMIT O PENALIZARE DE 10 PUNCTE
MAI AVEŢI 10 DE PUNCTE PÂNĂ LA REAJUSTAREA OBLIGATORIE

A luat un pahar de pe bar, pe care l-a aruncat în celălalt capăt al încăperii, spărgându-l de perete.

COMPORTARE VIOLENTĂ
AŢI ÎNCĂLCAT ELIBERAREA CONDIŢIONATĂ
RĂMÂNEŢI PE LOC
ORICE ÎNCERCARE DE A EVITA REAJUSTAREA VA FI PEDEPSITĂ

De data aceasta, lumina roşie a rămas aprinsă, fiind însoţită şi de un zgomot ascuţit. Barul era acum gol – toţi clienţii au plecat când Mark a sfărâmat paharul de perete. Barmanul se uita la el cu o expresie ce trăda mânia şi, în acelaşi timp, mila – mila la gândul la ceea ce vor face forţele de ordine şi mânie la gândul că toate acestea se vor întâmpla în barul său. Mark s-a gândit să fugă, dar asta numai pentru o clipă. Ultima dată fugise până când a simţit că i-au luat foc plămânii şi picioarele l-au lăsat. Dar tot după două minute a fost prins – brăţara i-a condus la el.

Când au intrat, s-a luptat cu ei, cu sticle, cu pumnii şi cu dinţii, dar erau mulţi şi, pe deasupra erau şi bine protejaţi de costumele ce le purtau. Pe doi dintre ei îi culcase la pământ, după care a căzut sub loviturile de baston, mai întâi în genunchi, după care la pământ ca, până la urmă, să îşi piardă cunoştinţa. Abia mai târziu, după ce a fost dus în celulă şi bătut din nou, cu bastoanele şi picioarele, a aflat că unul dintre cei doi pe care-i lovise, a murit.

După trei săptămâni era în spaţiu, pe drum spre Colonia Marţiană, unde avea să îşi ispăşească pedeapsa cu închisoare pe viaţă. Fără iertare, fără posibilitate de liberare condiţionată, fără nicio cale de întoarcere.

Judecătorul folosise termenii ăia vechi: muncă silnică pe toată perioada vieţii sale naturale. Cu toată vorbăria asta, se bucura că era încă în viaţă. I se dăduse să aleagă – posibilitate ce li se oferea tuturor în aceste vremuri – între lobotomie, injecţie sau Marte: legumă, viermi sau praf, aşa cum se spunea în clinici. El a ales praful, considerând că cel mai bine e să fii în viaţă şi conştient de tine. Se gândea că

nu se ştie ce poate aduce viitorul şi era mulţumit că măcar scăpase de Sandra.

După o oră de la debarcare, se întreba, în timp ce îl legau de pat pentru operaţie, dacă a luat decizia cea mai bună. Auzise, desigur, de plămânul artificial. Fusese inventat la sfârşitul secolului 20, când era doar un copil. Colonia din Pacificul de Sud îl folosise timp de douăzeci de ani, fără efecte secundare, dar era uşor să-ţi încredinţezi respiraţia unui aparat când erai la câţiva metri sub apă. Lucrurile se complicau când, la milioane de kilometri de casă, erai nevoit să îl foloseşti pe o altă planetă.

Inima îi bătea tare, în timp ce primea anestezicul, dar a observat că ledul de la brăţară nu mai clipea. Era, în sfârşit, eliberat de stigmatul său, dar un altul, de care nu va mai putea scăpa, avea să primească în urma acestei operaţii. A mai tras o dată aer în piept, după care medicamentul şi-a făcut efectul.

Mark s-a trezit cu un bâzâit în piept, lucru ce nu i-a provocat niciun sentiment neplăcut. A privit la supapa dintr-un material ca de cauciuc, ce pulsa pe umărul său stâng, în ritmul respiraţiei. Şi-a deschis gura şi a încercat să tragă aer, dar nu a mai simţit nimic – şi-a dat seama că îi făcuseră ceva şi la muşchi. Când a încercat să vorbească, toată maşinăria aia a pornit, trimiţându-i vibraţii către corzile vocale, dar nu şi-a dat seama cum funcţiona. Tehnologia asta îl depăşea. Atât timp cât asta îl menţinea în viaţă, nici nu îi păsa.

L-au dus la muncă a doua zi. Ridică lopata, cerne şi examinează praful, aruncă praful, ridică lopata. Şi tot aşa, în timp ce praful i se băga între degete, sub pleoape şi forma o crustă groasă în jurul supapei. Dar niciodată nu i-au spus ce căuta, de fapt. „O să afli când o să găseşti.” Tot ce vedea în faţa ochilor era praful şi cerul acela mohorât şi întunecat, puşcăriaşii şi armele ce erau tot timpul îndreptate spre ei. În primele două zile, corpul său se împotrivea muncii, răspunzând cu febră musculară şi dureri de spate, dar în curând, s-a obişnuit. Nu era prea diferit de experienţa sa din copilărie, de la orfelinat: sapă cartofii,

scoate cartofii, ridică iar cartofii, împachetează cartofii. Era la fel şi atunci – cine mai consuma cartofi în acele vremuri? Nu a aflat niciodată unde mergeau acei cartofi şi nu ştia nici ce se afla sub tot praful acela.

Tot ce mai simţea era plictiseala aceea ce te măcina, respiraţia grea a celor mai vechi deţinuţi şi bolboroselile şuierătoare ale plămânilor artificiali şi praful acela ce se băga peste tot. Când paznicii se uitau în altă parte, putea să se uite în sus – sus pe cerul negru, scânteietor. Cineva îi arătase Pământul şi, în primele zile, petrecuse mult timp uitându-se la el. Sandra era acolo.

Sandra, care îl salvase de la reabilitare în tinereţe, Sandra care a avut încredere în el când a fost pus în rezervorul acela, aceeaşi Sandra care, până la urmă, l-a trădat – ca toţi ceilalţi, un şir lung de binevoitori care erau hotărâţi să îl îndrepte. Sandra, cea cu trupul ei ademenitor şi cu limba sa iute.

Fanteziile erau dese atunci – îi înfingea un cuţit în gât, distrugea casa, îi dădea foc la maşină – fantezii roşii, fantezii pătimaşe şi însângerate, pline de moarte şi distrugere. Dar, în cele din urmă, praful a pătruns şi în visele sale şi rutina a învins, robindu-i şi mintea, care a încetinit, ţinând pasul cu munca. Seara cădea extenuat pe patul său de metal şi era adormit de un tranchilizant, ca apoi să se trezească la aceeaşi muncă grea cotidiană. Cea mai aşteptată zi era cea de odihnă. Una pe lună pentru fiecare deţinut, în care li se permitea un timp în care puteau bea, relaxa, se puteau pune la punct cu ultimele noutăţi de pe Pământ şi puteau transmite mesaje acasă.

Mark nu avea nimic de trimis, nu avea pe nimeni cu care să vrea să vorbească şi nici nu dorea să afle ce se mai întâmpla pe acolo. În prima lună, a reuşit să stea departe de bar.

Li se permitea doar echivalentul a două pahare de whisky, dar el nu îşi putea permite nici măcar atât. Dar a doua lună, simţea că avea nevoie de o băutură – orice ar fi putut să îi scoată gustul acela de praf din gură. Barul era simplu. O tejghea, protejată de o plasă din sârmă groasă,

cu doar o gaură mică unde puteai arunca paharul. O duzină de mese scorojite erau aruncate grămadă în mijloc, dar cei vreo douăzeci de deţinuţi erau adunaţi în jurul holovideoului. Vreo bârfă nouă de acasă, se gândea el, în timp ce îşi lua băutura.

A observat că cea mai mare parte din conversaţie era cu privire la ce se întâmpla pe Pământ, dar a încercat să o ignore, pentru că ştia că nu se va mai întoarce niciodată acolo. Unii dintre ceilalţi deţinuţi nu îşi dăduseră seama de această atitudine a lui şi l-au catalogat drept un singuratic, lucru ce lui îi convenea.

A băut primul pahar. Nu prea uşor. Pe Pământ, chestia aia nu ar fi putut fi numită niciodată whisky. A simţit, totuşi, cum i se încălzeşte stomacul şi a început să simtă cum băutura îşi face efectul. Tocmai se pregătea să bea al doilea pahar, când a simţit o mână pe umărul său. S-a întors şi a văzut o faţă răvăşită. În locul ochiului stâng era acum o gaură, astupată aproape de praf. Ochiul drept a scânteiat albastru, moment în care a recunoscut acea privire. Era cineva care o căuta cu lumânarea – se întâlnise de prea multe ori cu acea privire ca să se înşele. S-a întors spre paharul său. Mâna apăsa tot mai tare pe umărul său, după care un deget s-a încolăcit în supapă şi a început să tragă. În timp ce-şi întorcea capul, a auzit o voce groasă.

— Bei din porţia mea. Nu ştii că asta nu e frumos?

Durerea din piept i-a crescut, în timp ce era tras din scaun. Cu colţul ochiului l-a văzut pe barman apăsând alarma, dar ştia că ajutorul va veni prea târziu. Simţea cum mânia îl cuprinde. S-a uitat repede la brăţară, aşteptând parcă să se aprindă lumina şi vocea să îi transmită amenda primită. Ezitarea a fost de ajuns ca deţinutul să tragă mai tare de supapă, provocându-i o durere ascuţită în piept, în timp ce un geamăt se făcu auzit. A văzut că era multă agitaţie lângă bar, dar încă nu era niciun semn că va primi vreun ajutor. S-a decis să rezolve singur problema. A împins mâna de pe umăr cu o lovitură puternică, simţind că ceva s-a rupt în pieptul său, în timp ce celălalt cădea la pământ. S-a întors şi a văzut că era gata să se ridice. Mark i-a

aplicat o lovitură peste picioare şi, în acelaşi timp, i-a aruncat restul de băutură în ochiul său bun. Faţa răvăşită s-a schimonosit, după care, cu mâinile sale mari, bărbatul a început să şteargă lichidul acela usturător. Mark râdea, cu acea furie veche în ochii săi. Apoi a început să îşi lovească atacatorul tare, cu pumnul drept, ca un berbec, sub stern. Bărbatul cu un ochi a căzut, peste mese, într-o baltă de bere, amestecată cu praf şi scrum de ţigară. Ochiul cel bun îl fixa pe Mark, prăfuit, cerând iertare, în timp ce şuieratul din plămânul său artificial se auzea tot mai tare, iar el se îneca.

Acum, se îndreptau spre ei mai multe gărzi cu armele fluturând, dar Mark nu mai vroia să aştepte. S-a întors repede şi i-a aplicat o lovitură grea de bocanc, ca să îl ţină jos şi o a doua să se asigure că va rămâne acolo. Se pregătea să mai lovească o dată, dar a simţit că ceva greu l-a lovit în cap, iar ultimul lucru pe care l-a mai văzut înainte de a cădea în nesimţire a fost bocancul său, murdar de sânge şi praf.

De data aceasta nu a mai avut în faţă un juriu, nici apărare, nici posibilitatea să îşi expună varianta sa. Ieşise din sală în mai puţin de cinci minute. Prospector – cea mai apropiată pedeapsă de cea cu moartea, în afară de un glonte în cap.

S-a luptat cu ei în timp ce îl legau, s-a opus când l-au dus, în zbor, peste deşertul roşu şi i-a blestemat când l-au lăsat singur pe creastă cu provizii pentru o lună, un încălzitor, un cort şi un tracker. Ştia ce are de făcut – foloseşte trackerul, găseşte lucrul pe care acesta îl caută, apropie-te de el, ei vor veni să te ia, după care vei avea dreptul la o zi, doar una, de odihnă, înainte de a fi trimis înapoi.

* * *

În cele două luni de când era deţinut, trei au fost trimişi. Doi dintre ei s-au întors în saci, iar al treilea nu a mai dat niciun semn de viaţă şi nu a mai putut fi găsit. S-a gândit că va sta în acelaşi loc timp de o lună şi va aştepta. Vor trebui

să vină după el, le va spune că nu a găsit nimic şi va continua aşa.

A reuşit să îşi instaleze cortul înainte de căderea nopţii. L-au lăsat pe creasta unui lung şir de munţi, care se întindea spre sud şi de pe care priveliştea, în timp ce soarele asfinţea, era magnifică. S-a înfăşurat cu folia în timp ce stătea la intrarea în cort şi privea asfinţitul. Se gândea că va avea nevoie de încălzitor, dar acum era mulţumit să admire peisajul. Dealurile străluceau, mai întâi portocaliu, apoi roşu şi purpuriu, ca în urmă să se transforme în negru, lăsând cerul să se reveleze în toată splendoarea sa. S-a târât în cort, a pornit încălzitorul şi s-a rugat ca în proviziile primite să găsească şi ceva ţigări.

A doua zi, s-a trezit înainte ca temperatura să se ridice prea mult şi a strâns cortul. Ştia la ce trebuia să se aştepte acolo – văzuse hologramele instrucţionale, trebuia să se mute la umbră înainte să se pomenească cu arsuri. A găsit o crăpătură în creasta muntelui, ce părea să se întindă mult înspre sud şi care oferea multă umbră în partea estică. Încă înainte de prima amiază, găsise locul perfect unde avea să se instaleze şi să aştepte.

Abia după ce şi-a instalat cortul şi a început să mănânce a observat că trackerul clipea. L-a aruncat în spatele cortului, sub folie. A împins materialul subţire şi argintiu la o parte, observând, în acelaşi timp, că lumina clipea tot mai des. S-a văzut nevoit să admită că era cel puţin intrigat. Toţi oamenii aceia scormoneau în praf, fără să ştie ce căutau. Erau multe zvonuri, desigur.

„Diamante. Cele mai mari pe care le-ai văzut vreodată.”

„Uraniu. Aţi văzut cum gărzile poartă echipamente de protecţie. Aia nu e armură, e protecţie contra radiaţiilor.”

„Artefacte. Artefacte marţiene – John Carter de pe Marte şi toate porcăriile alea.”

Le auzise pe toate, dar nu a crezut niciuna – nu aveau sens. Problema era că nici el nu avea vreo altă ipoteză. Mulţi dintre ei credeau că era doar muncă în van. O tactică folosită pentru a-i ţine sub control. Dar acum avea în faţă trackerul care clipea. A lăsat cortul în spate. I se spusese că

trackerul are o rază de acţiune de un kilometru, aşa că nu credea că se poate rătăci. S-a întors în cerc în jurul cortului, căutând direcţia din care semnalul era mai puternic. Oricare ar fi fost originea acestuia, se părea că era undeva înspre sudul canionului. Soarele tocmai începea să încălzească pereţii de stâncă, în timp ce el se porni. După 15 minute, avea în faţă un perete gol de piatră, parte dintr-un canion pătrat, aflat în afara văii. Trackerul pulsa puternic în faţa stâncii, dar nicio intrare nu se putea vedea. Se gândea deja că ceea ce căuta era după peretele de stâncă, dar acesta avea în jur de o sută de metri şi nu putea lua în calcul posibilitatea de a-şi risca viaţa. Nervos, a izbit cu piciorul stânca.

Piatra se deschise spre un tunel săpat în stâncă, luminat de ceea ce semănau a fi nişte neoane subţiri. A privit înjur, întrebându-se dacă îl vedea cineva. A strigat, dar nu i-a răspuns nimeni în afara ecoului propriei voci. A făcut primul pas. Trackerul a început să i se încălzească în mâini, iar bâzâitul din piept şi-a coborât tonalitatea. A încercat să se întoarcă, dar a simţit că trupul nu îl mai ascultă, ca şi cum ar fi fost tras de forţa unui viciu necunoscut. Când a păşit în faţă, din nou, a simţit că o forţă îl conduce înainte. Tracker-ul se încălzi prea mult şi a fost nevoit să îl arunce jos. A observat că ledul nu mai era aprins, dar acum era prea preocupat de plămânul său artificial.

Nu mai avea oxigen, iar gura încerca în zadar să înghită aerul, în timp ce el era tras înainte. Simţea cum slăbeşte tot mai mult, iar privirea i se înceţoşa. Cu ultimele puteri, a reuşit să se arunce înainte, în afara zonei de presiune, după care a căzut pe piatra rece.

De un lucru era sigur – nu exista nicio tehnologie pământeană care să poată pune o astfel de presiune asupra unui corp – cel puţin din câte ştia el. Se părea că teoria artefactelor avea cele mai multe şanse să fie adevărată. Mai avea vreo două ore până când forţele de ordine aveau să apară şi intenţiona să le folosească. În timp ce înainta tot mai mult prin pasaj, nu observa că pereţii de piatră se închideau în spatele său.

Tunelul, deşi părea destul de curat, avea gust a praf, acelaşi gust pe care îl cunoştea atât de bine şi din cauza căruia trebuia să scuipe des, pentru ca gâtul să nu i se înfunde. Simţea cum filtrele plămânului artificial dădeau semne că cedează, dar nu avea de gând să se îngrijoreze – rezistase până acum şi la mai rău. Mergea de cinci minute când a ajuns la prima bifurcaţie şi încă cinci minute au trecut până a ajuns în încăpere.

Era vastă şi părea sculptată manual în stâncă, ceea ce îi amintea lui Mark de ruinele pe care le vizitase odată cu măicuţele de la orfelinat – Capela Sf. Pavel? – ceva de genul ăsta, oricum. Dar ceea ce i-a atras atenţia erau luminile ce dansau la câteva sute de metri deasupra lui.

Acolo sus, o duzină de stele dansau, stele ce păreau acum a aluneca în jos, spre el. În timp ce se apropiau, a observat că erau nişte sfere, de aproape cincizeci de centimetri în diametru, pline de nişte luminiţe pâlpâinde, albastre, roşii şi portocalii. Dintr-odată, au căzut, accelerând spre el şi s-au oprit, la un metru deasupra capului lui, sfidând legea inerţiei.

Au început să zumzâie, fiecare scoţând o notă joasă, de bas, care oscila, în timp ce se mişcau, formând astfel acorduri şi arpegii, vârtejuri de lumină, muzică şi dans. Mark stătea în picioare, ca în transă, în timp ce jocurile acestora continuau deasupra lui.

Apoi l-a simţit: fiorul, întrebarea din mintea sa.

„Cine?”, a întrebat, într-un singur glas, o voce ca o fâşie de mătase peste tăişul unui cuţit.

„De ce?”

Apoi iar, „Cine?”

Şi mintea sa a răspuns, cu un torent de amintiri şi imagini, plăcere şi durere, viaţa sa întreagă fiindu-i suptă şi digerată, apoi, judecată. Sferele au dansat, iar toată istoria lui i s-a arătat ca un dans de umbre ce dansau în culori roşii şi portocalii, gri şi negru.

S-a sfârşit, parcă prea repede. Întrebările au încetat, iar dansul s-a oprit. Luminile din sfere au început să slăbească,

devenind reci. Muzica a încetat şi ea. În tăcere, au început să se înalţe.

Fără să se gândească, s-a aplecat şi a ridicat o piatră mică. „Să le atrag atenţia” s-a gândit, „o să le învăţ eu să mă mai ignore”. A aruncat piatra, care s-a îndreptat în sus lovind în plin ultima sferă, spărgând-o într-o mulţime de scântei, care au început să coboare încet, aşezându-i-se pe cap, braţe, pe întregul său corp.

Într-un moment, erau toate în jurul lui, unsprezece sfere pline de mânie, strălucind, învârtindu-se din ce în ce mai repede, până când au format un inel ca de foc, cu trupul său chircit în mijloc.

Apoi a simţit din nou – îi sondau din nou mintea. Dar de data asta, le simţea altfel, ca un inel de fier lovind piatra, în timp ce deveneau una cu el, remodelându-i amintirile şi legându-l de durerea lor. După aceea a simţit durerea din mandibulă, în timp ce aceasta se spărgea. Şi apoi bocancul greu lovindu-l în faţă, o dată, apoi mai tare, apoi a simţit moartea, învârtindu-i mintea, învârtindu-l şi pe el, în timp ce cădea rupându-se în bucăţi, în beznă, iar durerea l-a făcut să ţipe, gândindu-se că nu poate suporta mai mult.

Abia mai realiza că sferele se îndepărtau de el spre plafon, dar îşi dădea seama acum de ceea ce îi făcuseră, forţându-l, pentru prima şi ultima dată în viaţa lui, să simtă cu adevărat consecinţele faptelor sale. A mai auzit un ultim cuvânt, o şoaptă, plină de chin şi remuşcări, dar puternică şi hotărâtă.

„Dreptate”, au spus, în timp ce se îndepărtau, iar el a început să plângă, tocmai înainte de a simţi bocancul lovindu-l sub ochiul stâng. A ţipat, căzând în beznă şi murind iar şi iar şi iar.

Iar în ultimul său gând, a putut să audă vocea judecătorului, sentinţa sa ce se repeta în beznă, în jurul său.

„Pentru tot restul vieţii tale naturale”

„Pentru tot restul vieţii tale naturale”

„Pentru tot restul vieţii tale naturale”

———————————

Traducere: Gabi Ioniţă
„Code Violation” by William Meikle

Monştri pentru software

Vernor Vinge

Vernor Steffen Vinge s-a născut în 1944, în Wisconsin, USA. A fost profesor de matematică la Universitatea din San Diego şi specialist în computere şi este şi scriitor de science fiction. A publicat prima povestire în 1966 şi a devenit cunoscut cu nuvela True Names, una din primele povestiri despre cyber-space. Celebru, însă, l-au făcut romanele sale „A Fire Upon the Deep" (1992), „A Deepness in the Sky" (1999) şi „Rainbows End" (2006), toate trei câştigătoare ale premiului Hugo, ultimul roman fiind premiat şi cu Locus Award. A mai obţinut acest premiu de două ori pentru două nuvele şi pentru eseul său din 1993 „The Coming Tehnological Singularity" în care argumentează că dezvoltarea exponenţială a tehnologiei va ajunge la un punct după care nici măcar nu putem specula vizavi de consecinţe.

Povestirea care urmează (premiată cu Hugo şi Locus pentru 2004) este specialitatea lui Vinge. Singularitate, personalităţi uploadate în computere, un software care face prizonieri şi oameni de ştiinţă nebuni. Destul de înfricoşătoare, dar mai lasă loc de speranţă.

————————————

— Deci, cum îţi place noul job?

Dixie Mae îşi ridică privirea din tastatură şi zări un chip plin de coşuri, care o privea atent de după peretele despărţitor al biroului.

— E mult mai bine decât la învârtit hamburgeri, Victor, spuse ea.

Victor se ridică şi se arătă în întregime.

— Da? O să te plictiseşti foarte repede.

De fapt, Dixie Mae era de aceeaşi părere. Dar consultant clientelă la Lotsa Tech era o slujbă adevărată, un picior în uşa celei mai mari companii high-tech din lume.

— Mai slăbeşte-mă, Victor! E prima noastră zi.

Mda, era prima zi dacă nu ţineai cont şi de cele şase zile de cursuri pentru familiarizarea cu produsele.

— Dacă nu suporţi asta, înseamnă că nu te poţi concentra mai mult decât un greiere, mai spuse ea.

— Ăsta e un semn de inteligenţă, Dixie Mae. Sunt destul de deştept ca să-mi dau seama când ceva nu merită atenţia unei minţi deosebit de creative.

Grr.

— Atunci, până la sfârşitul verii mintea ta deosebit de creativă o să-ţi părăsească tărtăcuţa.

Victor zâmbi cu superioritate.

— Ai dreptate. Se gândi o secundă, apoi continuă mai liniştit. Dar vezi, fac asta ca să am material pentru articolele mele din *Bruin*. Ştii tu, titluri de-o şchioapă gen „Noi ateliere ilegale” sau „Mort de plictiseală”. Nu m-am hotărât dacă să fie ceva amuzant sau cu adânci implicaţii sociale. În orice caz, spuse el coborându-şi vocea cu încă un ton, până la sfârşitul săptămânii viitoare, eu o şterg de aici, toată această experienţă sordidă mi-a provocat destule leziuni cerebrale.

— Şi nu ajuţi deloc clienţii, nu-i aşa, Victor? Le dai doar nişte indicaţii ilare, dar greşite?

Victor se încruntă.

— Te anunţ că voi fi clar în exprimare şi cu adevărat de ajutor… cel puţin pentru încă o zi-două. Rânjetul de nevăstuică îi reapăru pe faţă. Nu voi fi Jigodia de Consultant din Iad decât cu puţin timp înainte de a-mi da demisia.

Asta e clar. Dixie Mae se întoarse la tastatura ei.

— Bine, Victor. Între timp, ce-ar fi dacă m-ai lăsa să-mi fac treaba pentru care sunt plătită?

Tăcere. Tăcere furioasă, ofensată? Nu, era mai degrabă o tăcere pofticioasă, gen te-dezbrac-din-priviri. Dar Dixie

Mae nu-i dădu atenţie. Putea tolera o astfel de tăcere atât timp cât pofticiosul păstra distanţa.

După o clipă, se auzi cum Victor se aruncă pe scaun, în cubicului alăturat.

Bătrânu' Victor fusese de la început o pacoste. Se pricepea la învârtit cuvintele; dacă vroia, putea să explice ceva la fel de bine ca orice altă persoană întâlnită vreodată de Dixie Mae. În acelaşi timp, menţiona întruna ce educat era şi ce pierdere de vreme era acest contract de consultanţă pentru clienţi. Dl. Johnson – tipul care conducea cursurile de familiarizare – era un bun profesor, dar toată săptămâna deşteptul de Victor pusese la încercare răbdarea bietului om. Mda, Victor nu prea avea ce să caute aici, dar nu din motivele cu care se lăuda.

Lui Dixie Mae îi luă aproape o oră să răspundă la încă şapte întrebări. Pentru una din ele a fost nevoie de ceva căutări, era o întrebare foarte ciudată despre Voxalot pentru norvegieni. Bun, poate că te saturi de slujba asta în câteva zile, dar faptul că ajuţi oamenii îţi dă un sentiment de moralitate. Şi, din prelegerile domnului Johnson, ştia că dacă predă răspunsul în seara asta până la ora închiderii, poate să-şi petreacă toată după-amiaza încercând să afle cum poate face programul de voce al LotsaTech să recunoască vocalele norvegiene.

Dixie Mae nu mai fusese niciodată consilier clientelă; până să treacă testele de săptămâna trecută ale Profesorului Reich, cea mai bună slujbă a ei fusese într-adevăr la învârtit hamburgeri. Dar, la fel ca o lume întreagă şi atâţia ţapi ispăşitori, Dixie a fost adesea *victima* consultanţei pentru clienţi. A cumpărat o carte nouă sau o rochie drăguţă, care s-a rupt sau nu a fost mărimea potrivită – aşa că a scris celor de la serviciul de consultanţă, dar nu i-a răspuns nimeni sau i-au trimis nişte răspunsuri standard nefolositoare, sau au încercat să-i mai vândă ceva – în tot acest timp spunându-i că scopul lor principal era satisfacerea clientului.

Dar acum, LotsaTech schimba totul. Şefii cei mari îşi dăduseră seama cât de important era ca oameni în carne şi

oase să ajute clienţi în carne şi oase. Angajau sute şi sute de persoane ca Dixie Mae. Nu era o slujbă foarte bine plătită, iar prima săptămână fusese cam dificilă, întrucât toţi erau închişi aici, pe durata cursurilor pregătitoare.

Dar lui Dixie Mae nu îi păsa. „LotsaTech e Forţa Tech." Înainte, acest motto i se păruse stupid. Dar LotsaTech era o companie *mare*, pe lângă care IBM şi Microsoft păreau neînsemnate. Din cauza asta fusese puţin nervoasă, îşi imaginase că va ajunge într-o încăpere mai mare decât un teren de fotbal, în care se întindeau mici separeuri pentru birouri cât vedeai cu ochii. Clădirea 0994 avea într-adevăr separeuri mici, dar echipa ei număra doar 15 oameni drăguţi – momentan cu excepţia lui Victor. Etajul unde lucrau aceştia avea ferestre pe toţi pereţii, oferind o vedere panoramică asupra munţilor din Santa Monica şi golfului Los Angeles. Şi don'şoara Dixie Mae Leigh se pricopsi cu un birou chiar lângă una din aceste ferestre imense! *Pun pariu că există directori care nu au o vedere aşa frumoasă ca a mea.* Aici puteai vedea cam ce însemna forţa LotsaTech. Lângă Clădirea 0994 se aflau terenuri de tenis şi o piscină. Zeci de clădiri similare se înşirau pe partea cealaltă a dealului. Pe dealul următor se întindea un teren de golf, şi dincolo de el alte terenuri ale firmei. Tipii ăştia aveau bani să cumpere tot Runyon Canyon şi apoi să se îngroape în el. Şi asta era doar filiala din Los Angeles.

Dixie Mae crescuse în Tarzana. Într-o zi senină puteai vedea munţii din Santa Monica înălţându-se deasupra ceţei. Păreau foarte îndepărtaţi, ca ceva dintr-o poveste. Iar acum ajunsese aici. Săptămâna viitoare îşi va aduce binoclul la serviciu, va urca pe versantul nordic şi poate îl va zări pe tatăl ei undeva, acolo jos.

Până una alta, înapoi la muncă. Următoarele şase întrebări au fost uşoare, veneau de la nişte persoane care nici măcar nu se obosiseră să citească pagina cu instrucţiuni care însoţea Voxalot. Era imposibil să mai răspundă politicos la nişte Scrisori care cuprindeau aceleaşi solicitări de mii de ori. Dar se străduia – şi azi încercă nişte explicaţii prietenoase care arătau ce era evident şi le spuse

cu blândeţe clienţilor unde pot găsi mai multe informaţii. Apoi dădu de nişte probleme mai încâlcite. La naiba. Nu va putea să termine astăzi. Dl. Johnson spusese: „termină în aceeaşi zi ce ai început” – dar poate o va lăsa să lămurească acele lucruri luni dimineaţă. Dorea foarte mult să se descurce bine la întrebările dificile. În fiecare zi veneau aceleaşi întrebări prosteşti. Dar erau şi întrebări noi, mai grele. Şi într-un final va deveni expertă în Voxalot. Mai mult, va reuşi să facă faţă problemelor şi organizării. Ce dacă pierduse ultimii şapte ani din viaţă şi nu terminase facultatea? Puţin câte puţin se va perfecţiona, astfel încât, peste câţiva ani, prostiile făcute în trecut nu vor mai avea importanţă. Unii îi spuseseră că astfel de lucruri nu erau posibile în ziua de azi, că avea cu adevărat nevoie de diploma de licenţă. Dar întotdeauna oamenii reuşeau dacă munceau foarte mult. În secolul douăzeci, multe secretare reuşiseră. Dixie Mae se gândi că era cam acelaşi lucru şi consilierea clienţilor.

În apropiere, cineva fluieră încetişor. Era Victor. Dixie Mae îl ignoră.

— Dixie Mae, trebuie să vezi asta.

Ignoră-l!

— Jur, Dixie, n-ai mai văzut aşa ceva. Cum ai făcut? Am primit o solicitare pentru *tine*, pe numele tău! Ei bine, aproape.

— Ce?! Trimite-mi-o şi mie, Victor!

— Nu. Vino aici să vezi. E chiar în faţa mea.

Dixie Mae era prea scundă ca să privească peste peretele despărţitor. *Iisuse!*

Ajunse din trei paşi pe coridor. Ulysse Green scoase capul din biroul ei, cu o privire iscoditoare pe faţă. Dixie Mae ridică din umeri şi-şi dădu ochii peste cap, iar Ulysse se întoarse la treaba ei. Sunetul degetelor pe tastatură era ca nişte stropi de ploaie (programul Voxalot nu era permis în birouri). Dl. Johnson trecuse mai devreme pe acolo, răspunsese la întrebări şi, în general, se asigurase că lucrurile stau bine. Acum probabil se întorsese în biroul său din partea cealaltă a clădirii; în această primă zi nu trebuia

să-şi facă griji că există chiulangii. Dixie Mae se simţi puţin vinovată să spună o minciună, dar…

Intră rapid în biroul lui Victor şi înhăţă un scaun liber.

— Sper că e ceva serios, Victor.

— Judecă singură, Dixie Mae. Se uită spre monitor. Ups, a dispărut fereastra. O secundă. Victor mişcă puţin mouse-ul. Deci, ai trimis mesaje cu numele tău? Doar aşa îmi explic ce s-a întâmplat.

— Nu, n-am trimis. Am răspuns la 22 întrebări până acum, şi am semnat mereu AnnetteG.

Semnătura falsă fusese introdusă pe tasta „Send”. Dl. Johnson spunea că în felul ăsta identitatea angajatului era protejată, iar clienţii aveau un sentiment de continuitate, chiar dacă întrebările următoare ajungeau rareori la acelaşi angajat. Nu era nevoie să mai spună că era un mod în care consilierii clientelă din LotsaTech puteau fi înlocuiţi, chiar dacă lucrau în centrul din Lahore sau Londonderry – sau în Los Angeles. Până acum, asta fusese una din dezamăgirile lui Dixie Mae legate de acest job; nu va putea avea niciodată o relaţie cu adevărat utilă cu clienţii.

Aşadar despre ce naiba era vorba?

— Ah! Am găsit. Victor arătă spre ecran. Tu ce înţelegi din asta?

Mesajul venise pe adresa de email a serviciului. Era în formatul standard impus de pagina de acceptare a solicitării. Dar „câmpul respondent anterior” nu era completat cu una din semnăturile firmei. În schimb, apărea: Ditzie May Lay.

— Maturizează-te, Victor!

Victor ridică mâinile ca şi cum s-ar fi apărat, dar văzând expresia de pe faţa ei, îi pieri zâmbetul superior.

— Dixie Mae, nu trage în mesager. Asta e ce-am primit chiar acum.

— Imposibil. Scriptul de la server ar fi respins un nume de expeditor invalid. Tu ai falsificat mesajul.

Pentru o fracţiune de secundă, Victor păru nesigur. *Hah!* spuse Dixie Mae în sinea ei. Fusese atentă la lecţiile dlui. Johnson; ştia mai multe despre ce se petrecea aici decât

Victor-minte-strălucită. Astfel că gluma lui a eşuat lamentabil. Dar Victor îşi reveni şi zâmbi uşor.

— Nu l-am trimis eu. De unde să ştiu eu porecla asta a ta?

— Da, spuse Dixie Mae, trebuie să fii un geniu ca să găseşti aşa un joc de cuvinte de inteligent.

— Sincer, Dixie Mae, nu l-am trimis eu. La naiba, nu ştiu nici măcar cum să folosesc programul de editare ca să schimb vreun câmp din mesaj.

Această afirmaţie părea într-adevăr sinceră.

— Ce se întâmplă?

Îşi ridicară privirile şi o zăriră pe Ulysse la intrarea în birou.

Victor scutură din umeri.

— Dit... Dixie Mae. Cineva de la LotsaTech se foloseşte de numele ei.

Ulysse se apropie şi se aplecă să se uite pe monitor.

— Bleah. Şi care e mesajul?

Dixie Mae se întinse peste birou şi derulă fereastra de pe ecran. Adresa de răspuns era lusting@freemail.sg. Subiectul mesajului era „Formatare voce”. Primeau multe mesaje pe această temă; funcţiile de formatare ale programului Voxalot nu erau chiar aşa de intuitive pe cât te lăsau să crezi clipurile publicitare.

Dar, la naiba, ăsta nu era un răspuns la vreun mesaj al lui Dixie Mae:

Bună, Honey Chile![4] Aş fi cu adevărat recunoscător dacă mi-ai spune cum să scriu următoarele rânduri cu italice:

„Ţi-aduci aminte de Tarzanarama, căsuţa din copac? Cea căreia i-ai dat foc? Dacă vrei să faci un foc şi mai mare, atunci gândeşte-te de unde ştiu toate astea. Îţi dau un indiciu: 999 este 666 răsturnat.”

Am încercat toate variantele, dar nu reuşesc să scriu fraza de mai sus cu caractere italice spaţiate – cel puţin fără ajutorul tastaturii. Te rog, ajută-mă!

---

[4] „Honey Chile” este un single din 1967 al grupului Martha and the Vandellas (n.trad.)

Tânjind după puţină ospitalitate sudică, prietenul tău cel mai bun.

– Lusting (mereu al tău)

Ulysse spuse cu voce aspră:

— Deci, Victor, ai reuşit să afli cum se editează mesajele primite.

— La naiba, sunt nevinovat!

— Bineînţeles. Dinţii albi ai Ulyssei sclipiră pe faţa ei neagră. În spatele acestui cuvânt era un dispreţ nemăsurat.

Dixie Mae ridică mâna, făcând semn spre amândoi să tacă.

— Nu ştiu… E ceva cu adevărat straniu în acest email.

Se uită câteva secunde la mesaj. Un tremurat neplăcut îi creştea în stomac. Mama şi Tata îi construiseră acea căsuţă în copac atunci când avea şapte ani. Lui Dixie Mae îi plăcuse la nebunie. Timp de doi ani fusese Tarzana din Tarzana. Dar numele căsuţei – Tarzanarama – fusese un secret. Când avea nouă ani, Dixie Mae incendiase minunata casă din copac. Fusese un accident teribil. De fapt, o manifestare ieşită de sub control. Dar nu intenţionase să lase focul să se extindă atât de mult. Focul aproape cuprinsese şi casa părinţilor. Timp de aproape doi ani după acel incident, Dixie Mae se comportă ca cea mai bine crescută fetiţă.

Ulysse citi cu atenţie email-ul. O atinse uşor pe umăr pe Dixie Mae.

— Oricine ar fi, nu pare deloc prietenos.

Dixie Mae încuviinţă din cap.

— Ticălosul ăsta ştie exact cum să mă enerveze.

Inclusiv cum să-i aţâţe curiozitatea. Tata era singura persoană care ştia cine dăduse foc, dar de patru ani el nu mai avea vreo adresă a fiicei lui – şi Tati nu ar fi folosit niciodată acest ton josnic şi lipsit de respect.

Victor se uita de la una la cealaltă, simţindu-se poate jignit că nu mai era obiectul suspiciunilor acestora.

— Deci, cine crezi că este?

În biroul alăturat, Don Williams îşi întinse gâtul.

— Cine este ce?

Doar câteva minute şi toată lumea de pe etaj s-ar fi bulucit în biroul lui Victor.

Ulysse spuse:

— Dacă nu eşti surd, înseamnă că ştii deja mare parte, Don. Cineva se joacă cu noi.

— Păi atunci, raportaţi-i lui Johnson. Fraţilor, e prima noastră zi. Nu e momentul să facem greşeli.

Asta o aduse pe Ulysse cu picioarele pe pământ. Ca şi în cazul lui Dixie Mae, pentru ea acest job la LotsaTech era ultima şansă reală de a-şi începe activitatea profesională.

— Uitaţi, spuse Don. E deja vremea prânzului. Dixie Mae îşi privi ceasul. Era într-adevăr ora mesei. Putem discuta despre asta la bufet, după care ne întoarcem şi ne apucăm zdravăn de treabă la Minunata Lotsa. Apoi vom încheia prima săptămână de lucru!

Williams plănuia să dea o petrecere în apartamentul părinţilor lui în acea seară. Ar fi fost prima dată împreună altundeva decât în campusul LotsaTech, de când începuseră serviciul.

— Da, spuse Ulysse. Dixie Mae, o să ai tot weekend-ul la dispoziţie ca să afli cine face asta – şi să pui la cale răzbunarea.

Dixie Mae mai privi o dată imposibilul „câmp respondent anterior”.

— Eu… nu ştiu. Pare ceva pus la cale chiar aici, în campusul LotsaTech.

Râmase cu privirea pierdută pe fereastra lui Victor. Era aceeaşi privelişte ca cea din biroul ei, desigur – dar acum vedea totul dintr-o altă conjunctură. Undeva în clădirile cu terenuri de sport se afla o adevărată jigodie. Care se juca de-a ghicitul cu ea.

Cu toţii tăcură pentru o clipă. Poate asta fu de folos – Dixie Mae realiză la ce se uita: la următoarea casă în josul dealului. De unde stătea, se putea vedea doar partea superioară a etajului doi. Ca toate clădirile din campus, la fiecare colţ avea un număr auriu de identificare format din patru cifre. Aceasta era Clădirea 0999.

Îţi dau un indiciu: 999 este 666 răsturnat.

— Doamne, Ulysse. Priveşte: 999. Dixie Mae arătă în josul dealului.

— Ar putea fi o coincidenţă.

— Nu, e prea la fix. Se uită la Victor. Era chiar genul de lucruri pe care unul ca el le-ar fi pus la cale. *Dar oricine scrisese acel mesaj ştia prea multe.* O să sar peste prânz azi şi o să fac o mică plimbare prin campus.

— E o nebunie, spuse Don. LotsaTech este un spaţiu deschis, dar nu putem umbla aiurea prin alte clădiri.

— Atunci n-au decât să mă dea afară.

— Da, ce mod minunat de a-ţi începe noul serviciu, spuse Don. Nu cred că voi trei vă daţi seama ce afacere bună avem aici. Ştiu că niciunul din voi nu a mai lucrat la consilierea clientelei. Se uită provocator în jurul lui. Eu am mai lucrat. Aici e raiul. Avem birourile noastre, terenuri de tenis şi club de sănătate. Suntem trataţi ca nişte programatori de sistem valoroşi. Avem la dispoziţie tot timpul necesar pentru a da clienţilor sfaturi de cea mai bună calitate. Ce încearcă să facă LotsaTech aici este revoluţionar! Iar voi, proştilor, veţi irosi toate astea. Mai privi o dată în jurul lui. Păi, faceţi ce vreţi, eu unul mă duc la masă.

Urmă un moment de tăcere stânjenitoare. Ulysse ieşi din birou şi îi privi pe Don şi pe ceilalţi mergând încet spre scări. Apoi se întoarse.

— Dixie Mae, vin cu tine, dar… te-ai gândit că poate Don are dreptate? N-ai putea amâna asta până săptămâna viitoare? Pe faţa ei se putea citi tristeţea. Ulysse semăna mult cu Dixie Mae, doar că era mult mai sensibilă.

Dixie Mae scutură din cap. Îşi dădu seama că mai avea cam 15 minute până când simţul practic o va opri.

— Vin şi eu, Dixie Mae, spuse Victor. Mda… ar putea fi o poveste interesantă.

Dixie Mae zâmbi spre Ulysse şi îi întinse mâna.

— E în regulă, Ulysse. Du-te să mănânci. Fata păru nesigură. Serios. Dacă dl. Johnson întreabă de ce nu am

venit la masă, ar fi mai bine dacă ai fi acolo să îi spui ce fată cuminte sunt.

— Bine, Dixie Mae. Aşa voi face.

Nu se simţea păcălită, dar această soluţie era convenabilă. După plecarea ei, Dixie Mae se întoarse spre Victor.

— Printează-mi un exemplar din afurisitul de mesaj!

* * *

Ieşiră printr-o uşă laterală. În hol era un automat de băuturi răcoritoare şi dulciuri. Victor se aprovizionă cu „rezerve de călătorie” şi începură să coboare dealul.

— Ce zi fierbinte, spuse Victor, molfăind cu gura plină un baton de ciocolată.

— Mda. În prima parte a săptămânii, vremea fusese mohorâtă, dar caldă. Acum norii se risipiseră, şi era însorit – iar Dixie Mae îşi dădu seama ce agreabilă fusese viaţa în „atelierul” LotsaTech. Simţul practic nu o oprise încă, dar era aproape.

Victor bău şi un Dr. Fizz ca să-i alunece mai uşor ciocolata pe gât, apoi aruncă cutia goală în spatele leandrilor din apropierea aleii.

— Deci, cine crezi că se află în spatele acestei scrisori? Sincer?

— Nu *ştiu*, Victor! De ce crezi că-mi risc jobul ca să aflu?

Victor râse.

— Nu te teme că-ţi pierzi jobul, Dixie Mae. Ha. Oricum n-ar fi durat nici măcar până la vară. Afişă iar rânjetul lui atotştiutor.

— Eşti un prost, Victor. Dacă îţi consiliezi clienţii *cum trebuie*, câştigi o mulţime de bani.

— Ah, poate… dacă te afli unde trebuie. Se opri, de parcă s-ar fi gândit ce să-i spună. Dar pentru tine, uite: consultanţa costă bani. Cu mult timp în urmă, clienţii au spus cam cât sunt dispuşi să plătească. Făcu o pauză, ca şi cum ar încerca să închege o poveste pe înţelesul ei. Mda… şi chiar dacă ai dreptate, viziunea ta asupra proiectului este condamnată. Ştii de ce?

Dixie Mae nu îi răspunse. Probabil motivul lui era slaba calitate a personalului angajat.

Fireşte, Victor continuă:

— O să îţi spun de ce. Şi asta va fi ideea-surpriză care va face să strălucească articolele mele din *Bruin*: poate că LotsaTech este bine intenţionată. Ar fi de mirare, dacă ne gândim ce brutal s-a purtat cu Microsoft. Dar poate au lăsat acest idealism bizar să meargă prea departe. Ha. Pentru acţiunile pe termen lung şi-au ales prost angajaţii.

Dixie Mae îşi păstră calmul.

— Am trecut tot felul de teste psihologice. Nu crezi că Profesorul Reich ştie ce face?

— Ah, pun pariu că ştie ce face. Dar dacă LotsaTech nu foloseşte rezultatele lui? Noi, de exemplu. O parte din noi – cum este cazul dvs. sincer – suntem mult prea bine pregătiţi. În curând îmi dau masteratul în Jurnalism; este evident că nu voi rămâne prea mult timp aici. Apoi sunt persoane ca Don şi Ulysse. Au un nivel de educaţie potrivit pentru consilierea clientelei, dar sunt prea deştepţi. Da, Ulysse spune că îşi face treaba atât de bine încât talentul ei este recunoscut, şi este o fată harnică. Dar pun pariu că nici măcar ea nu va rezista o vară. Cât despre ceilalţi… ei bine, pot să fiu sincer, Dixie Mae?

Îl salvă de la a primi un pumn în faţă doar faptul că Dixie Mae nu reuşise niciodată să fie supărată din mai multe cauze odată.

— *Chiar* te rog să fii sincer, Victor!

— Ai aceeaşi strategie ca şi Ulysse – dar sunt sigur că ai stabilitatea fulminatului de mercur. Dacă n-ar fi acest email interesant de la Dl. Lusting, ai rezista o săptămână, dar mai devreme sau mai târziu ai da peste ceva atât de enervant încât ar fi nevoie de acţiune directă – şi vei ateriza exact în fund.

Dixie Mae se făcu că gândeşte.

— Păi, da, spuse ea. La urma urmei, vei mai fi aici săptămâna viitoare, nu-i aşa?

Victor râse.

— Mi-am încheiat pledoaria. Dar pe bune, Dixie Mae, asta e situaţia angajaţilor de aici. Avem un grup de oameni deştepţi şi motivaţi, dar motivaţiile lor sunt împrăştiate şi mare parte din entuziasmul lor nu poate fi susţinut pe o durată realistă de timp. Ha! Bănuiesc că singura explicaţie raţională – şi sincer, nu cred că va funcţiona – este că LotsaTech consideră…

Îşi prezentă teoria conform căreia LotsaTech dorea numai să-şi facă puţină publicitate rapidă şi să demonstreze că o consultanţă de calitate poate recâştiga foarte mulţi clienţi. Apoi, după ce va scăpa de noii angajaţi pe care nu se poate bizui, va putea încetini ritmul şi găsi o soluţie mai ieftină pe termen lung.

Dar atenţia lui Dixie Mae era foarte departe. La stânga ei se afla panorama familiară a Los Angeles-ului. La dreapta, la câteva sute de metri, se aflau dealurile. De pe vârful acestora probabil ar putea vedea valea, şi chiar ar putea zări străzile din Tarzana. Ar fi frumos să se întoarcă acolo într-o zi, poate ca să-i dovedească tatălui ei că îşi putea ţine firea şi putea avea succes. *Toată viaţa am dat-o în bară, ca azi.* Dar acel mesaj de la „Lusting” a fost ca şi cum ar fi găsit un hoţ în dormitorul ei. Tipul ştia despre ea mai mult decât ar fi trebuit şi îşi bătea joc de trecutul şi de familia ei. Dixie Mae crescuse în sudul Californiei, dar se născuse în Georgia – şi era mândră de originile sale. Poate că Tati nu şi-a dat seama niciodată de asta, întrucât cea mai mare parte a timpului era o răzvrătită. El şi Mami spuneau întotdeauna că se va potoli într-o bună zi. Dar ea se îndrăgosti de cine nu trebuia – şi părinţii s-au supărat foarte tare. S-au rostit cuvinte. Şi, deşi lucrurile nu au mers între ea şi iubitul ei, nu mai avea cum să se întoarcă înapoi. Cam pe atunci a murit Mami. Acum, *jur că nu mă întorc la Tati până când nu pot să-i arăt că am ajuns cineva*.

Atunci de ce renunţa la cel mai bun job pe care îl avusese vreodată? Îşi încetini mersul, apoi se opri, şi rămase acolo, în mijlocul aleii; simţul practic îi punea în sfârşit frână. Dar deja ajunseseră aproape de Clădirea 0999. Mare parte din aceasta era ascunsă după nişte

ienupări contorsionaţi, dar se puteau vedea scări care coborau spre intrarea de la parter.

Ar trebui să ne întoarcem. Scoase din buzunar email-ul de la „Lusting” şi se uită la el pentru o secundă. *Mai târziu. Poţi continua mai târziu.* Citi încă o dată mesajul. Literele se estompau sub lacrimile de furie şi începu să tremure în lumina fierbinte a soarelui de vară.

Victor scoase un zgomot de nerăbdare.

— Hai, copilu’, să mergem! Îi strecură o ciocolată în mână. Scoate-ţi glucoza de sub nivelul mării.

* * *

Coborâră scările de beton până la intrarea în C0999. *Doar o privire rapidă*, hotărî Dixie Mae.

Sub copaci şi terasă era umbră şi răcoare. Se uitară prin ferestrele de la parter, spre încăperile goale. Victor deschise uşa. Dispunerea era aceeaşi ca în clădirea lor, cu excepţia faptului că în C0999 lucrările nu prea erau terminate: se simţea mirosul lăsat de bormaşină, iar becurile şi firele de reţea atârnau stinghere pe pereţi.

Locul era populat. Se auziră oameni vorbind pe etajul principal, care în C0994 era zona de birouri. Fata sări iute pe scări, aruncă o privire – nu era niciun birou aici. Drept urmare, locul părea ca o peşteră. Şase sau opt mese fuseseră trase una lângă alta în mijlocul încăperii. Vreo doisprezece oameni îi priveau intrând.

— Aha! bubui unul din ei. Cadavre calde. Bun venit, bun venit!

Păşiră în direcţia meselor. Don şi Ulysse îşi făcuseră griji pentru violarea legilor companiei şi secretului acestui proiect. Nu ar fi trebuit să se deranjeze. Aceşti oameni păreau a fi nişte intruşi. Trei din ei îşi cocoţaseră picioarele pe mese. Peste tot erau sandvişuri şi sticle de apă.

— Programatori? şopti Dixie Mae spre Victor.

— Ha. Nu, par mai degrabă… studenţi în ultimul an.

Cel mai zgomotos dintre ei avea părul roşcat prins în coadă. Rânji larg spre Dixie Mae.

— Mai avem câteva locuri libere. Luaţi nişte scaune. Arătă cu degetul mare spre peretele unde se afla un morman de scaune pliante. Cu ajutorul vostru, s-ar putea să terminăm astăzi!

Dixie Mae privi nesigură spre ecranul şi tastatura care tocmai se aprinseseră.

— Dar ce…

— Ştiinţă Cognitivă 301. Examenul final. O sută de dolari întrebarea, dar avem 107 caiete de evaluat, iar Gerry vrea în principal eseuri.

Victor râse.

— Primiţi o sută de dolari pentru fiecare caiet?

— Pentru fiecare întrebare din fiecare caiet, omule. Dar nu mai spune la nimeni. Bănuiesc că Gerry plăteşte din banii pe care LotsaTech crede că-i cheltuie pe cercetare.

Arătă cu mâna spre încăperea aproape goală din această clădire aproape terminată.

Dixie Mae se aplecă să privească ecranul, literele albe de pe fundalul albastru. Era un caiet standard, ca acelea de la Colegiul Valley. Doar că aici întrebările nu aveau niciun sens:

7. Comparaţi şi arătaţi diferenţele dintre dezacordurile cognitive din condiţionarea operantă cu menţinerea atenţiei Minsky-Loève. Descrieţi un algoritm pentru construirea izomorfismului asociat.

— Deci, spuse Dixie Mae, ce este ştiinţa cognitivă?

Rânjetul dispăru de pe faţa celuilalt.

— Cristoase. Nu aţi venit să ne ajutaţi la evaluare?

Dixie Mae scutură din cap. Victor spuse:

— Nu ar trebui să fie prea greu. Eu am făcut nişte cursuri de psihologie.

Roşcatul nu păru încurajat.

— Îl cunoaşte cineva pe acest tip?

— Eu, spuse o fată din capătul celălalt al mesei. Este Victor Smaley. A terminat Jurnalismul şi nu e prea bun la asta.

Victor privi peste mese.

— Hei, Şoricel! Ce mai faci?

Roşcatul aruncă o privire imploratoare spre tavan.

— Nu-mi trebuie astfel de întreruperi! Privirea îi coborî spre cei doi vizitatori. Vreţi să plecaţi, vă rog?

— Nici gând, spuse Dixie Mae. Am venit cu un scop aici. Cineva – probabil cineva de aici, din Clădirea 0999 – ne deranjează activitatea de consiliere a clienţilor. Intenţionez să aflu cine-i ăla.

Şi să îi aranjez gratis dantura.

— Uite ce e. Dacă nu terminăm de evaluat astăzi, Gerry Reich ne va pune să venim şi mâine şi…

— Nu cred că-i adevărat, Graham, spuse un tip de pe partea cealaltă a mesei. Intenţia Prof. Reich era să nu ne simţim presaţi de timp. Este un experiment, compararea evaluării într-un timp dat cu individualizarea completă.

— Da! spuse Graham roşcatul. Exact din acest motiv Reich ne-ar minţi. „Luaţi-o încetişor, faceţi bani frumoşi”, ne spune el. Dar pun pariu că, dacă nu terminăm azi, o să ne facă să pierdem weekend-ul.

Se uită spre Dixie Mae. Ea se uită spre el. Graham era pe cale să afle ce însemna cu adevărat încăpăţânarea şi îndărătnicia. Urmă un moment de tăcere, după care…

— Vorbesc eu cu ei, Graham. Era fata de la capătul îndepărtat al mesei.

— Bine, dar nu aici.

— Desigur, ieşim pe terasă. Făcu semn cu capul spre Dixie Mae şi Victor să o urmeze pe uşa laterală.

— Şi Ellen, strigă Graham în timp ce ieşeau, nu sta toată ziua! Avem nevoie de tine aici.

* * *

Pe terasa de la 0999 era un automat de sandvişuri mai mare decât cel pe care îl aveau la Consultanţă Clienţi. Pentru Dixie Mae, asta nu compensa lipsa bufetului, dar lui Ellen Garcia nu prea îi păsa.

— Suntem aici doar pentru o zi. Eu *nu* mă mai întorc şi sâmbătă.

Dixie Mae îşi cumpără un sandviş şi o apă şi se aşezară cu toţii pe nişte fotolii de exterior ponosite.

— Aşadar, ce vrei să afli? întrebă Ellen.

— Vezi tu, Şoricel, suntem pe urma celui mai ciudat…

Ellen îi făcu semn lui Victor să tacă, avea o expresie similară cu cea a tuturor cunoştinţelor de sex feminin ale lui Victor. O privi încrezătoare pe Dixie Mae.

— Păi, numele meu e Dixie Mae Leigh. Azi dimineaţă am primit acest email pe adresa serviciului de consultanţă. Pare un fals. Şi sunt câteva lucruri care… Îi înmână mesajul printat.

Ellen se uită pe hârtie.

— Data e destul de suspectă, îşi spuse în sinea ei. Apoi se opri, cu privirea la antetul „Expeditorului”. Se uită la Dixie Mae. Mda, este un abuz. Am mai văzut chestii de-astea când am fost asistentă. Un tip care îi făcea avansuri unei fete din clasa mea. Îl privi gânditoare pe Victor.

— De ce toată lumea mă bănuieşte pe mine? răspunse el.

— Ar trebui să fii mândru, Victor. Ai o reputaţie atât de solidă. Ridică din umeri. Dar, de fapt, nu prea e stilul tău să faci asta. Continuă să citească. Restul este amuzant de lasciv, dar nu înseamnă nimic pentru mine.

— Înseamnă foarte mult pentru *mine*, spuse Dixie Mae. Tipul ăsta vorbeşte despre lucruri pe care nimeni n-ar trebui să le ştie.

— Da? Reveni la începutul mesajului şi îl mai citi o dată. Nu ştiu ce secrete sunt în corpul mesajului, dar unul din hobby-urile mele sunt antetele rfc9822. Ai dreptate, este ceva putred. Numărul mesajului şi stringul de identificare sunt prea lungi; cred că mai ascund ceva.

Îi înapoie email-ul.

— Nu pot să-ţi spun mare lucru. Dacă vrei să-mi laşi o copie, o să mai studiez în weekend string-urile din antet.

— A, bun, mulţumesc. Era singurul ajutor concret care i se oferise până în acel moment, dar… Uite ce e, Ellen, speram să găsesc nişte indicii aici, în Clădirea 0999. Scrisoarea m-a adus aici. Uneori dau de… persoane care

mă insultă. Nu-i las să scape aşa uşor! Pariez pe câţi bani vrei că cel care a făcut asta e unul dintre acei studenţi. *Şi care acum probabil râde de noi.*

Ellen se gândi o clipă, apoi scutură din cap.

— Îmi pare rău, Dixie Mae. Îi cunosc destul de bine. Unii din ei sunt puţin ciudaţi, dar nu fac astfel de lucruri. În plus, până ieri după-amiază nici nu ştiam că vom fi aici. Şi azi nu am avut timp de trăsnăi.

— În regulă, se sili Dixie Mae să zâmbească. Apreciez că m-ai ajutat.

Îi va da o copie lui Ellen şi se va întoarce la Consilierea Clientelei, simţindu-se puţin mai bine decât dacă s-ar fi purtat raţional de la început. Dixie Mae se pregătea să se ridice, dar Victor se aplecă în faţă şi îşi puse agenda pe masa dintre ei.

— Acest email a venit de undeva. Şoricel, ştii pe cineva care a avut un comportament ciudat?

Ellen îl ţintui cu privirea şi, după o clipă, acesta rectifică:

— Adică, Ellen. Înţelegi că vreau doar să o ajut pe Dixie Mae. A, da, şi poate să obţin o poveste bună pentru *Bruin*.

Ellen ridică din umeri.

— Ţi-a spus Graham, facem şi evaluarea pentru Gerry Reich.

— Aha. Victor se lăsă pe spate. De când eram la UCLA, Reich avea o reputaţie de persoană fără scrupule. A pus mâna pe nişte contracte importante cu guvernul şi pe treaba asta cu consultanţa la LotsaTech. Încearcă să pară un super-geniu, dar de fapt este vorba numai de banii cu care cumpără mii şi mii de muncitori cu ziua. Aşadar, ce crezi că pune la cale?

Ellen ridică din umeri.

— Din punct de vedere tehnic, sunt sigură că Gerry abuzează de contactele cu LotsaTech. Dar mă îndoiesc că le pasă; lor le place de el. Se învioră. Şi sunt de acord cu ceea ce face Prof. Reich prin acest proiect de evaluare. Când am fost asistentă, mi-am dorit să existe un mod în care să transform cititul tezei fiecărui student într-un proiect de o zi. Era o dorinţă imposibilă; nu exista niciodată

suficient de mult timp. Dar, cu contactele pe care le are la LotsaTech, Gerry Reich aproape a reuşit. Plăteşte cu mulţi bani câţiva studenţi isteţi din ultimul an care notează şi comentează fiecare întrebare din teză. Ne spune că timpul nu contează. Studenţii din aceste grupe vor primi un feedback cu adevărat important.

— Tipul ăsta, Reich, apare peste tot, spuse Dixie Mae. A fost şi în spatele programului de testare care ne-a ales pe mine, Victor şi alţii pentru consilierea clientelei.

— Păi, Victor nu se înşeală în privinţa lui. Reich este un manipulant. Ştiu că a efectuat teste toată săptămâna. A ocupat tot Amfiteatrul Olson în acest scop. Noi nu am aflat de această operaţiune decât ulterior. I-a prins pe Graham şi pe ceilalţi din gaşca noastră cu acest job de o zi. Se pare că are tot felul de proiecte.

— Mda, şi noi am dat testul în Amfiteatrul Olson. Primiseră un mic avans cash şi câteva indicii despre perspectivele acestui job… Iar Dixie Mae s-a ales poate cu cea mai bună ofertă pe care a avut-o vreodată. Dar noi am făcut asta săptămâna trecută.

— Nu poate fi vorba de acelaşi loc. Amfiteatrul Olson e o sală de sport.

— Da, aşa mi s-a părut şi mie.

— Săptămâna trecută a fost folosită de Asociaţia Sportivă Universitară Naţională pentru probele eliminatorii.

Victor se întinse să-şi ia agenda.

— În fine. Trebuie să plecăm, Şoricel.

— Nu-mi mai spune aşa! Probele eliminatorii de la ASUN au fost pe 4 iunie. Eu am făcut chestionarul lui Gerry ieri, joi 14 iunie.

— Îmi pare rău, Ellen, spuse Dixie Mae. Ieri a fost într-adevăr joi, dar 21 iunie.

Victor făcu un gest de liniştire a spiritelor.

— Nu e mare lucru.

Ellen se încruntă, dar nu contrazise pe nimeni. Îşi privi ceasul de la mână.

— Victor, hai să ne uităm în agenda ta. Ce dată scrie?

— Scrie iunie… hm. Scrie 15 iunie.

Dixie Mae îşi privi şi ea ceasul. Cifrele erau corecte, doar data era greşită: Vi 15 Iun 12:31 PDT 2012.

— Ellen, m-am uitat la ceas când am venit aici. Scria 22 iunie.

Ellen se apleca deasupra mesei şi se uită cu atenţie la agenda lui Victor.

— Pariez că aşa a fost. Dar şi ceasul şi agenda preiau data instalaţiilor din această clădire. Aici ţi se arată data noastră locală – şi ceea ce ţi se arată este adevărat.

Acum Dixie Mae era cea furioasă.

— Uite ce este, Ellen. Indiferent ce spun mecanismele temporale, *eu* nu aş fi inventat o întreagă săptămână din viaţa mea. Toate acele cursuri de familiarizare cu produsele.

— Nu, n-ai fi inventat.

Ellen îşi strânse picioarele sub scaun. Mult timp nu spuse nimic, doar se uita prin ceaţă la oraşul de dedesubt. Într-un final, spuse:

— Ştii, Victor, ar trebui să fii mulţumit.

— Cum aşa? întrebă el suspicios.

— S-ar putea să fi dat peste o ştire cu adevărat importantă. Spuneţi-mi, în timpul acestei săptămâni suplimentare pe care aţi trăit-o, cât de des aţi folosit telefonul?

— Niciodată, spuse Dixie Mae. Dl. Johnson – instructorul nostru – a spus că nu avem voie să-l folosim în prima săptămână.

Ellen încuviinţă din cap.

— Deci bănuiesc că nu se aşteptau ca înşelătoria să dureze mai mult de o săptămână. Noi nu avem restricţii aici. LotsaTech ne limitează destul de mult accesul la Internet, dar azi dimineaţă am dat câteva telefoane.

Victor îi aruncă o privire pătrunzătoare.

— Aşadar de unde crezi că a apărut săptămâna în plus?

Ellen ezită.

— Cred că Gerry Reich a mers mai departe decât i-ar fi îngăduit vreodată comisia pentru subiecţi umani din cadrul UCLA. Probabil aţi petrecut o noapte sub influenţa

narcoticelor, îndopaţi până la refuz cu detalii despre produsele LotsaTech.

— A! Vrei să spui… Pregătirea În-Ultimul-Moment? Victor îşi consultă agenda. Credeam că asta a fost acum câţiva ani.

— Într-adevăr, dacă joci după regulile Administraţiei Alimentelor şi Drogurilor. Dar există medicamente şi tratamente care pot grăbi procesul de învăţare. Citiţi ziarele şi veţi vedea că într-un an sau doi va fi un scandal monstru. Cred că Gerry s-a lansat în ceva foarte, *foarte* util. Nu aveţi niciun efect secundar. Aveţi tot felul de cunoştinţe noi, de specialitate – chiar dacă se referă la un subiect fără importanţă. Şi, după câte se pare, aveţi amintiri detaliate despre o experienţă de viaţă care nu a avut loc *niciodată*.

Dixie Mae se gândi la cele întâmplate în ultima săptămână. Nu era nimic ciudat în legătură cu experienţa din Amfiteatrul Olson: examenele, interviul pentru job. Adevărat, toaleta era incredibil de curată – ca într-un spital, acum când se gândea la asta. Intrase o dată acolo, imediat după ce acceptase oferta de serviciu. După aceea… ce a făcut după aceea? A luat autobuzul direct spre Lotsatech… fără ca măcar să mai treacă pe la apartamentul ei? Apoi, totul era din nou limpede. Îşi putea aminti glumele făcute la orele de Voxalot. Îşi putea aminti ce a mâncat şi discuţiile nocturne cu Ulysse despre cum să profite de această ocazie.

— Ni s-au spălat creierele, spuse ea într-un târziu.

Ellen încuviinţă din cap.

— Se pare că de data asta Gerry a mers mult prea departe.

— Şi este şi prost. Echipa noastră merge la o petrecere diseară, în centru. Dintr-o dată, 16 oameni vor şti ce li s-a întâmplat. Vom fi supăraţi foc… Dixie Mae remarcă privirea compătimitoare de pe faţa lui Ellen.

Ah. Aşadar diseară, în loc să se distreze, echipa lor de consultanţi clientelă va fi într-o apatie medicamentoasă, *fără* să-şi amintească de săptămâna care nu a existat niciodată.

— Nu ne vom aminti nimic, nu-i aşa?

Ellen dădu din cap.

— Bănuiesc că vă va plăti foarte bine, şi veţi avea amintiri despre un job de o zi aici la LotsaTech.

— Ei bine, asta nu se va întâmpla, spuse Victor. Am o poveste şi o ranchiună. Eu nu mă mai întorc.

— Trebuie să-i avertizăm pe ceilalţi.

Victor scutură din cap.

— E prea riscant.

Dixie Mae îl privi.

Ellen Garcia îşi îmbrăţişă genunchii pentru o clipă.

— Dacă ar fi vorba numai de tine, Victor, aş fi sigură că mă păcăleşti. Se uită o secundă la Dixie Mae. Mai arată-mi o dată acel email.

Întinse hârtia pe masă.

— LotsaTech are destule contracte de apărare şi securitate. N-aş vrea să cred că ar încerca să ne bage la răcoare dacă află că suntem pe urmele lor. Fluieră o melodie de rău augur. Se va dezlănţui paranoia… V-aţi gândit că acest email ar putea veni de la cineva care încearcă să vă avertizeze despre ce se întâmplă?

Victor se încruntă.

— Cine, Ellen? Fata nu îi răspunse, aşa că el continuă. Ce crezi că ar trebui să facem?

Ellen nu-şi ridică privirea de pe hârtie.

— În principal, încercaţi să nu vă comportaţi ca nişte idioţi. Tot ce ştim cu siguranţă este că cineva s-a jucat cu minţile voastre. În primul rând, trebuie să plecăm cu toţii întregi de la LotsaTech, fără efecte medicale secundare. În al doilea rând, trebuie să-l oprim pe Gerry sau… Mai citi o dată antetele mesajului. Sau pe oricine se află în spatele acestei afaceri.

Dixie Mae spuse:

— Nu cred că ştim suficient de mult ca să nu ne purtăm ca nişte idioţi.

— Ai dreptate. Bun, o să dau un telefon, să las un mesaj inofensiv care ar trebui să aibă un înţeles pentru poliţie, în caz că lucrurile evoluează nasol. Apoi o să vorbesc cu

ceilalţi din echipa noastră de evaluare. Cât timp suntem încă la LotsaTech nu spunem nimic, dar de îndată de ieşim de aici ţipăm cât ne ţin puterile. Voi doi… ar fi mai sigur să staţi ascunşi până se întunecă şi ne întoarcem noi în oraş.

Victor fu de acord.

Dixie Mae arătă spre email-ul misterios.

— Ce anume ai remarcat, Ellen?

— Cred că este doar o coincidenţă. Dacă nu ai mai multe modele, începi să vezi fantome.

— Spune.

— Păi, adresa de email, lusting925@freemail.sg. Clădirea 0925 se află în vârful dealului de colo.

— De acolo de unde am pornit nu se putea vedea.

— Exact. Ca şi cum „Lusting” trebuia să te aducă întâi *aici*. Şi mai e o chestie. Prof. Reich are un student în ultimul an, pe nume Rob Lusk.

Lusk? Lusting? Pentru Dixie Mae, legătura dintre aceste nume nu părea relevantă.

— Ce fel de om este?

— Rob nu este un tip extraordinar de prietenos, dar este de două ori mai deştept decât studentul obişnuit din anul terminal. Datorită lui Gerry se pricepe la hardware. Gerry se foloseşte de el de cinci sau şase ani, şi pun pariu că Rob vrea cu disperare să-şi termine studiile. Tăcu. Uite cum facem. Voi intra şi îi voi spune totul lui Graham şi celorlalţi. Apoi vom găsi un loc în care să vă ascundeţi în restul zilei.

Se îndreptă spre uşă.

— Nu am de gând să mă ascund, spuse Dixie Mae.

Ellen ezită.

— Măcar până la ora închiderii. Ai văzut poliţiştii închiriaţi stând la intrarea principală. Nu e locul unde să te plimbi ca pe bulevard. În seara asta, grupul meu va putea pleca acasă fără probleme. De îndată ce ieşim din campus, o să facem un tămbălău de o să vină aici toată presa şi Poliţia. Veţi ajunge în siguranţă acasă, în cel mai scurt timp.

Victor încuviinţa.

— Ellen are dreptate. De fapt, ar fi mai bine să nu răspândim această poveste printre ceilalţi evaluatori. Nu e nimic de povestit…

— Eu nu am de gând să mă ascund! Dixie Mae privi spre deal. O să fac nişte verificări la 0925.

— E o nebunie, Dixie Mae! Eşti în siguranţă dacă te ascunzi până la sfârşitul zilei de muncă – şi după aceea poliţiştii pot investiga mai bine decât ai putea investiga tu. Fă ce spune Ellen!

— Nimeni nu îmi spune ce să fac, Victor! spuse Dixie Mae, în timp ce gândea: *Mda, ce fac acum seamănă puţin cu intriga unui joc ieftin: adolescenţii au intrat în casa bântuită, apoi s-au despărţit şi au fost măcelăriţi…*

Dar Ellen Garcia făcea şi ea presupuneri. Dixie Mae îi privi pe amândoi.

— O să merg pe urmele acestui email.

Ellen o privi lung. Nu era clar dacă privirea ei exprima dispreţ sau meditaţie.

— Aşteaptă să-i spun lui Graham, bine?

* * *

Douăzeci de minute mai târziu, cei trei erau din nou afară, urcând panta lungă spre Clădirea 0925.

Poate că Graham Roşcatul era un tip deştept, dar se dovedi de fapt un neghiob. Era convins că misterul calendarului era doar o înşelătorie pusă la cale de Dixie Mae împreună cu Victor. Ellen prea nu se pricepu să-i vorbească – şi cei doi nătăfleţi de consilieri clientelă erau demni de dispreţ. Din fericire, mare parte din ceilalţi evaluatori au fost de acord să îi asculte. Unul din ei chiar găsi o breşă neplăcută în presupunerile lor:

— Şi dacă ar fi atât de important, nu i-ar supraveghea Gerry pe ăştia doi? Ştiţi, Gestapo-ul Conspiraţiilor poate ajunge aici în orice clipă!

Urmă un moment de tăcere şi teamă, toată lumea aştepta sosirea băieţilor răi cu bastoane. În cele din urmă toţi, inclusiv Graham, au fost de acord să nu spună nimic până la sfârşitul zilei. Câţiva dintre ei lăsară mesaje

telefonice cifrate unor prieteni, în caz de nevoie. După părerea lui Dixie Mae, majoritatea înclina spre punctul de vedere al lui Ellen, dar oricât de deştepţi ar fi fost, nu vroiau să-l supere pe Graham.

Pe de altă parte, Ellen era *persona non grata* pentru că încercase să dea peste cap programul lui Graham. În final, se enervă pe dobitocul roşcat.

Aşa se face că acum Ellen, Victor şi Dixie Mae mergeau pe drumul de cărămizi galbene – adică aleea cu asfalt pentru econo-carturi – care ducea spre Clădirea 0925.

Campusul LotsaTech era nou şi nu foarte populat, dar *erau* şi alte persoane prin preajmă. Chiar la ieşirea din 0999 au dat peste trei tipi în sacouri sport cum purtau poliţiştii de la intrarea principală. Victor o apucă pe Dixie Mae de braţ.

— Poartă-te natural, îi şopti el.

Păşiră agale şi Victor îi salută graţios cu capul. Cei trei abia dacă l-au remarcat.

Victor îi dădu drumul lui Dixie Mae.

— Vezi? Trebuie doar să fii tare.

Ellen mergea în faţa lor. Încetini, până când cei doi o ajunseră şi continuară umăr la umăr.

— Ori se joacă cu noi, spuse ea, ori nu ne-au remarcat.

Dixie Mae pipăi mesajul din buzunar.

— Ei bine, *cineva* chiar se joacă cu noi.

— Ştii, ăsta e cel mai mare indiciu pe care îl avem. Eu tot mai cred că poate cineva încearcă să…

Ellen tăcu, doi tipi din conducere veneau din sens opus. Aceştia le dădură şi mai puţină atenţie decât poliţiştii.

— … poate cineva încearcă să ne ajute.

— Poate, spuse Dixie Mae. Cel mai probabil, e vreun sadic care încearcă să folosească ce a aflat atunci când mă aflam sub influenţa narcoticelor.

— Uf. Mda. Analizară posibilităţile. Straniu. Era amuzant să discuţi cu Ellen Garcia, ca şi cu Ulysse de altfel, deşi era poate de cinci ori mai deşteaptă decât Ulysse sau Dixie Mae.

Erau acum suficient de aproape ca să vadă ferestrele de jos de la 0925. Ca mărime, clădirea era de două ori cât

0999 sau 0994. La parter era parcată o maşină a firmei de catering. Dincolo de paravanele verzi putură vedea câteva cupluri jucând tenis pe terenurile aflate la sud de clădire.

Victor privi pe furiş.

— Ciudat. Au un fel de camuflaj la ferestre.

— Mda. Ar trebui să putem vedea măcar luminile din tavan.

Se îndepărtară de aleea principală şi merseră pe acolo pe unde nu puteau fi zăriţi din maşina de catering. Chiar şi de aproape, pe sub consolă, ferestrele semănau cu acelea aflate în celelalte clădiri. Dar înăuntru nu era doar întuneric. Era beznă totală. În interior, geamul fusese acoperit cu un plastic negru, ca cel care se pune în vitrinele închise.

Victor îşi scoase rapid agenda.

— Fără telefoane, Victor.

— Vreau să transmit o ştire în direct, în caz că cineva se supără că suntem aici.

— Ţi-am mai spus, accesul la Internet este limitat. De altfel, dacă suni de aici se declanşează baliza logică 911.

— Doar un apel scurt, la…

Privi în sus şi le văzu pe cele două fete stând lângă el.

— A, bine. O să folosesc doar camera.

Dixie Mae întinse mâna spre el.

— Dă-mi agenda, Victor. Filmăm noi.

Pentru o clipă, păru că are de gând să refuze. Apoi îi văzu pumnul încleştat. Şi şi-a adus aminte, poate, de poveştile spuse la prânz, în timpul săptămânii. *Săptămâna care nu a existat niciodată?* Indiferent de motiv, îi înmână agenda.

— Crezi că lucrez pentru tipii cei răi? întrebă el.

— Nu, răspunse Dixie Mae (65% adevărat, dar procentajul era în scădere). Dar nu am încredere că vei face mereu ce spune Ellen. În acest mod vom filma noi şi vom fi în siguranţă. *Datorită autocontrolului superior de care dau dovadă. Mda.*

Vru să-i dea agenda lui Ellen, dar aceasta scutură din cap.

— Înregistrează tu, Dixie Mae. Victor, ţi-o vei recupera mai târziu.

— A, bine, dar mai întâi vreau drepturile de emisie. Se învioră. Dixie, tu o să fii operatorul meu. Revino asupra mea de fiecare dată când am ceva important de spus.

— Aşa o să fac, Victor. Roti camera cu o mişcare amplă, departe de el.

Nu îi deranjă nimeni în timp ce înconjurau parterul. Camuflajul era perfect, dar ca şi la clădirile 0994 şi 0999, exista o uşă obişnuită cu un banal acces pe bază de card.

Ellen se uită mai de aproape.

— Am scos din funcţiune încuietorile de la 0999, aşa, ca să ne distrăm. Dar am vaga bănuială că tipii ăştia cu plastic negru nu sunt prea neglijenţi.

— Cred că doar până aici putem merge, spuse Victor.

Dixie Mae se apropie de uşă şi o împinse. Nu se auzi niciun semnal de eroare, nicio alarmă. Uşa se deschise pur şi simplu.

Se uitară uimiţi unul la celălalt.

Cinci secunde mai târziu, erau tot în pragul uşii. Puţinul pe care-l zăreau semăna cu parterul tipic de la LotsaTech.

— Ar trebui să închidem uşa şi să ne întoarcem, spuse Victor. Dacă stăm aici, vom fi prinşi în flagrant delict.

— Ai dreptate. Ellen păşi înăuntru, urmată vrând-nevrând de Victor, apoi de Dixie Mae care filma.

— Stai! Dixie Mae, nu închide uşa.

— Iisuse.

— E cât o cutie! Se aflau într-o cameră foarte mică. Deasupra nivelului taliei, pereţii erau din sticlă. La celălalt capăt al camerei mai era o uşă.

Ellen înaintă.

— Anul trecut am lucrat la Livermore. Erau şi acolo cuşti ca astea. Intri destul de uşor – dar după aceea dai peste tot de paznici înarmaţi care te întreabă politicos dacă te-ai rătăcit. Aici nu se zărea niciun paznic. Ellen împinse uşa interioară. Era încuiată. Atinse încuietoarea. Părea a fi dintr-un plastic ieftin. S-ar putea să nu meargă, spuse ea, încercând s-o deschidă.

Se auziră voci, venind de undeva de sus. Pe etajul lor nu se zărea nimeni. Totuşi, planul clădirii le era cunoscut, în Clădirea 0994, de exemplu, holul din dreapta duce la toalete, micul bufet şi dormitorul comun.

Ellen ezită şi se opri să asculte. Îi privi pe ceilalţi.

— E ciudat. Parcă ar fi… Graham!

— Poţi sparge încuietoarea, Ellen? *Ar trebui să urcăm şi să-l strângem de gât pe trădătorul ăla cu propria lui coadă.*

Alt sunet. Se deschisese o uşă! Dixie Mae privi dincolo de Ellen şi zări un tip ieşind de la toaletă. Dixie Mae reuşi să-l tragă în jos pe Victor şi amândoi căzură pe podeaua cămăruţei.

— Hei, Ellen, spuse străinul, nu prea arăţi bine. Graham te calcă şi pe tine pe nervi?

Ellen râse strident.

— D-da… nu-i nicio noutate.

Dixie Mae răsuci agenda şi o ţinu astfel încât obiectivul încorporat să vadă dincolo de geam. Văzu pe ecranul micuţ că străinul zâmbea. Purta un tricou şi pantaloni până la genunchi, şi avea un fel de legitimaţie agăţată de gât.

Ellen deschise şi închise gura de câteva ori, dar nu reuşi să spună nimic. *Nu-l cunoaşte deloc pe tipul ăsta.*

Străinul era tot în ceaţă, dar…

— Hei, spuse el, unde ţi-e legitimaţia?

— Ei, la naiba… Cred că am lăsat-o la toaletă, spuse Ellen. Şi acum am rămas încuiată pe dinafară.

— Ştii regulile, spuse străinul, dar tonul lui nu era ameninţător. Meşteri ceva pe partea lui dinspre uşă. După ce se deschise, Ellen păşi fără să-l lase să vadă ceva în spatele ei.

— Îmi pare rău. Eram nervoasă.

— Nicio problemă. Graham o să se potolească într-un final. Aş vrea să fie mai atent cu solicitările profesioniştilor.

Ellen încuviinţă din cap.

— Mda, aşa e. De parcă era într-adevăr de acord cu el.

— Vezi tu, Graham nu desparte problemele aşa cum trebuie. Ideea e să fie deopotrivă clar *şi* profund.

Ellen scotea întruna nişte sunete prin care arăta că înţelege. Străinul vorbăreţ ştia o mulţime de detalii legate de un proiect al NSA[5], dar habar n-avea de cei trei intruşi.

Se auziră paşi uşori pe scări şi o voce cunoscută.

— Michael, mai durează mult? Vreau să… Vocea se opri brusc într-un chiţăit.

Pe ecranul agendei, Dixie Mae văzu două brunete care se holbau una la cealaltă, afişând expresii identice de uimire. Cele două îşi dădură ocol pentru o clipă, lovindu-se uşor cu palmele. Nu se băteau… era ca şi cum fiecare din ele credea că cealaltă este un efect video. *Ellen Garcia, fă cunoştinţă cu Ellen Garcia.*

Străinul – Michael? – se holba la fel de uimit, mai întâi la o Ellen, apoi la cealaltă. Cele două Ellen scoteau sunete nearticulate, suficient de puternice pentru a o întrerupe pe cealaltă şi să o întărâte mai tare.

În cele din urmă, Michael spuse:

— Înţeleg că nu ai o soră geamănă, Ellen?

— Nu! răspunseră amândouă.

— Aşadar una din voi este o impostoare. Dar v-aţi sucit de atâtea ori, că nu mai ştiu care este originalul. Aha. Arătă spre una din cele două Ellen. Încă un bun motiv să porţi legitimaţiile de securitate.

Dar Ellen şi Ellen nu vedeau pe nimeni în afară de ele însele. Cu excepţia corului de „Nu!”, cuvintele lor erau doar întreruperi reciproce, neinteligibile. În final, îşi aruncară ezitând un zâmbet obraznic. Amândouă băgară mâna în buzunar. Una din ele scoase o monedă de un dolar, iar cealaltă nu găsi nimic.

— Ha! Verde stop, un dolar pe loc. Cealaltă rânji şi dădu din cap. Ellen-cu-dolarul se întoarse spre Michael. Uite, amândouă suntem reale. Şi amândouă suntem doar copii.

Michael se uita pe rând de la una la alta.

— Cu siguranţă nu sunteţi nici clone.

— Evident, spuse cea-cu-dolarul. Se uită la cealaltă Ellen şi o întrebă: Cocaină?

Cealaltă dădu din cap şi spuse:

---

[5] Agenţia Naţională de Securitate (n.trad.)

— În aprilie am făcut ceva mai rău. Şi amândouă izbucniră în râs.

Cea-cu-dolarul:

— Examen cu Gerry în Amfiteatrul Olson?

— Da.

Cea-cu-dolarul:

— Michael?

— După aceea, răspunse cealaltă, şi roşi. După o secundă, roşi şi cea-cu-dolarul.

Michael spuse cu voce seacă:

— Şi nu sunteţi perfect identice.

Ellen-cea-cu-dolarul zâmbi cu jumătate de gură.

— Aşa e. Nu te-am mai văzut niciodată. Se întoarse şi aruncă dolarul celeilalte Ellen, din mâna sa stângă în mâna ei stângă.

Acea Ellen deţinea acum controlul. Era, de asemenea, versiunea care avea legitimaţia de securitate. Să-i spunem NSA Ellen.

— Din câte îmi dau – ne dăm – seama, am avut aceeaşi conştiinţă până în ziua în care am trecut examenul de recrutare al lui Gerry Reich. De atunci, am avut vieţi separate. Ne-am făcut chiar şi prieteni noi diferiţi. Privea în direcţia obiectivului lui Dixie Mae.

Ellen-evaluatoarea se întoarse să-i urmărească privirea.

— Puteţi ieşi, prieteni. V-am văzut obiectivul camerei.

Victor şi Dixie Mae se ridicară şi ieşiră din celula de siguranţă.

— O adevărată invazie, spuse Michael, şi nu părea că glumeşte.

NSA Ellen îl prinse de braţ.

— Michael, cred că nu mai suntem în Kansas.

— Aşa e! Pur şi simplu visez.

— Probabil. Dar dacă nu – schimbă nişte priviri cu Ellen-evaluatoarea – poate ar fi bine să aflăm ce s-a întâmplat cu noi. Sala de şedinţe e liberă?

— Era când m-am uitat. Da, acolo nu vom fi deranjaţi. Îi conduse pe hol spre ceea ce în Clădirea 0994 era ghereta portarului.

* * *

Michael Lee şi NSA Ellen lucrau la un alt proiect al Profesorului Reich.

— Vezi tu, spuse Michael, Profesorul Reich are contract cu colegii mei pentru compararea software-ului de supraveghere cu ceea ce poate realiza analiza umană intensivă.

— Da, spuse NSA Ellen, marea problemă cu supravegherea a fost întotdeauna cantitatea enormă de material care trebuie urmărit. Agenţiile secrete folosesc echipamentele automatizate şi au o mulţime de buni specialişti – oameni precum Michael, aici de faţă – dar sunt pur şi simplu copleşite. În orice caz, Gerry a avut ideea că, deşi problema nu poate fi rezolvată, o echipă de agenţi secreţi şi studenţi din ultimul an ar putea măcar să estimeze ceea ce le scapă programelor NSA.

Michael Lee încuviinţă.

— Ne petrecem întreaga vară studiind intervalul dintre orele 13 şi 14 UTC[6], din 10 iunie 2012, înainte şi înapoi şi sus şi jos, dar urmărim numai trei teme restrânse.

Ellen-evaluatoarea îl întrerupse.

— Şi asta e prima ta zi de lucru, nu-i aşa?

— A, nu. Facem asta de aproape o lună. Zâmbi uşor. Toată cariera mea s-a axat pe studiul Chinei contemporane. Dar acesta e primul contract în care am avut suficient timp să mă uit peste datele pe care trebuie să le comentez. Ar fi o adevărată plăcere dacă n-am fi nevoiţi să chemăm paza pentru aceşti studenţi indisciplinaţi din ultimul an.

NSA Ellen îl bătu uşor peste umăr.

— Dar dacă nu ar fi fost Michael, aş fi fost şi eu la fel de obosită ca Graham. A trecut o lună, mai sunt două.

— Crezi că suntem în luna *august*? întrebă Dixie Mae.

— Sigur că da. Se uită la ceasul lui. Suntem în 10 august.

Ellen-evaluatoarea zâmbi şi îi povesti despre celelalte variante de dată la care se gândiseră ceilalţi.

---

[6] Abreviere pentru Timpul Universal Coordonat (n.trad.)

— E un fel de halucinaţie provocată de droguri, spuse Victor. Am crezut mai înainte că este doar opera lui Gerry Reich. Acum cred că statul se joacă cu creierele noastre.

Cele două Ellen se uitară la el; se vedea că amândouă îl cunoşteau pe Victor de mult timp. Dar se părea că luau în serios ceea ce spunea.

— E posibil, spuseră amândouă.

— Scuze, Ellen-evaluatoarea spuse către NSA Ellen. Dolarul e la tine.

— S-ar putea să ai dreptate, Victor. Dar cunoaşterea este specialitatea mea – a noastră. Noi două suntem departe de visarea normală sau halucinaţie.

— Doar că *şi asta* ar putea fi o iluzie, spuse Victor.

— Tacă-ţi fleanca, Victor, spuse Dixie Mae. Dacă *totul* este un vis, am putea foarte bine s-o lăsăm baltă. Se uită la Michael Lee. Ce are statul de gând?

Michael ridică din umeri.

* * *

— Detaliile sunt secrete, dar este doar o supraveghere post hoc. Regulile de izolare par lucrate de Profesorul Reich împreună cu agenţia mea.

NSA Ellen aruncă o privire spre dublura ei. Cele două avură o conversaţie scurtă şi ciudată, cu jumătăţi de cuvinte şi fraze. După aceea, NSA Ellen continuă:

— Dl. Savant Gerry Reich pare a se afla în centrul tuturor problemelor. A folosit nişte teste standard de personalitate pentru a alege oameni comunicativi, motivaţi pentru posturile de consilieri clientelă. Pun pariu că fac treabă bună din prima zi de lucru.

Mda. Dixie Mae se gândi la Ulysse. Şi la ea însăşi.

NSA Ellen continuă:

— Gerry a constituit şi un alt grup – de studenţi în anul terminal care să evalueze diversele lui examene şi proiecte.

— Noi am lucrat la un singur examen, spuse Ellen-evaluatoarea. Dar nu se plângea. Pe faţa ei era un zâmbet ciudat, avea privirea cuiva care a aflat o veste foarte proastă.

— Apoi a inclus o mulţime de agenţi secreţi şi absolvenţi de la Consiliere Clientelă în acest proiect de supraveghere din care facem parte şi eu şi Michael.

Michael era perplex. Victor părea oarecum supărat, propriile lui teorii erau călcate în picioare.

— Dar, spuse Dixie Mae, grupul vostru de supraveghere funcţionează de o lună, spuneai…

— Şi evaluatorii *au* legătură telefonică cu exteriorul! spuse Victor.

— M-am gândit şi eu la asta, spuse Ellen-evaluatoarea. Azi am dat trei telefoane. Al treilea a fost după ce aţi apărut tu şi Dixie Mae. A fost un mesaj vocal pentru o prietenă de la MIT. Am vorbit cifrat, dar am încercat să-i spun suficient de multe astfel încât prietena mea să facă scandal dacă dispar. Celelalte apeluri au fost…

— Tot mesaje vocale? întrebă NSA Ellen.

— Doar unul din ele. Celălalt a fost un apel către Bill Richardson. Am avut o discuţie încântătoare despre petrecerea pe care o dă sâmbătă. Dar Bill…

— Bill a trecut testul de angajare al lui Reich, la fel ca noi toţi!

— Exact.

Lucrurile se îndreptau într-o direcţie mai nasoală decât teoria visului formulată de Victor.

— A-aşadar ce s-a întâmplat cu noi? întrebă Dixie Mae.

Michael căsca ochii mari, deşi lansă cu voce uscată doar o afirmaţie modestă:

— Scuzaţi un demodat specialist în limba dinastiei Han. Te gândeşti că suntem doar upload-uri de personalitate? Eu credeam că asta e science-fiction.

Cele două Ellen râseră. Una din ele spuse:

— A, dar *este* science-fiction, nu doar cel mai nou episod din *Kywrack*. Genul ăsta e vechi de aproape un secol.

Cealaltă spuse:

— „Dumnezeul microcosmic” al lui Sturgeon.

— Ar fi ceva; să te păzeşti atunci, Gerry! Dar mai e şi „Tunelul pe sub lume” al lui Pohl, spuse prima.

— Christoase. Ne-am ars dacă ăsta-i scenariul.

— Bun, dar ce zici de „Cecuri fără acoperire la Memory Bank" al lui Varley?

— Sau de „Darwinia” lui Wilson?

— „Porcii în spaţiul virtual” ai lui Moravec?

— „Simulacron-3” al lui Galouye?

— Cuburile morţii ale lui Vinge?

Acum, că „gemenele” nu se mai sincronizau perfect, cuvintele lor formau un cor din ce în ce mai puternic, care culmină cu:

— „Pietrele cu tâlc” ale lui Brin!

— Sau „Incineratorii”!

— Nu, nu poate fi asta. Se opriră brusc şi dădură din cap aprobator, una spre cealaltă.

Cam sinistru, gândi Dixie Mae. Per ansamblu, discuţia fusese la fel de misterioasă ca şi crizele lor auto-întrerupte de mai devreme.

Din fericire, Victor era acolo ca să salveze minţile prozaice.

— Nu contează. De fapt, uploadarea este *numai* sci-fi. Este mai rea decât călătoria cu viteză superioară vitezei luminii. Nici măcar nu există o bază teoretică pentru upload-uri.

Cele două Ellen fluturară mâna stângă.

— Nu e chiar aşa, Victor.

Cea-cu-dolarul continuă:

— Aş spune că există o bază *teoretică* conform căreia upload-urile sunt teoretic posibile. Zâmbiră cu jumătate de gură. Şi cine credeţi că este responsabil pentru asta? Gerry Reich. În anul 2005, cu mult înainte de a deveni celebru ca geniu periculos, a scris câteva referate despre mecanismele uploadării. Teoria era o aiureală şi chiar cel mai simplu demo ar fi consumat mult mai multă electricitate decât orice supercomputer din acea vreme.

— Numai pentru uploadarea unei singure personalităţi.

— Astfel că Gerry şi Metoda Reich erau un fel de păcăleală.

— După aceea, Gerry a abandonat ideea – la ce altceva v-aţi fi aşteptat, ţinând cont că este un măscărici. Dar acum a devenit dintr-odată celebru în toată lumea şi are succes în vreo şase domenii diferite. Cred că ceva s-a întâmplat. *Cineva* a rezolvat în locul lui problema hardware-ului.

Dixie Mae studia emailul.

— Rob Lusk, spuse ea încet.

— Exact, spuse Ellen-evaluatoarea. Le explică ce era cu emailul.

Michael nu era convins.

— Nu ştiu, Ellen. De acord, avem de-a face cu un miracol extraordinar – gesticulă spre ambele Ellen – dar să facem speculaţii asupra motivului e ca şi cum o vrabie ar încerca să înţeleagă ce e cu Autostrada 405.

— Ba nu, spuse Dixie Mae, şi toţi se întoarseră spre ea. Se simţea foarte ameninţată şi foarte furioasă – mai degrabă furioasă. Cineva *ne-a făcut o înscenare*! A început în acele toalete super-curate din Amfiteatrul Olson…

— Amfiteatrul Olson, spuse Michael. Şi tu ai fost acolo? Toaletele miroseau ca într-un spital! Mi-amintesc că mă gândeam la asta când am intrat acolo, dar… hei, mi-amintesc că după aceea eram în autobuz, veneam încoace.

Ca într-un spital. Dixie Mae se simţea cuprinsă de panică.

— P-poate că doar noi am rămas. Se uita la gemene. Chestia asta cu uploadarea ucide originalele?

Era un fel de întrebare de baraj; pentru o clipă, tăcură cu toţii. Apoi, Ellen-cu-dolarul spuse:

— Eu… eu nu cred asta, dar referatele lui Gerry erau în mare parte teoretice.

Dixie Mae îşi înfrânse teama; furia îi folosise la ceva. *Ce putem afla din asta?*

— Până în acest moment, ştim că peste treizeci dintre cei care au trecut testele de la Amfiteatrul Olson au ajuns aici. Dacă am fi fost cu toţii omorâţi, ar fi fost greu de muşamalizat afacerea. Să presupunem că suntem încă în viaţă. Idee: Şi poate ne putem da seama de nişte lucruri! Putem compara trei din experimentele lui Reich. Există

câteva diferenţe şi asta înseamnă ceva. Le privi pe gemene. V-aţi dat seama deja, nu-i aşa? Ellen pe care am întâlnit-o prima evaluează referate – un job de o zi, i s-a spus. Dar pariez că în fiecare noapte, atunci când ei cred că merg acasă – Lusk sau Reich sau oricine face asta îi opreşte şi *îi întoarce iar* la un job de o zi.

— Ca şi în cazul nostru, la consilierea clientelei, fu nevoit Victor să recunoască.

— Aproape. Am avut şase zile de familiarizare cu produsele, apoi prima zi de serviciu. Am fost cu toţii atât de entuziasmaţi. Ai dreptate, Ellen, în prima zi suntem fantastici! *Săraca Ulysse, săraca de mine; am crezut că vieţile noastre au un sens.* Sunt sigură că diseară dispărem şi noi.

Ellen-evaluatoarea încuviinţă din cap.

— Consiliere-clientelă-la-pachet, restartată la infinit, ca să fie proaspătă.

— Dar mai există câteva probleme, spuse cealaltă. În cele din urmă, diferenţele dintre date ar putea da de bănuit.

— Poate că da sau poate că antetele mail-urilor sunt falsificate automat.

— Dar contextul intern ar putea contrazice…

— Sau poate că Gerry a rezolvat problema labirintului cognitiv… Cele două se lansară iar în limbajul lor semi-privat.

Michael le întrerupse.

— Nu toţi sunt reciclaţi. Scopul proiectului nostru de urmărire a reţelei este de a petrece toată vara studiind o singură oră de trafic din reţea.

Gemenele zâmbiră.

— S-o crezi tu, spuse cea-cu-dolarul. Da, în această clădire nu suntem rebootaţi la sfârşitul fiecărei zile imaginare. În schimb, ne folosesc toată „vara” – minute ale timpului din computer în loc de secunde? – ca să analizăm o oră din traficul reţelei. Apoi ne folosesc din nou, pentru o oră diferită. Şi tot aşa.

— Nu-mi imaginez o tehnologie atât de performantă, spuse Michael.

— De fapt, nici eu, spuse cea-cu-dolarul, dar…

Victor îi întrerupse.

— Poate că ăsta e scenariul din „Darwinia”. Ştiţi care: suntem doar jucăriile unei inteligenţe super-avansate.

— Nu! spuse Dixie Mae. Nu e super-avansată. Consilierea clientelei şi supravegherea reţelei sunt lucruri importante din lumea noastră reală. Cel care se află în spatele acestei afaceri îşi foloseşte sclavii foarte, foarte rapid.

Ellen-evaluatoarea se încruntă.

— Şi noi evaluăm testele pentru el! E genul de lucruri care mi-arată că într-adevăr Gerry e autorul. Ne prosteşte pe toţi şi ne refoloseşte înainte de a ne da seama sau de a ne plictisi.

NSA Ellen avea aceeaşi expresie, dar o altă nemulţumire:

— Noi *ne-am plictisit* serios aici.

Michael încuviinţă şi el.

— Cei care lucrează pentru stat sunt fiinţe răbdătoare; i-am controlat pe studenţii din anii terminali. Rezistăm trei luni. Dar e… dureros… să aflu că drept răsplată pentru răbdarea noastră suntem puşi să o luăm de la capăt. La naiba. Scuze, Ellen.

— Dar acum ştim! spuse Dixie Mae.

— Şi la ce îţi foloseşte asta? râse Victor. De data asta ţi-ai dat seama. Dar la sfârşitul zilei care durează de fapt o microsecundă, pac!, totul se rebootează şi ce ai învăţat dispare.

— *De data asta* nu va fi aşa. Dixie Mae privi iar mesajul. Hârtia ieftină era şifonată şi pătată. *Un fals digital, ca şi noi.* Nu cred că suntem singurii care şi-au dat seama. Împinse hârtia de-a lungul mesei, spre Ellen-evaluatoarea. Ai crezut că înseamnă că Rob Lusk se află în această clădire.

— Da, aşa e.

— Cine e Rob Lusk? întrebă Michael.

— Un ciudat, spuse absentă NSA Ellen. Cel mai bun student din ultimul an al lui Gerry. Cele doua Ellen se holbau la email.

— Referirea la 0999 a condus-o pe Dixie Mae spre echipa mea de evaluare. După aceea i-am arătat adresa expeditorului.

— lusting925@freemail.sg?

— Da. Şi astfel am ajuns aici.

— Dar aici nu este niciun Rob Lusk, spuse NSA Ellen. Ha! Îmi plac aceste antete de mail false.

— Mda. Sunt mai lungi decât corpul mesajului!

Michael se opri să se uite peste umerii celor două Ellen. Arătă cu degetul pe mesaj.

— Vedeţi aici, la mijlocul celui ce-al doilea? Pare o transliterare a ideogramelor chinezeşti cu separatoare şi scrise în linie.

— Şi ce *înseamnă*?

— Păi, dacă e în mandarină, ar putea fi numărul 917.

Victor se sprijini pe coate.

— Trebuie să fie o coincidenţă. Cum ar fi putut şti Lusting cu cine o să ne întâlnim?

— Ştie cineva ce e cu Clădirea 0917? întrebă Dixie Mae.

— Eu nu, spuse Michael. Nu ieşim din clădirea noastră decât ca să mergem la piscină şi la terenurile de tenis.

Gemenele scuturară din cap.

— Nu am văzut-o… şi în momentul ăsta nu vreau să risc o căutare pe intranet.

Dixie Mae se gândi la harta LotsaTech prezentă în broşurile de bun-venit.

— Dacă acest loc există, ar trebui să fie mai sus pe deal, poate chiar în vârful acestuia. Eu zic să mergem acolo.

— Dar…, spuse Victor.

— Nu-mi spune rahaturile cum că trebuie să aşteptăm Poliţia, Victor, sau că să nu fim idioţi. *Nu* mai suntem în Kansas, iar acest email este singurul indiciu pe care îl avem.

— Ce-ar trebui să le spunem celor de aici? întrebă Michael.

— Nu le spuneţi nimic! Ne strecurăm afară. Vrem ca operaţiunea să decurgă normal, să nu dea de bănuit lui Gerry sau altcuiva.

Cele două Ellen se priviră una pe alta, pe feţele lor se citea o expresie bizară de tristeţe. Brusc, începură amândouă să cânte „Home on the Range”[7], dar cu versuri mai ciudate:

„Ah, o clonă aş vrea,
Carne din carnea mea,
Cu…”

Se opriră simultan şi roşiră.

— Ce minte murdară avea acel Garrett.

— Murdară, dar profundă. NSA Ellen se întoarse spre Michael şi păru că roşeşte şi mai tare. Nu contează, Michael. Cred că… tu şi cu mine ar trebui să rămânem aici.

— Nu, stai puţin, spuse Dixie Mae. Acolo unde mergem s-ar putea să fie nevoie să convingem pe cineva că această nebunie este adevărată. Voi două, Ellen, sunteţi cea mai bună dovadă.

Disputa continuă. La un moment dat, Dixie Mae remarcă uimită că cele două Ellen păreau a se contrazice una pe cealaltă.

— Nu ştim suficient de mult ca să ne hotărâm, se plângea întruna Victor.

— Victor, trebuie să facem ceva. *Ştim* ce ni se va întâmpla dacă nu facem nimic până la ora închiderii din această după-amiază.

Într-un final, Michael rămase pe loc. Avea mai multe şanse să fie crezut de către colegii lui de echipă. Dacă cele două Ellen, Dixie Mae şi Victor vor reuşi să adune vreo informaţie reală, poate că grupul din NSA ar putea face ceva.

— Vom fi o reţea de oameni care încearcă să spargă această clepsidră. Michael se străduia să pară oarecum

[7] Imnul statului Kansas (n.trad.)

amuzat, dar după ce rosti acele cuvinte se opri, şi niciunul dintre ceilalţi nu găsi ceva mai bun de spus.

* * *

Aproape de creasta dealului nu erau atât de multe clădiri, iar cele văzute de Dixie Mae aveau un singur etaj, de parcă ar fi fost intrarea într-o construcţie ce se ascundea *sub* deal. Copacii erau pipernicuţi şi iarba gălbuie.

Victor avea o explicaţie.

— E din cauza vântului. Se întâlneşte la multe din terenurile expuse din apropierea coastei. Sau poate că aici sus nu le udă prea mult.

O Ellen – din spate, Dixie Mae nu ştia exact care era – spuse:

— În orice caz, este o invenţie extraordinară.

Exact. O invenţie.

— Nu înţeleg ceva, spuse Dixie Mae. Cele mai tari efecte speciale nu se compară cu ce vedem aici. Cum pot fi computerele lor atât de bune?

— Păi, spuse cealaltă Ellen, unul din motive ar fi acela că e mai uşor să păcăleşti atunci când simulezi şi observatorii.

— Adică noi.

— Exact. Peste tot unde te uiţi vezi detalii, dar întotdeauna acestea sunt în centrul atenţiei tale. Noi, fiinţe umane, nu păstrăm în mintea noastră tot ce am văzut şi tot ce am învăţat, în acelaşi timp. Am investit milioane de ani de evoluţie ca să ignorăm aproape totul şi ca să găsim un sens acolo unde nu există.

Dixie Mae privi prin ceaţă, spre sud. Totul era atât de real: adierea uscată şi fierbinte, scânteierea unui avion îndreptându-se spre aeroportul LAX, masiva Empire State Building conturându-se printre zgârie-norii din centru.

— Probabil în fiecare clipă sunt zeci de omisiuni şi contradicţii în jurul nostru, dar nu le observăm decât dacă ne atrag atenţia toate în acelaşi timp.

— Ca şi discrepanţa de dată, spuse Dixie Mae.

— Întocmai! De fapt, problema principală a teoriilor noastre nu este modul în care am fost înşelaţi, ci cum poate această fraudă să funcţioneze simultan la mai multe persoane care comunică între ele. Este nevoie de un hardware mult mai bun decât tot ce există, o sută de litri de condensata Bose[8].

— Un fel de breşă în cuantica computaţională, spuse Victor.

Cele două Ellen se întoarseră spre el, ridicând din sprâncene.

— Hei, sunt jurnalist. Am citit despre asta în rubrica de science fiction din *Bruin*.

Replica gemenelor semăna mai mult cu un monolog şi mai puţin cu un dialog:

— Păi… chiar şi aşa, ai dreptate. De fapt, în primăvara asta au circulat nişte zvonuri conform cărora Gerry ar fi reuşit să modeleze schema de coerenţă a ceştii de cafea a lui Gershenfeld[9].

— Mda, şi că ar fi avut cinci sute de condensata Bose la temperatura camerei.

— Dar aceste poveşti au apărut cu mult după ce el devenise deja Dl. Savant. E ilogic.

Nu suntem primii traşi pe sfoară.

— Poate, spuse Dixie Mae, poate a început cu ceva simplu, cum ar fi un singur om super-rapid. Ar fi putut Gerry să facă un singur upload cu genul de supercomputere din zilele noastre?

— Păi, asta ar fi mai plauzibil… *ah*. Bun, aşadar un geniu izolat a fost folosit pentru a crea un secol sau cam aşa ceva de muncă genială legată de cuantica computaţională.

---

[8] Condensata Bose (şi a lui Einstein) se referă la faptul că sub o anumită temperatură critică, numită temperatură de condensare, atomii nu se mai pot distinge unul de altul, comportându-se asemenea unui „atom gigant” (n.trad.)

[9] Aluzie la Internet Zero Protocol, pentru comunicarea dintre micile aparate electronice de casă, pus la punct de către soft-istul Neil Gershenfeld, care foloseşte Internetul pentru a lega între ele combina muzicală, home cinema, televizorul, consola cu jocuri, telefonul, frigiderul, maşina de spălat (n.trad.)

Seamănă cu scenariul cubului morţii. Dacă aş fi în locul lui, după o sută de ani de tras pe sfoară în halul ăsta, i-aş pregăti lui Gerry o surpriză pe cinste.

— Mda, de pildă în loc de un remediu pentru cancer, primeşte virusul turbării transmis prin aer de proteinele unor dezgustători profesionişti de vârstă mijlocie de la Consiliere Clientelă.

După cum au rostit vorbele, gemenele păreau a fi la fel de însetate de sânge ca şi Dixie Mae.

* * *

Mai merseră câteva sute de metri. Peluza se transformă în insuliţe de buruieni şi noroi. O briză fierbinte plutea peste dealuri. Gemenele se opreau la fiecare câţiva paşi ca să privească mai atente ba vegetaţia, ba indicatoarele de pe alee. Mormăiau una spre cealaltă, comentau detaliile observate, de parcă ar fi încercat să descopere nepotrivirile:

— … foarte, foarte bine. Suntem de acord cu tot ce vedem.

— Poate că Gerry salvează nişte cicluri, dacă ne foloseşte ca subrutine cognitive din acelaşi proces.

— Ha! Nu-i de mirare că încă ne sincronizăm atât de mult.

Mormăie, mormăie.

— Putem deduce multe…

— … dacă acceptăm premiza nebunească a acestei situaţii.

Încă nu găsiseră nicio „Clădire 0917”, dar clădirile întâlnite aveau numere din ce în ce mai mici: 0933, 0921…

Un grup gălăgios trecu prin faţa lor. Cântau. Păreau a fi programatori.

— Stai calmă, spuse încet Ellen. Şirul ăsta de conga face parte dintr-un program de motivare a angajaţilor de la LotsaTech. Programatorii au petreceri în campus când ating puncte importante din proiect.

— Alte victime? spuse Victor. Sau inteligenţe artificiale?

— Ar putea fi victime. Dar pun pariu că toţi cei pe care i-am întâlnit pe drum sunt doar decor de nivel inferior. Nu există nimic în teoriile lui Reich care să facă posibilă inteligenţa artificială.

Dixie Mae îi privi pe cântăreţi coborând dealul. Era a treia oară când întâlneau pe drum nişte persoane ce păreau a fi oameni.

— Nu are nicio noimă, Ellen. Credem că suntem doar…

— Procese de simulare.

— Mda, procese de simulare, în interiorul unui supercomputer. Dar, dacă este adevărat, atunci oricine se află în spatele lor ar trebui să fie în stare să ne spioneze mult mai bine decât orice Big Brother din lumea reală. Ar fi trebuit să fim prinşi şi rebootaţi în momentul în care am început să fim suspicioşi.

Cele două Ellen veniră cu răspunsul. Se opriră, apoi se întrerupseră iar una pe cealaltă.

— Legătura la cea-cu-dolarul, spuse una din ele, care ţinea în mână moneda. Dixie Mae, este aici un mister, dar nu e chiar atât de mare. Dacă Reich foloseşte tehnicile de upload şi simulare de care ştiu eu, atunci ceea ce ajunge în mintea noastră nu poate fi interpretat în mod direct. Gândurile sunt prea idiosincratice, prea împrăştiate. Dacă suntem simulări într-un mare computer cuantic, ar fi greu de rulat cercetările mediului înconjurător.

— Te referi la camerele de spionare?

— Da. Ar fi dificil de implementat, pentru că, de fapt, ar trebui să-şi bage nasul în reprezentările noastre interne. Este complicat, pentru că noi probabil funcţionăm de mii de ori mai rapid decât în timp real. Ar putea fi trei moduri în care Gerry ne-ar putea spiona: ar putea urmări rezultatele echipei, care dacă eşuează, şi-ar da seama imediat că e ceva în neregulă – şi ar putea reboota principiile generale.

Dixie Mae era dintr-odată foarte mulţumită că nu mai luaseră şi alţi voluntari cu ei.

— A doua metodă ar fi să se uite la ce scriem sau la rezultatul software-ului pe care îl folosim în mod explicit. Sunt sigură că tot ceea ce percepem ca text analog poate fi

interpretat din exterior. Se uită la Victor. De aceea nu scriem nimic. Dixie Mae ţinea încă agenda lui.

— Dar e stupid, spuse Victor. Mai întâi nu putem filma nimic, iar acum nu putem scrie nimic.

— Priviţi! exclamară cele două Ellene. C0917! Dar nu era o clădire, doar un mic indicator înghesuit între stânci.

Se căţărară pe o potecă prăfuită care ducea de-a dreptul în vârful dealului.

Ajunseră acum atât de aproape de vârf, încât orizontul era la câţiva metri depărtare. Dixie Mae nu mai vedea niciun teren în zare. Îşi aminti de un film în care nişte amărâţi ca ei ajunseseră la capătul simulării… şi găsiseră zidul de la marginea universului lor. Dar mai făcură câţiva paşi şi Dixie Mae putu vedea dincolo de vârf. Dealurile se întindeau până în San Fernando Valley. Zări prin ceaţă familiara linie şerpuită a Autostrăzii 101. Tarzana.

Ellen şi Ellen şi Victor nu admirau panorama. Studiau indicatorul de pe marginea potecii. Dincolo de acesta, la vreo 50 metri, era un şantier. Materialele de construcţii erau depozitate cu grijă pe marginea gropii, iar un robo-excavator era parcat în capătul îndepărtat. Ar fi putut fi fundaţia unui model-standard de clădire LotsaTech… doar că în capătul îndepărtat al gropii, aproape ascunsă în umbră, se afla o uşă metalică rotundă, ca uşa unui seif bancar dintr-un film vechi.

— Am o idee, spuse cea-cu-dolarul. Dacă intrăm pe uşa aceea, s-ar putea să aflăm despre ce e vorba în emailul tău.

— Exact. Gemenele săriră pe panta abruptă ce ducea spre fundul gropii.

Dixie Mae şi Victor le urmară, ciocnindu-se unul de altul. Fundul gropii nu semăna cu nimic cunoscut. Nu existau nici ferestre, nici cititor de carduri. De aproape, Dixie Mae putu vedea că uşa seifului era găurită şi zgâriată.

— Au amestecat imaginile, spuse cea-cu-dolarul. Intrarea asta pare a fi mai veche decât groapa.

— Pare la fel de veche ca şi dealurile, spuse Dixie Mae, atingând cu mâna metalul cu asperităţi – o parte din ea aşteptându-se să găsească vreo literă ciudată. Cineva

încearcă să ne dea nişte indicii… sau cineva este un mare sadic. Aşadar, ce facem? Spunem o vrajă?

— De ce nu? Cele două Ellen luară email-ul şifonat şi îl întinseră pe uşa metalică. Studiară antetul mesajului timp de un minut, mormăind una spre cealaltă. Cea-cu-dolarul ciocăni uşor în metal, apoi împinse.

— Împreună, spuseră ele, ciocănind la întâmplare, dar perfect sincronizate.

Asta avu acelaşi efect la care te aştepţi când baţi cu degetele în zece tone de oţel.

Cea-cu-dolarul îi întinse emailul înapoi lui Dixie Mae.

— Încearcă şi tu ceva.

Dar ce? Dixie Mae se apropie de uşă. Rămase acolo, complet pierdută. La câţiva paşi de ea, aproape ascuns de uşa metalică, Victor se întoarse cu spatele.

Avea agenda.

— Hei! Îi dădu un brânci. Victor o împinse la rândul lui, dar cele două Ellen tăbărâră pe el. Într-o înghesuială nebună, gemenele încercau să-i facă aceleaşi lucruri în acelaşi timp. Poate că asta îl derută. În orice caz, Dixie Mae avu ocazia să se întoarcă şi să-l pocnească în faţă.

— Am prins-o! Una din gemene sări din încăierare. Ţinea în mâini agenda.

Se îndepărtară de Victor. Nu-şi va mai primi agenda înapoi.

— Deci, Ellen, spuse Dixie Mae, fără a-şi lua privirea de pe cel întins la pământ, care era a treia metodă pentru a ne spiona?

— Cred că ai ghicit deja. Gerry putea să păcălească un idiot şi să-l uploadeze ca spion. Privi spre umărul gemenei sale, la ecranul agendei.

Victor se ridică. Pentru o clipă, păru posac, dar apoi zâmbetul lui de superioritate îi apăru iar pe faţă.

— Aţi înnebunit. Vreau doar să transmit povestea asta lumii reale. Nu credeţi că dacă Reich ar fi folosit spioni, şi-ar fi făcut un upload pentru el însuşi?

— Depinde.

Cea care ţinea agenda citi cu voce tare:

— Ai scris: „925 999 994 cunoaşte, rebootează”. Victor, asta nu-mi sună a jurnalism.

— Ei, încercam să fiu mai dramatic. Se gândi pentru o clipă, apoi râse. Oricum nu mai contează! Aţi văzut avertismentul. După ce veţi fi rebootate, nu vă veţi mai aminti nimic din toate astea.

Dixie Mae păşi spre el.

— Iar tu nu-ţi vei mai aminti că ţi-am rupt gâtul.

Victor încercă să pară curtenitor şi sări înapoi.

— De fapt, eu *îmi voi* aminti, Dixie Mae. Vezi tu, după ce dispari, eu voi fuziona iar cu corpul meu din laboratorul Doctorului Reich.

— Şi vom fi morţi din nou!

Ellen ridică agenda.

— Poate nu atât de repede pe cât crede Victor. Am observat că nu a scris mai mult de un rând în mesajul său; nu a apucat să-l trimită. Acum, în funcţie de cât de fidel este emulat hardware-ul vechii sale agende, trădarea lui este încă prinsă într-un cache local – şi Reich încă habar nu are de noi.

Pentru moment, Victor păru îngrijorat. Apoi ridică din umeri.

— O să trăiţi până la sfârşitul acestei ture, şi poate o să mai corupeţi câteva proiecte – care sunt mult mai importante decât sunteţi voi. Pe de altă parte, eu am aflat de email. Când mă întorc şi îi spun Doctorului Reich, el va şti ce să facă. Pe viitor nu veţi mai păcăli pe nimeni.

Tăcură cu toţii o clipă. Vântul şuieră, gonind pe cerul gălbui de deasupra gropii.

După aceea, gemenele îi aruncară lui Victor acelaşi zâmbet pe care îl afişase şi el de atâtea ori.

— Cred că gura ta e mai deşteaptă decât tine, Victor, spuse cea-cu-dolarul. Cu o secundă mai înainte ai pus întrebarea potrivită: de ce nu face Gerry Reich un upload pentru el însuşi? De ce trebuie să te folosească pe tine?

— Păi, se încruntă Victor, Doctorul Reich este o persoană importantă. Nu are timp de pierdut pentru o treabă de securitate cum e asta.

— Serios, Victor? Nu se poate lipsi de o copie a lui?

Dixie Mae avea dreptate. Se apropie de Victor.

— De câte ori ai fuzionat *tu* cu originalul?

— E prima dată!

Toţi râseră, în afară de Victor, şi el se grăbi să adauge:

— Dar *am văzut* cum se face fuzionarea!

— Atunci de ce nu l-ar face Reich *pentru noi*?

— Fuzionarea este prea scumpă ca să fie cheltuită pe nişte gunoaie de subrutine de lucru ca voi. Dar Victor nu se convinse nici măcar pe el însuşi.

Cele două Ellen râseră din nou.

— Chiar eşti absolvent de Jurnalism, Victor? Mă aşteptam să fii mai deştept. Zici că Gerry ţi-a arătat o fuzionare, nu-i aşa? Pun pariu că ceea ce ai văzut de fapt a fost o grămadă de echipamente şi cineva trecând prin nişte convulsii dramatice. După care „subiectul" ţi-a spus o poveste frumoasă despre toate lucrurile pe care le-a văzut în mica noastră lume virtuală. Şi în tot acest timp râdeau de tine. Vezi tu, teoria lui Reich referitoare la upload necesită o ţintă foarte exactă şi completă. Cunosc această teorie: problema fuzionării – încărcarea unei minţi existente – creşte exponenţial în funcţie de numărul de neuroni. Nu mai există cale de întoarcere, Victor.

Victor bătea în retragere. Expresia lui se schimba de la sarcasm la deznădejde şi panică.

— Nu contează ce credeţi voi. La ora 5 PM veţi fi rebootate. Şi nu ştiţi totul. Începu să se joace cu fermoarul de la pantaloni. Vedeţi, eu – *eu* pot scăpa!

— *Prinde-l!*

Dixie Mae era cea mai aproape de el. Degeaba.

Nu urmă nicio lumină ceţoasă, niciun pocnet brusc. Dixie Mae căzu pur şi simplu, exact pe locul unde stătuse Victor.

Se ridică şi se holbă în pământ. Nişte urme de praf erau singurul semn că Victor fusese acolo. Se întoarse spre gemene:

— Aşadar ar reversa fuzionarea până la urmă?

— Nu prea, spuse cea-cu-dolarul. Fermoarul lui Victor era probabil un mecanism cu rutină de auto-terminare.

— *Fermoarul de la pantalonii* lui?

Ridicară din umeri.

— Nu ştiu. Pentru scurgere? Gerry are un pervers simţ al umorului. Dar niciuna din gemene nu părea amuzată. Încercuiră locul unde fusese Victor şi loviră nemulţumite cu piciorul în ţărână.

— La naiba, spuse cea-cu-dolarul. Victor a fost toată viaţa lui priceput la a-şi lua tălpăşiţa. Nu cred că mai avem timp nici măcar până la 5 PM. Un semnal de terminare este genul de lucru uşor de detectat din afară. Astfel că Gerry nu va şti detaliile, dar…

— … echipamentul lui…

— … va şti în curând unde se află problema, şi…

— … că este probabil o problemă de siguranţă.

— Deci, cât timp mai avem înainte de a pierde ziua? întrebă Dixie Mae.

— Dacă rebootarea de urgenţă se face manual, atunci mai avem până la ora 5 PM. Dacă se face automat, ei bine, ştiu că nu te vei simţi jignită dacă lumea se termină în mijlocul unei silabe.

— Indiferent cum se face, eu am de gând să folosesc acest timp. Dixie Mae îşi luă emailul care rămăsese la intrarea în seif. Agită hârtia spre oţelul impasibil. Nu mă întorc! Sunt aici şi vreau nişte explicaţii!

Nimic.

Cele două Ellen stăteau nemişcate, în pană de idei şi nefericite – sau poate era acelaşi lucru.

— Eu nu renunţ, le spuse Dixie Mae, bătând în uşa de metal.

— Văd că nu renunţi, spuse cea-cu-dolarul. Dar acum o priveau în mod ciudat. Cred că noi – *tu*, cel puţin – am mai trecut prin aşa ceva.

— Mda. Şi probabil am dat greş de fiecare dată.

— Nu… Nu cred asta. Arătară spre emailul pe care-l mototolea în pumn. De unde crezi că vin acele secrete urâte, Dixie Mae?

— De unde naiba să ştiu? Tocmai din cauza asta eu… Se simţi deşteaptă şi proastă în acelaşi timp. Îşi sprijini capul de uşa metalică. Ah. A-haa!

Se uită la mesajul printat. Partea de jos era ruptă, murdară, aproape neinteligibilă. Nu conta; memorase *acea* parte. Cele două Ellen citiseră pe rând antetele. *Dar acum poate că nu ar trebui să căutăm secrete tehnice sau glume de studenţi. Poate că ar trebui să căutăm nişte cifre care înseamnă ceva pentru Dixie Mae Leigh.*

— Dacă au fost uploadate suflete care să păzească uşa, ar trebui să fie suficient ceea ce voi două aţi făcut deja. Cred că aveţi dreptate. Ar trebui să ciocănesc cu un anumit ritm.

Dacă nu va funcţiona, va încerca altceva, şi va continua să încerce până la ora 5 PM, sau până când se va întoarce în Clădirea 0994, unde era atât de fericită să aibă un serviciu cu perspective…

Căsuţa din copac din Tarzana. Pe vremea aceea, lui Dixie Mae îi plăceau codurile secrete. Ideea ei copilărească de criptografie. Ea şi micile sale prietene foloseau un cod de ciocănituri ca să transmită numere. Nu a durat foarte mult timp, pentru că numai Dixie Mae avea răbdare să îl folosească. Dar…

— Acel număr, 7474, spuse ea.

— Da? Chiar în mijlocul numărului fals din mesaj?

— Da. Cândva, îl foloseam ca cerere de parolă. Ca în jocurile combat „Cine este acolo”. Restul şirului ar putea fi răspunsul.

Cele două Ellen se priviră una pe alta.

— Pare prea scurt ca să însemne ceva, spuseră ele.

După care scuturară amândouă din cap, ca şi cum nu ar fi fost de acord cu ele însele.

— Încearcă, Dixie Mae.

Schema ei cu „ciocănituri pentru numere” era simplă, dar pe moment nu şi-o aminti. Puse hârtia lângă uşă şi se uită la numere. *Ah.* Încet, încet, începu să bată cifrele care urmau după „7474”. Şirul era mult prea lung ca prietenele

ei din copilărie să-l suporte. Era mai mult decât orice ar fi folosit ea însăşi.

— Mişto, spuse cea-cu-dolarul. E un fel de blestem?

Eh?

— La ce te aşteptai, Ellen? Aveam doar opt ani.

Priviră spre uşă.

Nimic.

— Bun, trecem la Planul B. *Apoi la C şi D şi E, etc, până se termină timpul.*

Se auzi un sunet ca şi cum ceva foarte vechi s-ar fi spart. Uşa seifului se mişcă sub mâna lui Dixie Mae, şi ea sări înapoi. Uşa curbată se roti, se roti şi iar se roti. După câteva secunde, uşa de metal căzu cu zgomot în faţa intrării… şi zăriră un coridor pustiu care se întindea până în adâncuri.

* * *

După primele sute de metri nu întâlniră pe nimeni. Decorul interior *nu* era după standardele LotsaTech. Furnirul cald de sequoia şi neoanele dispăruseră. Aici, tuburile luminoase fluorescente fuseseră montate pe tavanul din plăci acustice, iar pereţii fuseseră vopsiţi într-un bej tipic instituţiilor.

— Asta mi-aduce aminte de laboratoarele de la subsol din Amfiteatrul Norman, spuse o Ellen.

— Dar în Amfiteatrul Norman sunt *oameni*, spuse cealaltă. Amândouă vorbeau în şoaptă.

Iar aici erau scări care duceau numai în jos. În jos şi numai în jos.

— Nu aveţi senzaţia că, indiferent cine se află aici, stă pe termen lung?

— Da?

— Păi, evaluatorii din C0999 erau acolo pentru o zi, şi ei credeau că au acces telefonic real cu exteriorul. Grupul meu de la Consiliere Clientelă a avut şase zile de cursuri, după care probabil încă una, în care am răspuns la solicitări – şi nu am avut niciun alt contact cu exteriorul.

— Aşa e, spuse NSA Ellen. Grupul meu funcţiona de o lună, şi probabil va mai funcţiona încă vreo două. Am fost izolaţi oficial. Fără telefoane, fără email, fără weekend-uri libere. Cu cât e mai mare perioada de timp, cu atât izolarea este mai mare. Altminteri, bieţii fraieri şi-ar da seama de anumite chestii.

Dixie Mae se gândi pentru o secundă.

— Victor nu vroia deloc ca noi să ajungem atât de departe. Poate… *Poate, cumva, putem schimba situaţia.*

Trecură pe un alt coridor, apoi pe altul. O uşă deschisă pe jumătate lăsa să se vadă un aşa-zis dormitor comun. Lenjeria de pat curată era pusă cu grijă pe saltele. Se muta cineva aici?

În faţa lor era un alt dormitor comun, de unde se auzeau voci, o ceartă. Se furişară într-acolo, fără să scoată nici măcar un sunet.

Vocile dădeau naştere la cuvinte:

— Un an este suficient, Rob?

Celălalt vorbitor părea supărat.

— Păi, ar trebui să fie. După aceea, Gerry nu mai are bani, iar eu nu mai am timp.

Cele două Ellen îi făcură semn lui Dixie Mae să se întoarcă, întrucât aceasta se îndrepta spre uşă. Poate că vroiau să mai tragă puţin cu urechea. *Dar cât timp mai avem?* Dixie Mae trecu pe lângă ele şi intră în cameră.

* * *

Acolo se aflau doi tipi, unul din ei era aşezat lângă un monitor obişnuit.

— Iisuse! Cine eşti?

— Dixie Mae Leigh. *După cum probabil ştii.*

Tipul de lângă terminal rânji larg spre ea:

— Rob, credeam că suntem izolaţi.

— Aşa a spus Gerry.

Tipul ăsta – Rob Lusk? — părea a avea aproape treizeci de ani. Era înalt şi suplu şi părea oarecum disperat.

— În regulă, Domnişoară Leigh. Pentru ce aţi venit aici?

— Asta o să-mi spui tu, Rob. Dixie Mae scoase emailul din buzunar şi îi flutură în faţă bucata şifonată de hârtie. Vreau nişte explicaţii!

Rob se posomorî, avea o expresie gen nimeni-nu-îmi-spune-ce-să-fac.

Dixie Mae se uita la el. Rob Lusk era o bucăţică prea mare pentru a primi un pumn în figură, dar Dixie Mae se pregătea pentru asta.

În acel moment îşi făcură apariţia gemenele.

— Bună, spuse veselă una din ele.

Lusk miji ochii de la una la alta, apoi la legitimaţia NSA.

— Bună. Te-am mai văzut prin departament. Eşti Ellen… Gomez?

— Garcia, îl corectă NSA Ellen. Exact. Eu sunt. O bătu uşor pe umăr pe Ellen-evaluatoarea. Ea este sora mea, Sonya. Se uită spre Dixie Mae. *Intră în joc*, păru că spune privirea ei. Gerry ne-a trimis.

— Serios? Tipul de lângă computer rânjea şi mai mult. Vezi, ţi-am spus eu, Rob. Poate că Gerry e brutal, dar nu ne-ar lăsa niciodată fără asistenţi un an întreg. Bine aţi venit, fetelor!

— Taci, Danny. Rob le privi încrezător, dar spre deosebire de Danny, părea a fi destul de serios. V-a spus Gerry că proiectul ăsta va dura un an?

Cele trei încuviinţară.

— Avem destule dormitoare şi… toalete separate. Părea… Dumnezeule, părea stânjenit. Ce specialitate aveţi?

— Sonya şi cu mine suntem în anul doi, lucrăm la modelarea cognitivă, spuse cea-cu-dolarul.

Rob păru dezamăgit.

— Ştiu că asta e o chestie importantă pentru Gerry, dar aici ne ocupăm în principal de hardware. Se uită la Dixie Mae.

— Specialitatea mea – *fă-o* – sunt condensaţii Bose.

Cel puţin, se pricepu să pronunţe cuvintele.

Cele două Ellen o priveau îngrijorate.

— Este în echipa Satya de la Georgia Tech, ciripi una din ele.

Faţa lui Rob se lumină de zâmbet. Expresia de supărare de dinainte se transformase în expresia de fericire a unui băieţel pe drum spre Disneyland.

— Serios? Nici nu pot să vă spun ce înseamnă asta pentru noi! Ştiam că trebuie să fie cineva ca Satya în spatele noilor formulări. Ai participat la astea?

— A, da. La unele din ele, oricum. Dixie Mae îşi dădu seama că nu va putea spune mai mult de douăzeci de cuvinte fără să se dea de gol. Dar la naiba – cât va mai dura şarada asta, în orice caz? Victoraş şi rutina lui cu auto-terminare…

— Minunat. Aici nu avem buget pentru echipamente reale, doar pentru simulatoare…

Cu colţul ochiului, le văzu pe cele două Ellen schimbând o privire ce părea că spune *cu siguranţă*.

— … astfel că oricine poate să-mi explice teoria va fi *foarte* binevenit. Nu-mi dau seama cum a reuşit Satya să obţină atât de multe, într-un timp atât de scurt, şi fără ca noi să aflăm.

— Păi, îţi voi explica bucuroasă tot ce ştiu despre asta.

Rob îi făcu semn lui Danny să plece de lângă monitor.

— Stai jos, stai jos. Am atât de multe întrebări!

Dixie Mae veni agale spre birou şi se trânti în scaun. Pentru aproximativ treizeci de secunde, tipul ăsta va crede că este un geniu.

Cele două Ellen veniră lângă ea să o salveze.

— De fapt, aş vrea să ştiu mai multe despre cel cu care lucrăm, spuse una din ele.

Rob le privi, confuz, dar Danny era mai mult decât fericit să facă prezentările.

— Suntem doar noi doi. Pe Rob Lusk l-aţi cunoscut deja. Numele meu este Dan Eastland. Le strânse jovial mâinile. Nu sunt de la UCLA. Lucrez pentru LotsaTech, la chimie cuantică. Dar pe Gerry Reich îl ştiţi. Are cunoştinţe peste tot – şi nu mă supăr să fiu sechestrat pentru un an. Trebuie, ă… să mă dau la fund o perioadă.

— A! Dixie Mae citise în *Newsweek* despre acest tip. Şi nu avea nicio legătură cu chimia. Dar eşti… *Mort.*

Nu era deloc un semn bun, deloc.

Danny nu observă confuzia ei.

— Rob este cel cu probleme. De când mi-aduc aminte, Gerry l-a folosit pe Rob ca pe departamentul lui propriu de cercetare hardware. Îmi pare rău, Rob. Ştii că ăsta e adevărul.

Lusk nu-l băgă în seamă.

— Da! Spune-le că eşti un fraier şi mai mare! Vroia neapărat să o ia la întrebări pe Dixie Mae.

Danny ridică din umeri.

— Dar acum, Rob mai are un an până să ajungă la limita de şapte ani. La Georgia Tech e la fel, Dixie Mae? Dacă nu ţi-ai dat doctoratul în şapte ani, eşti dat afară?

— Nu, nu pot spune că am auzit de aşa ceva.

— Atunci zi mersi, pentru că din 2006 asta e o regulă fermă la UCLA. Astfel că, atunci când Gerry i-a spus lui Rob de acest contract secret de hardware cu LotsaTech – şi i-a promis doctoratul în schimbul unor noi rezultate – Rob a fost imediat de acord.

— Mda, Danny. Dar nu mi-a spus niciodată ce departe ajunsese Satya. Dacă nu reuşesc să aflu, m-am ars. Acum lasă-mă să vorbesc cu Dixie Mae! Se aplecă peste tastatură şi afişă un foarte frumos screen saver. Apoi Dixie Mae remarcă nişte numere mici în contururile colorate şi-şi dădu seama că probabil la asta trebuia să fie expertă. Am o groază de documentaţie, Dixie Mae, mult prea multă, spuse Rob. Dacă ai putea să-mi dai măcar o idee cum ai scalat coerenţa. Arătă spre imagine. Aici sunt aproape o mie de litri de condensat, un bilion de qubiţi operativi. Este extraordinar faptul că grupul tău îi poate ţine coerenţi pentru aproape 50 de secunde odată.

NSA Ellen fluieră uimită.

— Măiculiţă, la ce ţi-ar folosi atâta putere?

Danny arătă spre legitimaţia lui Ellen.

— Tu eşti tocilara de la NSA Ellen, ce părere ai? Criptografia, ultima frontieră a mainframe-urilor! Chiar şi cu cea mai slabă formă a algoritmului Schor-Gershnfeld, Gerry poate sparge un cod de zece kilobiţi în mai puţin de o

milisecundă. Şi sunt sigur că ăsta e motivul pentru care nu ne dă echipamente reale. Zi şi noapte, el sparge coduri şi profită de banii statului.

Ellen-evaluatoarea – adică Sonya – strâmbă din buze într-o expresie naivă.

— Ce mai vrea Gerry?

Danny ridică mâinile.

— Parţial, nici noi nu înţelegem. Parţial, este aşa cum v-aţi aştepta: vrea de o mie de mii de ori mai mult din tot. Vrea să scaleze operaţiunea prin qulink, astfel încât să obţină şiruri de sticle de o mie de litri de condensat.

— Şi avem doar un an ca să îmbunătăţim rezultatele voastre, Dixie Mae. Dar soluţia voastră este mult mai avansată. Rob îşi pleda cauza.

Atitudinea volubilă a lui Danny pentru-impresionarea-fetelor se topise. Pentru o clipă, păru puţin trist şi stânjenit.

— Găsim noi ceva, Rob. Nu-ţi fă griji.

— De când eşti aici, Rob? întrebă Dixie Mae.

Îşi ridică privirea, oarecum surprins de tonul vocii ei.

— De-abia am început. Azi e prima zi.

A, da, acea faimoasă primă zi. În cei 24 ani ai săi, Dixie Mae se întrebase uneori dacă exista o furie mai mare decât flacăra roşie pe care o văzuse atunci când începuse să înţeleagă cum stau lucrurile. Până azi, nu aflase niciodată. Dar nu era doar o persoană furioasă. Nu aruncă monitorul de pe masă şi nici nu pocni pe nimeni. Rămase acolo pentru o clipă, simţindu-se pustiită. Privi spre gemene.

— Am căutat nişte ticăloşi, dar tipii ăştia sunt doar nişte victime. Mai rău, sunt complet pe dinafară! Ne-am întors de unde am pornit azi-dimineaţă. *Unde vom fi din nou, foarte curând.*

— Hm. Poate că nu. Vorbeau în acelaşi timp, ca un cor perfect sincronizat. Gemenele priviră în jurul lor, studiind decorul. Apoi privirea lor reveni asupra lui Rob.

— S-ar crede că LotsaTech ar face mai mult pentru tine, Rob.

Lusk o privea fix pe Dixie Mae. Ridică din umeri, nervos.

— Acesta este vechiul laborator al Homeland Security de sub Amfiteatrul Norman. Nu-ţi fă griji – suntem izolaţi, dar avem un laborator şi computere bune.

— Nu mă îndoiesc de asta. Şi care e data la care aţi început munca?

— Tocmai ţi-am spus: azi.

— Nu, vreau să zic data calendaristică.

Danny se uita la toţi pe rând.

— Iisuse, toţi copiii sunt atât de tipicari? Azi e luni, 12 septembrie 2011.

Nouă luni. Nouă luni adevărate. Şi poate că exista un motiv *bun* pentru care asta era prima zi. Dixie Mae atinse mâneca lui Rob.

— Cei de la Georgia Tech nu au inventat un nou hardware, spuse ea încet.

— Atunci cine a făcut descoperirea?

Ridică mâna… şi lovi intenţionat, de câteva ori, pieptul lui Rob.

Rob părea din ce în ce mai supărat, dar Danny deschise ochii mari. Danny înţelesese. Dixie Mae îşi aminti articolul din *Newsweek* despre el. Danny Eastland fusese un tip priceput la toate. Pusese capăt celui mai mare caz de spionaj industrial al deceniului. Dar din anumite puncte de vedere era prost ca noaptea. Dacă nu ar fi fost atât de dornic să facă sex, nu ar fi plecat pe furiş de lângă bodyguarzii de la Protecţia Martorilor şi nu ar fi fost omorât.

— Voi vă gândiţi numai la hardware, spuse NSA Ellen. Uitaţi de aplicaţiile de criptografiere. Gândiţi-vă la upload-ul de personalitate. Luând în considerare tot ceea ce ştiţi despre hardware-ul actual al lui Gerry, câte metode Reich de upload credeţi că poate asigura condensatul Bose?

— De unde să ştiu eu? „Metoda Reich” a fost o aiureală. Dacă nu le-ar fi făcut probleme criticilor, acele hârtii nu ar fi fost niciodată publicate.

Dar întrebarea îl făcu să se oprească. Se gândi pentru o clipă.

— Bun, dacă această falsă metodă ar fi funcţionat cu adevărat, atunci o simulare de un trilion de qubiţi ar putea asigura zece mii de upload-uri.

Cele două Ellen zâmbiră uşor spre el. Un zâmbet uşor, identic. De data asta, nu se mai chinuiră să-şi separe personalităţile. Pronunţară simultan cuvintele, în acelaşi ritm, cu aceeaşi voce, într-un cor ciudat:

— A, cu mult mai puţin de zece mii – dacă vrei să asiguri o realitate decentă. Amândouă întinseră mâna stângă într-un sincron inuman de precis, cu exactitatea copiilor digitale, şi arătară spre camera unde se aflau şi coridorul din faţa acesteia. Desigur, poţi economisi resurse dacă se foloseşte acelaşi tipar de bază pentru separarea rutinelor… Fiecare arătă spre ea însăşi.

Cei doi bărbaţi le priviră pentru o secundă. Apoi Rob se prăbuşi pe celălalt scaun.

— Dumnezeule…

Danny le privi pe cele două alte câteva secunde.

— În toţi aceşti ani, ne-am gândit că teoriile lui Gerry nu sunt decât o genială înşelătorie.

Cele două Ellen închiseră o clipă ochii. După aceea, păru că se trezesc. Se uitară una la cealaltă, şi Dixie Mae îşi dădu seama că sincronizarea perfectă dispăruse. NSA Ellen scoase dolarul din buzunar şi i-l dădu celeilalte. Fata zâmbi spre Rob.

— Ah, aşa a fost, dar cu mult mai genială şi cu mult mai frauduloasă decât ţi-ai fi imaginat vreodată.

— Mă întreb dacă Danny şi cu mine ne-am fi dat seama vreodată.

— *Cineva* şi-a dat seama, spuse Dixie Mae, şi arătă spre ce rămase din emailul ei.

Fata cu dolarul preciză:

— Gerry ne foloseşte pe toţi ca pe sclavii nimănui. Pe unii pentru cicluri foarte scurte. Cred că voi sunteţi pentru un ciclu de un an, probabil mai mult decât ceilalţi. Descoperirile voastre i-au permis lui Gerry să creeze un sistem din ce în ce mai mare.

— Bun, spuse Lusk, să presupunem că una din victime ghiceşte un secret. Ce putem face? La sfârşitul ciclului, suntem oricum rebootaţi.

Danny Eastland gândea mai iute.

— Putem face ceva. Cu siguranţă o parte din informaţii este preluată de la un ciclu la altul, cel puţin în cazul în care Gerry ne foloseşte pe noi doi să dezvoltăm soluţiile anterioare. Dacă în acele informaţii am putea ascunde secretele descoperite…

Gemenele zâmbiră.

— Exact! Cookies. Dacă le-ai putea recupera în siguranţă, atunci în fiecare tură ai putea plănui nişte contra-măsuri din ce în ce mai amănunţite.

Rob Lusk păru în continuare uluit.

— Am putea avertiza generaţia următoare la începutul turei.

— Da, de exemplu chiar în prima zi! Danny le privea pe cele trei fete şi încuviinţa în sinea lui. Doar că nu-mi dau seama cum am făcut asta.

Rob arătă spre emailul lui Dixie Mae.

— Pot să mă uit? Puse foaia pe masă, iar el şi Danny studiară mesajul.

— Acest email s-a dovedit a avea mai multe indicii decât o slabă poveste poliţistă, spuse fata cu dolarul. De câte ori suntem în încurcătură, găsim următoarea soluţie ascunsă în mesaj.

— Bineînţeles, spuse Eastland. Pun pariu că a fost îmbunătăţit în mai multe ture…

— Dar de data asta s-ar putea să avem o problemă aparte… Dixie Mae le povesti despre Victor.

— La naiba, spuse Danny.

Rob ridică din umeri.

— Nu putem face nimic până nu aflăm. El şi Danny studiară antetele. Fata cu dolarul explică părţile care fuseseră deja folosite. Într-un final, Rob se lăsă în scaunul lui.

— Al doilea antet ca lungime seamănă cu tag-urile de pe unul din fişierele cu date brute pe care ni le-a dat Gerry.

— Da, cântară gemenele. Care este chiar munca voastră de data trecută.

— Majoritatea fişierelor trebuie să fie întocmai cum crede Gerry, altfel ne-ar fi prins. Dar acel fişier cu date brute… bănuiesc că este chiar un cookie. Atunci, antetul acestui email ar putea fi cheia criptogramei.

Danny scutură din cap.

— Nu e credibil, Rob. Gerry ar putea face aceeaşi analiză.

Fata cu dolarul râse.

— Doar dacă ar fi ştiut ce să analizeze. Poate de aceea ni l-aţi trimis nouă. Mesajul este adresat lui Dixie Mae – o persoană irelevantă, dintr-o parte irelevantă a simulării.

— Dar cum am făcut asta *prima* dată?

Rob nu-i mai dădea atenţie. Tasta şirul de date din antet.

— Să încercăm cu datele din fişier… Se opri, verifică ce scrisese şi apăsă tasta enter.

Se holbară la monitor. Secundele treceau. Cele două Ellen discutau întruna. Păreau îngrijorate pentru executarea oricărui program text; ca şi agenda lui Victor, ar fi putut fi citit din lumea exterioară.

— Este un risc foarte mare, dacă Rob-ii anteriori nu au ştiut strategia memoriei cache.

Dixie Mae asculta doar pe jumătate. Dacă funcţiona, era o dovadă destul de bună că Rob şi Danny din trecut făcuseră treabă bună. *Dacă funcţionează.* Chiar şi după tot ce se întâmplase, chiar şi după ce îl văzuse pe Victor dispărând pur şi simplu, Dixie Mae tot se simţea ca o fetiţă care aştepta o vrajă în care nu prea credea.

Danny râse nervos.

— Cât de mare *este* acest cookie?

Rob îşi sprijini coatele de masă.

— Mda. De câte ori am trecut printr-un disperat an şapte? Vocea lui părea tăioasă. Ţi-l puteai imagina făcând una din acele cascadorii din cubul morţii descrise de cele două Ellen.

După aceea, monitorul se lumină. Literele aurii apărură pe un desen fractal negru cu roşu.

— Hei, fraierilor! Bun venit în a 1.237-a tură din viaţa voastră.

* * *

La început, Danny refuză să creadă că petrecuseră 1.236 ani în ocna lui Gerry. Rob ridică din umeri.

— Eu *cred*. I-am spus întotdeauna lui Gerry că progresul real ia mai mult timp decât elaborarea teoriei. Astfel că ticălosul mi-a dat… tot timpul din lume.

Cookie-ul avea aproape un milion de megabiţi. În mare parte, erau descrieri detaliate ale unor Easter Eggs, coduri de acces şi secrete de soft care subminau proiectul creat de Rob şi Danny pentru Gerry Reich. Dar mai erau şi mii de megabytes de istorie şi tactici, meşterite şi legate cu link-uri de-a lungul a peste o mie de ani de simulare. Mare parte era munca lui Danny şi a lui Rob, dar erau şi cuvintele celor două Ellen şi ale lui Dixie Mae, capturate în scurtele ore petrecute cu Rob şi Danny. Era înţelepciune adunată picătură preţioasă cu picătură preţioasă, de-a lungul ciclurilor aproape identice. Era trecutul lor şi de asemenea viitorul apropiat.

Conţinea chiar şi speculaţii cu privire la perioadele dinainte ca Rob şi Danny să pună în aplicare sistemul bazat pe cookie-uri. Acele ture fuseseră probabil în vara lui 2011, un singur upload de Rob Lusk. Pe atunci, cel mai performant hardware din lume, sistem cu tastatură şi monitor, nu ar fi suportat mai mult de un singur Rob. Poate că ghicise adevărul; chiar şi aşa, ce ar fi putut face? Cookie-urile ar fi fost prea greu de observat atunci. Dar hardware-ul lui Rob se îmbunătăţise de la o tură la alta, întrucât Gerry Reich se baza pe geniul timpuriu al lui Rob. Apoi Danny a venit la bord. Prima lor încercare reuşită cu un cookie fusese probabil rezultatul uneia din multele lor bâjbâieli, când speculau beţi în ultima noapte a încă unui an în care Rob nu reuşise să respecte termenul limită şi se gândea că va rămâne pe vecie fără doctorat. Cei doi strecuraseră un

mesaj obscen în intrasistemul de poştă electronică folosit pentru comunicaţiile lor „lunare” cu Reich. Adresa pe care o folosiseră pentru acest cârlig întâmplător fusese… help@lotsatech.com.

În lumea reală, asta se întâmpla probabil în jurul datei de 15 iunie 2012. De ce? Ei bine, ghici cine apăruse la începutul turei următoare?

Dixie Mae Leigh. Scoţând flăcări pe nări.

Mesajul ajunsese în coada de lucru a lui Dixie Mae şi o jigni suficient pentru a o face să pornească turbată prin campus. Dixie Mae petrecuse întreaga zi plimbându-se de la o clădire la alta, făcându-şi mai mereu duşmani. Nici măcar cele două Ellen nu fuseseră convinse să o însoţească. Pe de altă parte, în turele timpurii, realitatea peisagistică fusese mai simplă. Dixie Mae fusese în stare să intre în bârlogul lui Rob direct de pe aleea de asfalt.

Danny o privi pe Dixie Mae.

— Şi putem doar să bănuim de câte ori nu ai văzut acest email, sau ai hotărât că acele obscenităţi întâmplătoare nu ţi se adresează ţie, sau ai mers în direcţia greşită. Într-un final, norocul prostesc a ieşit învingător.

— Poate. Dar nu-mi place să fiu jignită, şi merg până la capăt.

Rob le făcu semn amândurora să tacă, în timp ce el era în continuare absorbit de fişierul ce conţinea cookie-ul. După primul lor succes, Rob şi Danny îmbunătăţiseră mesajul, aflaseră de la fiecare nouă Dixie Mae mai multe despre cine se afla în celelalte clădiri de pe deal şi cum – precum cele două Ellen – puteau fi ceilalţi folosiţi.

— Victor! Rob şi gemenele văzură diferenţa în acelaşi timp. Rob opri derularea automată şi studiară paragraful. Da. L-am văzut pe Victor mai înainte. Cu cinci ture în urmă, a reuşit să ajungă la fel de departe ca şi acum. Şi atunci s-a auto-terminat. Rob urmă un link marcat cu *avut grijă de Victor*. Ah. În regulă. Danny, va trebui să ajustăm fişierele-jurnal…

* * *

Au mai stat aproape încă trei ore. Poate prea mult, dar Rob şi Danny au vrut să audă tot ce Dixie Mae şi cele două Ellen puteau să le spună despre simulare, şi despre celelalte persoane întâlnite. Istoricul cookie-urilor le arătă că lucrurile se schimbau mereu, se dezvoltau, implicând folosirea tot mai profitabilă a persoanelor uploadate de Gerry.

Cu toţii vroiau să vorbească întruna. Cu excepţia bietului Danny, cookie-ul nu spunea dacă ei mai existau încă *afară*. Într-un fel, faptul că se cunoşteau unul pe celălalt îi făcea să se simtă reali.

După părerea lui Dixie Mae, asta simţea Danny, chiar şi atunci când se plângea:

— Nu e bine să contactăm persoane nerelevante, să depindem de ele pentru a ajunge aici.

— Aşadar, Danny, vrei ca noi trei să fim folosiţi şi refolosiţi şi să nu aflăm niciodată adevărul?

— Nu, Dixie Mae, dar este periculos şi pentru tine. De fapt, în marea parte a turelor, tu n-ai niciun indiciu. Arătă spre istoricul cookie-urilor. Te vedem doar o dată la fiecare tură de-a noastră de un an. Eu… cred că asta e cea mai bună dovadă că e riscant să ne vizitezi.

Cele două Ellen se aplecară în faţă.

— Bun, atunci haideţi să vedem cum ar sta lucrurile fără ajutorul nostru. Cei patru studiară cele mai vechi intrări din istoric şi se contraziseră cu privire la jargonul care nu însemna nimic pentru Dixie Mae. Asta pe lângă faptul că orice indiciu local uitat în informaţiile lui Rob ar fi fost uşor de detectat de către Gerry Reich. Pe de altă parte, era posibilă implicarea capacităţii nefolosite a sistemului de poştă din intranet, şi era mult mai uşoară ascunderea indiciilor care s-ar fi putut răspândi printre mai multe alte proiecte.

Cele două Ellen rânjiră.

— Aşadar ai cu adevărat nevoie de noi sau cel puţin ai nevoie de Dixie Mae. Dar nu te îngrijora; noi avem nevoie de *tine*, şi ai mult de lucru în următorul tău an. În acest timp, trebuie să progresezi în mod credibil cu ceea ce

doreşte Gerry. Ai văzut ce înseamnă asta. Poate că tipurile tale de hardware nu realizează asta, dar… apăsă pe un link către lista de „scopuri minime” pe care Reich o întocmise pentru Rob şi Danny. Profesorul Reich vă cere îmbunătăţiri ale sistemului care să simplifice partiţionarea proiectelor. Şi vedeţi chestia asta despre decoerenţa selectivă: Aţi auzit vreodată de ceaţa cognitivă? Sunt sigură că, odată aduse îmbunătăţirile, Reich ar putea să se amestece, în anumite limite, în statusul inteligenţelor uploadate. Aşa ar reuşi să elimine nepotrivirile de date şi memorie. S-ar putea ca atunci să nu mai recunoaştem indiciile din cookie-uri!

Danny privi lista.

— Decoerenţă controlată? Urmă link-ul spre o discuţie extinsă. Mă întreb ce-a fost asta. Trebuie să discutăm.

— Da… aşteaptă! Două din noi vor fi rebootate – Dumnezeule, în treizeci de minute. Cele două Ellen se priviră una pe alta, apoi o priviră pe Dixie Mae.

Danny păru copleşit, toată analiza lui strategică fusese uitată.

— Dar una din voi funcţionează într-un ciclu de trei luni. Ar trebui să rămână aici.

— La naiba, Danny! Tocmai am văzut că sunt puncte de control în fiecare zi de simulare. Dacă din echipa NSA un membru lipseşte mai mult de un anume timp, vom avea probleme serioase.

— Poate că ar trebui să plecăm cu toţii, spuse Dixie Mae, chiar şi noi… ăştia cu viaţă scurtă. Ar fi bine dacă am reuşi să ajungem înapoi în clădire înainte de a fi rebootate.

— Mda, ai dreptate. Îmi pare rău, spuse Rob.

Se ridică şi porni spre uşă. Întoarcerea la Consiliere Clientelă era singurul lucru pe care îl putea face pentru a fi de folos.

Rob o opri.

— Dixie Mae, ar fi bine dacă ne-ai lăsa un mesaj pe care să ţi-l trimitem data viitoare.

Scoase hârtia şifonată din buzunar. Partea de jos a mesajului era ruptă şi murdară.

— Cu siguranţă ai totul în cookie.

— Cu toate acestea, ar fi bine să ştim ce crezi tu că ţi-ar atrage mai tare atenţia. Conform istoricului, detaliile din fundal se schimbă treptat.

Se ridică şi făcu o plecăciune spre ea.

— În regulă. Dixie Mae se aşeză şi se gândi timp de o clipă. Mda, chiar dacă nu memorase mesajul, ştia ce gen de insulte ar enerva-o cel mai tare. Nu era chiar o călătorie în timp, dar acum era sigură cine ştiuse toate secretele îngrozitoare, cine ştiuse cum să o jignească foarte profund. Tatăl meu spunea mereu că eu sunt cel mai mare duşman pentru mine însămi.

* * *

Rob şi Danny le conduseră până la uşa seifului. Toate astea erau ceva nou pentru cei doi. Danny se târî afară şi căscă ochii spre dealurile care îi înconjurau.

— Rob, am putea *merge* până la celelalte clădiri! Ezită şi se întoarse spre ceilalţi. Mda, ştiu. Dacă ar fi fost atât de uşor, am fi făcut-o mai devreme. Trebuie să studiem acel cookie, Rob.

Rob încuviinţă. Părea oarecum trist – apoi observă că Dixie Mae îl privea – şi zâmbi. Rămaseră un moment în ceaţa după-amiezii, ascultând vântul. Aerul se răcise şi groapa se afla acum în umbră.

E timpul să plecăm.

Dixie Mae zâmbi spre Rob şi îi întinse mâna.

— Hei, Rob. Nu-ţi fa griji. Ani întregi am încercat să devin o persoană mai drăguţă, mai înţeleaptă, mai puţin încăpăţânată. Nu am reuşit. Poate că nu voi reuşi niciodată. Cred că asta trebuie să se întâmple acum.

Rob îi luă mâna într-a lui.

— Într-adevăr, dar jur că… nu va fi o rutină nesfârşită. Vom analiza acel cookie şi vom proiecta ceva mai bun decât avem în prezent.

— Mda. *Fii la fel de încăpăţânat ca şi mine, amice.*

Rob şi Danny strânseră mâinile tuturor şi le urară numai bine.

— Bun, spuse Danny, mult noroc. Rob, ar trebui să închidem uşa şi să ne întoarcem. Am văzut nişte referinţe în acel cookie. Dacă fetele sunt rebootate înainte de a ajunge la locul lor, putem face nişte chestii.

— Mda, spuse Rob.

Dar cei doi nu plecară imediat de lângă uşă. Dixie Mae şi gemenele se târâră afară din groapă şi merseră spre aleea de asfalt. Când Dixie Mae privi înapoi, cei doi erau tot acolo. Le făcu cu mâna, după care aceştia dispărură sub marginea gropii.

Cele trei fete merseră târşâindu-şi picioarele, cele două Ellen erau mai puţin în vervă decât de obicei.

— Nu-ţi fă griji, spuse NSA Ellen către geamăna sa, în programul Clădirii 0994 mai sunt 2 luni. O să ţin minte pentru amândouă. Poate voi reuşi să fac ceva cu acea echipă.

— Mda, spuse cealaltă, tot cu voce joasă. Apoi râseră brusc amândouă la fel şi zâmbiră. Hei, tocmai mi-a venit o idee. Poate că o fuzionare reală va fi mereu imposibilă, dar ce avem noi aici e un fel de transfer. Poate, poate… Dar ultima lor şansă din acest ciclu dispăruse. O priviră pe Dixie Mae şi toate trei se întristară. Aş fi vrut să avem mai mult timp să ne gândim ce vrem să obţinem. Nu va fi ca în acele povestiri SF în care la fiecare tură te trezeşti plin de presimţiri rele şi informaţii în subconştient. Vom porni de la zero.

Dixie Mae încuviinţă din cap. Vor porni de la zero. În următoarele ture, în care nu se va întâmpla nimic după prima săptămână la Consiliere Clientelă, în care îl vor suporta pe plictisitorul de Victor şi în care nu vor afla nimic. Zâmbi.

— Dar de fiecare dată când ajungem la Dan şi Rob, lăsăm mai multe în urma noastră. De fiecare dată când ne văd, au la dispoziţie un an în care să se gândească. Şi totul se petrece de o mie de ori mai rapid decât crede Bătrânu’ Gerry. Suntem cu adevărat monştrii cookie-urilor. Şi într-o bună zi… *Într-o bună zi te vom prinde, Gerry. Mai devreme decât îţi imaginezi.*

———————————

Traducere: Adriana Moşoiu

Sci-Fi
magazin
www.sci-fi.ro

Sci-Fi
magazin

Sci-Fi
magazin

Sci-Fi
magazin

Sci-Fi
magazin

Sci-Fi
magazin

Sci-Fi
magazin

Sci-Fi
magazin

Sci-Fi
magazin

Sci-Fi
magazin

Sci-Fi
magazin

Sci-Fi
magazin